JOHN

VARLEY

MILENIU

Nominalizată la Premiile Hugo, Locus și Philip K. Dick

TREI

SCIENCE FICTION

JOHN VARLEY

MILENIU

ε PSILON SCIENCE FICTION

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
MIHAI DAN PAVELESCU

TREI

EDITORI:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:
Magdalena Mărculescu

DESIGN:
Faber Studio
Ilustrație copertă: © Ionuț Bănuță

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

REDACTOR:
Luciana Vlad

DTP:
Ioan Banu

CORECTURĂ:
Lorina Chițan
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Varley, John
Mileniu / John Varley ; trad.: Mihai-Dan Pavelescu. - București : Editura Trei, 2012
ISBN 978-973-707-675-5

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111(73)-31-135.1

Titlul original: Millenium
Autor: John Varley

Copyright © 1983 by John Varley; reprinted by permission of the author and the author's agents, the Virginia Kidd Agency, Inc. via Prava I Prevodi Literary Agency

Copyright © Editura Trei, 2012
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-675-5

NOTA AUTORULUI

Călătoria în timp are o istorie îndelungată în literatura science-fiction. De fapt, tema a fost atât de mult explorată, încât nu mi-a fost deloc greu să scriu un roman cu titlurile capitolelor împrumutate aproape exclusiv din lunga listă de texte care au fost, într-un fel sau altul, strămoșii celui de față.

Îmi voi recunoaște îndatorirea față de scriitorii aceia, enumerându-i în continuare. Dacă vă interesează cât de cât posibilitățile prezentate de călătoria în timp, ar fi bine să citiți următoarele: „Detunătura“ de Ray Bradbury, „Voi toți, zombilor...“ de Robert A. Heinlein, „Să mergem cu toții la Golgota“ de Garry Kilworth, *Mașina timpului* de Herbert George Wells, „A fost odată ca niciodată“ de P. Schuyler Miller, *Păzitorii timpului* de Poul Anderson, „Eu, și cu mine însămi“ de William Tenn, *Fata din umbră*

de Ray Cummings, „Bărbatul care-a venit prea devreme“ de Poul Anderson, *Iată omul* de Michael Moorcock, *Producțiile timpului* de John Brunner, „Sărman războinic!“ de Brian W. Aldiss, „Dobândă cumulativă“ de Mack Reynolds, „Când ne-am dus să vedem Sfârșitul Lumii“ de Robert Silverberg, „Twonky“ de Henry Kuttner, *De nu s-ar lăsa noaptea* de L. Sprague de Camp, *Tărâmul nopții* de William Hope Hodgson, „Tot timpul din lume“ de Arthur C. Clarke și *Sfârșitul eternității*[1] de Isaac Asimov.

Capitolul intitulat „Faimoase ultime cuvinte“ este o parafrază a titlului „Faimoase prime cuvinte“ de Harry Harrison; în cazul acesta, primele au fost silite să devină ultimele.

„Pe măsură ce trece timpul/As Time Goes By“ este, desigur, numele cântecului pe care Humphrey Bogart i-l cere lui Sam să-l cânte în *Casablanca*. A fost compus de Herman Hupfeld.

Iar *O noapte de neuitat* a fost un film din 1958 despre scufundarea *Titanicului* realizat de The Rank Organization, după scenariul lui Eric Ambler, produs de William MacQuitty, în regia lui Roy Baker. O ultimă precizare: acest roman, *Mileniu*, poartă același titlu cu o altă carte, excelentă, scrisă de Ben Bova și publicată în anul 1976. Romanul domnului Bova nu are nicio legătură cu călătoria în timp.

John Varley
Eugene, statul Oregon

---

[1] „Detunătura“, în *Aici sunt tigri*, Ed. Albatros, 1974; *Păzitorii timpului*, Ed. Nemira, 1999; „Când ne-am dus să vedem Sfârșitul Lumii“, în antologia *Sfârșitul lumii*, Ed. Millennium Books, 2011; *Sfârșitul eternității*, Ed. Teora, mai multe ediții. *(N.t.)*

PROLOG

Depoziția Louisei Baltimore

Douglas DC-10 n-a avut absolut nici cea mai mică șansă. Era un avion foarte bun, deși la momentul acela temporal continua să fie umbrit de un nor de controverse cauzate de incidente petrecute la Paris și Chicago. Însă, când pierzi atâta portanță, înseamnă că nu mai ești într-un aparat de zbor, ci într-un bolovan din metal.

Cam așa a apărut DC-10: coborând în vrie pe perpendiculara locului.

Pe de altă parte, Boeingul 747, așa cum îi povesteam deunăzi lui Wilbur Wright, ocupă o poziție de vârf, alături de DC-3 „Albatrosul" și Fokker-Aerospatiale HST, în topul celor mai solide avioane proiectate vreodată. Este adevărat că 747 a ieșit din coliziune într-o stare mai bună decât DC-10 și nu încape îndoială că fusese avariat letal. Totuși bătrâna și măreața balenă a izbutit să-și ridice botul și să mențină poziția orizontală. Cine poate ști ce ar fi fost posibil, dacă nu i-ar fi apărut muntele în față? A păstrat apoi surprinzător de multă integritate structurală, când a aterizat forțat și s-a rostogolit — o manevră pe care nimeni de la Boeing n-o prevăzuse în parametrii de proiectare. Dovada este reflectată de starea pasagerilor: peste treizeci de corpuri au rămas cu toate membrele întregi. Dacă n-ar fi izbucnit în flăcări, poate că ar fi fost și unele fețe intacte.

Dintotdeauna mi s-a părut un spectacol extraordinar la care să asiști în ultimele tale secunde de viață.

Ați prefera să muriți în pat? Mă rog, poate că da. La urma urmelor, toate modurile de a muri seamănă probabil destul de mult între ele.

1. „DETUNĂTURA"

Depoziția lui Bill Smith

Telefonul mi-a sunat cu puțin înaintea orei unu în noaptea de 10 decembrie.

Aș putea să mă opresc aici, să spun pur și simplu că telefonul mi-a sunat, dar cuvintele respective n-ar putea transmite magnitudinea reală a evenimentului.

Cândva am cheltuit șapte sute de dolari pentru un ceas deșteptător. Când îl cumpărasem, nu fusese un ceas deșteptător, iar, după ce-l modificasem, era mai mult decât atât. Inima lui era o alarmă antiaeriană din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Am mai adăugat și eu câte ceva, pe ici, pe colo, iar când l-am terminat, ar fi fost un rival serios pentru cutremurul din San Francisco ca modalitate de a face pe cineva să sară din pat.

Ulterior mi-am conectat al doilea telefon la această mașinărie apocaliptică.

Am cumpărat al doilea telefon după ce am descoperit că tresăream de fiecare dată când suna primul telefon. Doar șase oameni din birou cunoșteau numărul noului telefon și în felul acesta au fost soluționate elegant două probleme. Am încetat să mai tresalt la țârâitul telefoanelor și n-am mai fost trezit niciodată de cineva care sosise acasă la mine pentru a-mi spune că se dăduse alarma, că fusesem convocat și nu răspunsesem, și de aceea fusesem înlocuit în echipa de teren.

Sunt unul dintre oamenii care dorm buștean. Așa am fost dintotdeauna; mama obișnuia să mă tragă realmente jos din pat, ca să plec la școală. Până și în marină, pe când toți cei din jur se foiau, gândindu-se la decolarea de pe punte de a doua zi, eu puteam sforăi toată noaptea și trebuia să fiu zgâlțâit serios de comandant.

De asemenea, recunosc că mai beau din când în când.

Știți cum este. La început, doar la petreceri. După aceea două păhărele la sfârșitul zilei. După divorț, am început să beau de unul singur, fiindcă pentru prima dată în viață aveam insomnii. Da, știu că este unul dintre semne, totuși mai am cale lungă până la alcoolism.

Se conturase însă un tipar de sosire cu întârziere la birou și m-am gândit că ar fi mai bine să fac ceva în privința respectivă, înainte de a interveni cineva aflat mai sus pe scara ierarhică. Tom Stanley mi-a recomandat un psihiatru, dar ceasul meu deșteptător era, în opinia mea, la fel de funcțional. Există întotdeauna o cale prin care să-ți rezolvi problemele, cu condiția de a le examina cu atenție și de a face apoi ceea ce trebuie făcut.

De pildă, când am constatat că în trei dimineți consecutive oprisem noul ceas deșteptător și adormisem la loc, l-am dus în bucătărie și l-am conectat la cafetieră. Când te-ai sculat și cafeaua fierbe, este prea târziu să te întorci la somn.

Toți am glumit pe seama asta la birou. Toți credeau că era ceva drăguț. Perfect, poate că și șoriceii care aleargă printr-un labirint sunt drăguți. Și poate că voi sunteți perfect reglați, că n-aveți niciun angrenaj care să scârțâie și niciun arculeț care să fie strâns prea tare, iar, dacă așa stă treaba, nu mă interesează. Spuneți-o psihiatrilor voștri.

Așadar, telefonul mi-a sunat.

Așadar, m-am sculat în capul oaselor, mi-am dat seama că era încă întuneric și am știut că nu era începutul altei zile de rutină la birou. După aceea am înhățat receptorul înainte ca sunetele să fi putut jupui al doilea strat de vopsea de pe tencuiala pereților.

Cred că am avut nevoie de ceva timp pentru a-l duce la ureche. Băusem nițeluș, nu cu mult timp în urmă, și nu sunt în forma cea mai bună când mă trezesc, chiar și la un apel pentru echipa de teren. Am auzit o tăcere întreruptă de paraziți, apoi un glas șovăitor:

— Domnul Smith?

Era centralista din schimbul de noapte al Comisiei, o femeie pe care n-o văzusem niciodată în carne și oase.

— Da, la telefon.

— Vă rog să rămâneți pe fir, ca să vorbiți cu domnul Petcher.

După care au dispărut până și paraziții și m-am trezit în versiunea purgatoriului din secolul XX, „în așteptare", înainte să fi avut posibilitatea să protestez.

De fapt, nu m-a deranjat. Mi-a oferit ocazia să mă trezesc. Am căscat și m-am scărpinat, mi-am pus ochelarii și m-am zgâit la piuneza înfiptă în perete deasupra noptierei. Acolo era — C. Gordon Petcher, imediat sub președinte, și legenda: „MEMBRII ECHIPEI DE TEREN — În cazuri de accidente catastrofale, anunțați-i pe următorii". Lista se schimbă în fiecare joi, la sfârșitul zilei de lucru. Președintele, Roger Ryan, este singurul nume care figurează pe toate listele. Indiferent ce s-ar întâmpla, indiferent la ce oră din zi sau din noapte, Ryan este primul care află.

Numele meu era ceva mai jos, la rubrica „Aviație, ofițer de serviciu/IS", urmat de numărul meu de pager și

de numărul celui de-al doilea telefon de acasă. Apropo, „IS“ este de fapt „I-ș“ și înseamnă „Investigator-șef“.

C. Gordon Petcher era cel mai recent dintre cei cinci membri ai Comisiei Naționale de Siguranță în Transporturi. Ca atare era în mod firesc ușor suspect. Noi, cei care am fost angajați ca experți, ne punem întotdeauna întrebări față de noii membri ai Comisiei, care sunt numiți pe câte cinci ani. Toți trebuie să treacă printr-o perioadă de probă, în decursul căreia decidem dacă putem avea încredere în ei sau dacă-i putem suporta.

— Scuze că te-am făcut s-aștepți, Bill.

— Nu-i nimic, Gordy.

Așa vrea el să-i spunem, „Gordy“.

— Tocmai vorbeam cu Roger. Avem unul foarte urât în California. Pentru că-i așa de târziu și accidentul a fost atât de mare, am decis să nu mai folosim cursele comerciale disponibile. JetStar așteaptă reunirea echipei de teren. Sper să poată decola într-o oră. Dacă tu...

— Cât de mare, Gordy? Chicago? Everglades? San Diego?

Glasul lui a căpătat un ton de scuză. Așa ceva se mai întâmplă. Când anunți o veste cu adevărat rea, te poți simți cumva responsabil pentru ea.

— Ar putea fi mai mare decât Canare, a spus el.

O parte din mine a detestat că individul ăsta nou-venit îmi vorbea în jargonul Comisiei, în timp ce restul a încercat să imagineze un accident mai mare decât cel de la Tenerife.

Cei din exterior pot crede că ne referim la niște locuri anume atunci când spunem Chicago, Paris, Everglades și așa mai departe. Adevărul este altul. Chicago a fost un

DC-10 care și-a pierdut un motor la decolare și i-a ucis pe toți cei de la bord. Everglades a fost un L-1011, o prăbușire cu supraviețuitori, care a aterizat forțat în mlaștină în timp ce echipajul depana una dintre luminile trenului de aterizare. San Diego a fost un PSA 727 mare care s-a ciocnit de un Cessna în Indian Country — dealurile joase care roiesc de indieni Navajo, Cherokee și avioane Piper Cub. Iar Insulele Canare...

În 1978, pe aeroportul Tenerife din Insulele Canare s-a întâmplat ceva inimaginabil. Un Boeing 747 plin cu pasageri și complet alimentat și-a început decolarea, în timp ce alt 747 se găsea încă pe pistă în fața sa, invizibil în ceața deasă. Cele două avioane s-au ciocnit și au ars la sol, ca și cum ar fi fost niște autobuze municipale mătăhăloase la ora de vârf a traficului, nu niște mașini zburătoare aerodinamice, frumoase și sofisticate.

Era, sau fusese până la primirea acestui telefon, cel mai teribil dezastru din istoria aviației.

— Unde în California, Gordy?

— Oakland. De fapt la est de Oakland, în munți.

— Cine a fost implicat?

— Un Pan Am 747 și un United DC-10.

— Coliziune în aer?

— Da. Ambele avioane pline cu pasageri. Nu am până în momentul ăsta cifrele finale...

— Lasă asta acum. Cred că deocamdată am tot ce-mi trebuie. Ne-ntâlnim la aeroport peste...

— Eu o să vin mâine-dimineață cu un avion de pe Dulles, mi-a răspuns. Domnul Ryan a sugerat să mai rămân aici câteva ore, ca să coordonez partea de relații publice, în vreme ce...

— Da, da. Bine. Ne vedem pe la amiază.

○ ○ ○

Am ieșit din casă la douăzeci de minute după ce am terminat convorbirea. Între timp m-am bărbierit, m-am îmbrăcat, mi-am făcut valiza, am băut o ceașcă de cafea și am înghițit un mic dejun plin de colesterol pe bază de omletă și cârnați. M-am simțit mândru, pentru că nu mă mișcasem niciodată atât de repede, nici chiar înainte de divorț.

Secretul sunt pregătirea, stabilirea de rutine și respectarea lor strictă. Îți planifici toate activitățile, faci din vreme tot ce poți, iar când sosește apelul — ești gata.

Ca atare m-am bărbierit în baia de la parter, nu în cea de lângă dormitorul de la etaj, fiindcă așa am trecut prin bucătărie, unde am putut să apăs butonul preprogramat al cuptorului cu microunde și să pornesc cafetiera; ambele aparate erau încărcate de cu seara, indiferent dacă aș fi fost beat sau treaz. După ce am ieșit de sub duș, cu aparatul electric de ras în mână, am mâncat în picioare și m-am bărbierit totodată, am dus aparatul de ras la etaj, unde l-am aruncat în valiza deja plină cu lenjerie de corp, cămăși, pantaloni și articole de toaletă. Abia atunci a trebuit să iau primele decizii ale zilei, bazate pe locul în care urma să ajung. Fusesem trimis pe nepregătite în Deșertul Mojave și pe Muntele Erebus din Antarctica. Evident, de fiecare dată trebuie să iei hainele potrivite.

Poncho-ul galben mare era deja strâns; întotdeauna trebuie să fii pregătit pentru ploaie la locul unei prăbușiri. În luna decembrie, munții joși din Oakland nu prezentau alte probleme speciale.

Am încuiat valiza, am luat teancul de hârtii de pe birou și l-am vârât în servieta ce conținea obiectele care erau permanent pregătite pentru apelul echipei de teren: aparatul de fotografiat, multe filme, blocnotes, lupă, lanternă și baterii de rezervă, casetofon, casete, calculator, busolă. Am coborât din nou scara, mi-am mai turnat o ceașcă de cafea și am dus totul prin ușa de legătură cu garajul — lăsată deschisă aseară —, în drum am lovit cu cotul butonul de deschidere a ușii garajului, am închis ușa de legătură cu piciorul în urma mea și am încuiat-o, am aruncat valiza și servieta în portbagajul deschis, am sărit în mașină, am băgat în marșarier, am apăsat butonul de pe ușa glisantă a garajului și am privit ca să mă asigur că se închisese complet.

Cu excepția alegerii câtorva obiecte de îmbrăcăminte, restul acțiunilor erau pe pilot automat. N-a trebuit să mai gândesc iarăși decât după ce ieșisem pe Connecticut Avenue și am pornit spre sud. Casa avea toate obloanele trase, fiindcă așa o țineam. Slavă Domnului că nu aveam un câine! Oricum Sam Horowitz, care locuia alături, avea să fie mai atent, după ce avea să citească despre accident în *Post* de a doua zi.

Una peste alta, mă adaptasem destul de bine la viața de burlac.

○ ○ ○

Locuiesc în Kensington, statul Maryland. După divorț, casa este mult prea mare pentru mine și încălzirea costă o grămadă, dar se pare că n-o pot părăsi. M-aș fi putut muta în oraș, însă urăsc să trăiesc într-un apartament de bloc.

Am mers pe Beltway până la National. La ora aceea din noapte, Connecticut Avenue este aproape pustie, dar te încetinesc semafoarele. Ai zice că Investigatorul-șef al unei Echipe de Teren a Comisiei Naționale de Siguranță în Transporturi care se îndreaptă spre cel mai mare dezastru aviatic din istorie ar trebui să aibă un girofar pe care să-l poată plasa pe capotă și să gonească nestingherit prin intersecții.

Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar poliția din D.C. nu privește deloc lucrurile în felul acesta.

Majoritatea membrilor echipei locuiau în Virginia și aveau să ajungă la aeroport înaintea mea, indiferent de traseul pe care l-aș fi ales. Însă avionul n-ar fi plecat fără mine.

○ ○ ○

Urăsc aeroportul National. Este un afront pentru tot ceea ce reprezintă CNST. Acum câțiva ani, când s-a auzit că o cursă aviatică Air Florida lovise podul de pe Strada 14, doi dintre noi au sperat (dar nu cu glas tare) că am putea în cele din urmă să-l închidem. Nu s-a întâmplat așa, însă eu tot mai speram.

În ciuda neajunsurilor sale, National era pur și simplu al naibii de convenabil. Pentru majoritatea locuitorilor din Washington, Dulles International putea la fel de bine să fie în statul Dakota. Cât despre Baltimore...

Până și Comisia își ține avioanele pe National. Avem câteva aparate, iar cel mai mare este un Lockheed JetStar care ne poate duce oriunde în SUA continentală fără să realimenteze. În mod obișnuit folosim curse comerciale, dar asta nu se poate de fiecare dată. În dimineața aceasta

era prea devreme ca să găsim suficiente locuri spre vest. Exista de asemenea posibilitatea ca, dacă accidentul era într-adevăr pe atât de mare pe cât spusese Gordy, o a doua echipă să ne urmeze imediat cum se crăpa de ziuă. Era posibil să tratăm incidentul ca pe două prăbușiri separate.

Când am suit la bordul lui JetStar, toți erau prezenți, mai puțin George Sheppard. Tom Stanley ținuse legătura cu Gordy Petcher. În timp ce-mi depozitam bagajele, Tom m-a pus la curent cu informațiile pe care Petcher fie că nu le știuse, fie nu avusese curajul să mi le spună.

Nu exista niciun supraviețuitor. Deocamdată nu căpătasem nicio cifră exactă de la companiile respective, totuși numărul victimelor depășea cu siguranță șase sute.

Se întâmplase la altitudinea de 1 500 de metri. DC-10 picase aproape perfect vertical. 747 mai zburase puțin, însă rezultatul fusese același. DC-10 căzuse în apropierea unei autostrăzi; poliția locală și echipele de pompieri sosiseră deja acolo. Boeingul de la Pan Am era pe undeva prin munți. Echipele de salvare ajunseseră la el, dar nu transmiseseră decât că nu existau supraviețuitori.

Roger Keane, șeful biroului de teren CNST din Los Angeles, se afla pe drum către Bay Area și avea să aterizeze în curând. Roger contactase birourile districtuale ale șerifilor din Contra Costa și Alameda și le oferise îndrumări despre procedurile de la locul unei prăbușiri.

— Cine-i șeful pe aeroportul din L.A.? am întrebat.

— Kevin Briley, a spus Tom. Nu-l cunosc. Tu-l știi?

— Cred că ne-am strâns mâna o dată. O să mă simt mai bine după ce Rog Keane va ajunge la locul accidentului.

— Briley a spus că a fost anunțat să ia prima cursă spre Oakland și să ne aștepte acolo. Va mai rămâne o vreme în L.A., dacă vrei să vorbești cu el.

Mi-am privit ceasul.

— Într-un minut. Unde-i George?

— Nu știu. A primit apelul. L-am sunat acum cinci minute și n-a răspuns.

George Sheppard este specialistul meteo. Am fi putut decola fără el, deoarece prezența lui la locul accidentului nu era absolut necesară.

Iar eu eram gata de plecare. Mai mult încă: ardeam de nerăbdare, ca un cal de curse în poarta de start. Simțeam tensiunea crescând în jurul meu și în jurul întregii țări. Interiorul lui JetStar era întunecat și calm, dar din Washington în Los Angeles și în Seattle, și în curând în toată țara, se adunau forțe ce aveau să producă cel mai incredibil circ electronic pe care-l văzuse vreodată cineva. Națiunea dormea, însă serviciile de știri telegrafice, prin cabluri coaxiale și prin sateliți sincroni, zumzăiau de vești. O mie de reporteri și de editori erau sculați din paturi și rezervau locuri în cursele spre Oakland. Într-un final, o sută de agenții guvernamentale urmau să fie implicate. Guvernele străine aveau să trimită reprezentanți. Toată lumea, de la Boeing și McDonnell-Douglas până la fabricantul celui mai mic nit dintr-un avion, avea să fie în alertă, întrebându-se dacă fabrica lor produsese componenta defectă sau scrisese directiva fatală, și toți aveau să dorească să fie în preajmă pentru a auzi imediat vestea neplăcută. Până ce soarele avea să răsară în California, un miliard de oameni aveau să solicite răspunsuri. Cum s-a întâmplat? A cui a fost vina? Ce ar trebui făcut în privința asta pe viitor? Iar eu eram cel care trebuia să ofere

răspunsurile. Toate fibrele nervoase din corp îmi zbierau să decolăm odată, s-ajungem acolo și să-ncepem cercetările.

Tocmai mă pregăteam să cer decolarea, când am primit un telefon de la George, care m-a scutit de o decizie pe care el ar fi detestat-o cu certitudine. Avea probleme cu mașina. Sunase după un taxi, dar sugera că ar fi fost mai bine să decolăm fără el, urmând să ne întâlnim la destinație. Mi-am stăpânit un suspin de ușurare și i-am spus pilotului să-i dea drumul.

○ ○ ○

Cum este drumul către un accident aviatic major? Destul de tăcut, în cea mai mare parte.

În prima oră am dat câteva telefoane la Los Angeles și am avut o scurtă convorbire cu Kevin Briley. Am aflat că Roger Keane se suise într-un elicopter și de acum era cu siguranță la locul în care se prăbușise DC-10. Briley se pregătea să plece pentru a se îmbarca într-o cursă spre Oakland, unde avea să mă întâlnească pe aeroport. I-am spus să asigure paza locului.

Apoi ceilalți au telefonat la Seattle, Oakland, Schenectady, Denver, Los Angeles. Fiecare membru al echipei de teren își forma propria echipă, care examina un anumit aspect al prăbușirii, și fiecare dorea să obțină oamenii cei mai buni. De obicei asta nu era o problemă. Zvonurile circulă repede după un accident de asemenea proporții. Aproape toți cei pe care i-am sunat le auziseră; mulți se aflau deja pe drum. Erau oameni pe care-i cunoșteam și în care ne puneam toată încrederea.

Însă toate apelurile acelea n-au durat foarte mult. După prima oră am rămas singuri, în cer, în zborul de cinci

ore până la Oakland. Cu ce m-am ocupat? Aveți idee câtă hârțogărie presupune investigarea unui accident aviatic? Fiecare dintre noi răspunde de cinci-șase rapoarte. Există rapoarte ce trebuie citite și rapoarte ce trebuie scrise, plus nenumărate lucruri pe care să le trecem în revistă. Servieta îmi era burdușită de lucrări care așteptau să fie terminate. M-am îndeletnicit cu asta vreme de o oră.

Ajunsesem în faza în care cuvintele deveniseră lipsite de sens. Am căscat, m-am întins și am privit în jur. Jumătate din echipă dormea. Mi s-a părut o idee excelentă. Era 4:30 dimineața, după fusul orar al Coastei de Est, cu trei ore mai devreme pe Coasta de Vest, și probabil că niciunul dintre noi nu avea să închidă ochii până mult după miezul nopții.

De partea cealaltă a culoarului stătea Jerry Bannister, specialistul în structuri. Este cel mai bătrân dintre noi: un bărbat voinic, cu cap uriaș și păr sur, des, inginer aeronautic, care a început să lucreze pe linia de asamblare Douglas, construind Albatroși, din cauză că fusese respins la recrutare. Este surd de o ureche și poartă o proteză auditivă în cealaltă ureche. Privindu-l, îți dai seama că a fost cea mai mare greșeală pe care-a comis-o vreodată armata. La orice oră din zi l-aș fi pus să confrunte un pluton întreg de soldați germani, chiar la și vârsta de șaizeci de ani. Are fața colțuroasă și o pereche de mâini gigantice care l-ar face candidatul perfect pentru slujba de mecanic auto. Pare greu de imaginat în fața unei planșete de proiectare sau testând machete în tunelul aerodinamic, dar la asta se pricepe. După război a lucrat la DC-6 și DC-8, alături de multe altele.

Dormea tun, cu capul lăsat pe spate și gura deschisă. Individul aproape că nu știe ce înseamnă nervii; nimic

nu-l mișcă. Colecționează timbre, dacă vă vine să credeți așa ceva. Este nebun după filatelie; odată ce începe să vorbească despre asta, este imposibil să-l mai oprești.

Înapoia lui, capul pleșuv care strălucea în conul de lumină de deasupra îi aparținea lui Craig Haubner, specialistul în sisteme. Avea să petreacă tot restul zborului umplând pagină după pagină din blocnotesul lui galben, după care avea să sară din avion, să se ducă la locul accidentului, să stea până noaptea târziu răscolind și cercetând epava, apoi să revină la cartierul nostru general temporar tot ferchеș, alert și plin de energie. Era imposibil să-ți placă de Haubner — nu era foarte priceput în relațiile cu oamenii și uneori el însuși nu părea om —, însă toți îl respectam. Abilitatea lui de a examina o bucată de sârmă carbonizată sau de tubuleț hidraulic îndoit și de a spune după aceea cu exactitate ce anume se întâmplase este aproape de domeniul ocultului.

Eli Seibel era de asemenea treaz, răscolind prin pliculețele de chibrituri, șervețelele de hârtie, plicurile rupte și hârtiile mototolite pe care este încântat să le numească notițe de lucru. Nu-i spun niciodată nimic despre asta, deși scrâșnesc din dinți când îl văd. Reușește să scoată lucruri foarte bune din haos. Este supraponderal și alergic la aproape orice și singurul dintre noi care nu are brevet de pilot, dar este vesel, popular printre secretarele de la birou și competent în specialitatea lui: grupul motopropulsor.

Înapoia mea se afla Tom Stanley, cu picioarele întinse pe culoar și încercând zadarnic să-și ghemuiască restul corpului pentru a sta confortabil. La douăzeci și șapte de ani, este cel mai tânăr membru al echipei. N-a efectuat serviciul militar — bănuiesc că s-ar fi sustras recrutării,

dacă ar fi fost îndeajuns de vârstnic pentru Vietnam — și unica slujbă asociată aviației pe care a avut-o înainte de a veni să lucreze pentru Comisie a fost de controlor de trafic aerian. Familia lui e putred de bogată. El a început studiile la Harvard, după care a trecut la MIT, tăticul lui plătindu-i toată școlarizarea.

Locuiește într-o casă care valorează de cinci ori mai mult decât aș fi încasat eu pe a mea. Una peste alta, cu greu mi-aș fi putut închipui o biografie mai calculată pentru a stârni ostilitate din partea profesioniștilor bătrâni ca Jerry, Craig... și chiar a mea. Și cam tot așa simțeau Haubner și Bannister. Eli Seibel îl tolerează, iar Levitsky ne tolerează mai mult sau mai puțin pe toți.

Eu, însă, mă înțeleg destul de bine cu Tom. Dacă ar exista postul de secund al unei investigații CNST (ceea ce nu-i cazul), pe Tom Stanley l-aș alege. Așa, însă, mă mulțumesc să mă sfătuiesc foarte mult cu el.

Secretul este probabil dragostea noastră pentru pilotaj. Tom zboară de la opt ani, iar eu însumi iubesc atât de mult pilotajul, încât îmi vine imposibil să simt dispreț față de banii grație cărora au putut zbura. Am un biplan Stearman vechi și minunat, care-mi înghite o parte mult prea mare din salariu și care probabil nu va fi achitat niciodată. Tom are un Spitfire în stare impecabilă. Și mă lasă să-l pilotez. Ce poți spune despre un asemenea om? În cadrul investigației, Tom va conduce două subgrupe: Controlul Traficului Aerian și Operațiunile. Cealaltă persoană cu dublă responsabilitate dormea în partea din spate a avionului.

Carole Levitsky se ocupa de Factori Umani și Martori și venise în Comisie de numai șase luni. Acesta era al doilea ei accident major. Fost psiholog cercetător cu

experiență în criminalistică și factori de stres industriali, izbutise, mai mult sau mai puțin, să ne câștige pe noi, care eram niște tipi adânc înrădăcinați în tehnologie. Bănuiesc că știa ce ne impulsiona pe fiecare mult mai bine decât o știam noi înșine; avea un stil de a te privi care te făcea să te întrebi în scurt timp: „Oare ce am vrut să spun de fapt prin asta?" Continua să ne neliniștească pe toți suspiciunea permanentă că petrecea la fel de mult timp pentru a studia efectele stresului asupra noastră, pe cât o făcea în privința piloților și controlorilor de trafic aerian implicați în accidentele pe care le investigam. Așa cum am menționat deja, în privința mea existau detalii pe care aș fi preferat să le țin ascunse de un psiholog și de fapt toți constituiam teren la fel de fertil pentru sindromul stresului profesional. Carole este o femeie scundă, cu păr scurt, negru, și chip destul de banal. Lucrează bine cu grupurile covârșitor masculine care se formează pentru o investigație.

Nu erau prezenți trei membri ai echipei. George Sheppard avea să se ocupe de condițiile meteo ca posibil factor de producere a accidentului. Pe de altă parte, Ed Parrish nu era chemat în mod uzual la locul accidentelor, întrucât funcția lui era Întreținere și Evidență. El avea să meargă la Seattle și Los Angeles, unde erau asamblate avioanele, ca și la unitățile de întreținere ale lui Pan Am și United, unde avea să studieze vrafurile de hârtii care sunt completate de fiecare dată când se întreprinde vreo acțiune asupra unui avion cu reacție pentru pasageri. Iar Victor Thomkins nici măcar nu figura pe lista echipei de teren; el răspundea de laboratoarele din Washington, unde urmau să fie analizate Recorderul Vocal din Carlingă și Recorderul Datelor de Zbor.

Era o echipă bună. Singura absență bătătoare la ochi era C. Gordon Petcher, care ar fi trebuit realmente să fi fost cu noi în avion. Nu pentru că prezența lui ar fi fost necesară; eu conduceam totul, indiferent dacă el era sau nu prezent. Etapa de teren a investigației era responsabilitatea mea. Ar fi fost totuși mai bine să fi existat și un membru al Comisiei care să se ocupe de presă. M-am întrebat de ce optase să aștepte până dimineață ca să zboare spre Oakland? Nu m-am întrebat însă prea mult timp. Am adormit aproape imediat ce m-am lăsat pe spate în fotoliu.

○ ○ ○

Am coborât din avion, cu ochi sticloși, în strălucirea orbitoare a reflectoarelor camerelor de televiziune. Se aflau la baza scării echipe sosite până și din Portland și Santa Barbara. Toți reporterii aceia tineri și isteți întindeau microfoane spre noi și puneau întrebări stupide.

Este un ritual: dansul cu moartea al epocii noastre. Știrile TV nu înseamnă nimic fără imagini și practic nici nu contează ce reprezintă imaginile, atâta timp cât există ceva care să susțină narațiunea. Prăbușirea unui avion le ridică unele probleme. La următoarea emisiune de știri vor transmite câteva imagini nocturne neclare de la locul accidentului — ruine metalice contorsionate, eventual o aripă sau coada intactă, dacă au fost norocoși —, niște imagini filmate din zbor asupra unui pământ răscolit, care poate fi orice, și imagini ale oamenilor care au sosit de la Washington ca să pună totul cap la cap. Dintre acelea, editorul emisiunii de știri va alege imaginile cu oameni, așa că iată-ne pe noi, târșâindu-ne picioarele de la avion

la elicopter, cu camere TV în față și camere TV în spate, purtând zâmbete artificiale și nerostind nimic.

Am suit în elicopter fără să fi văzut măcar cărei agenții aparținea. Înăuntru era un bărbat care mi-a întins mâna. Am privit-o, apoi am strâns-o fără entuziasm.

— Domnul Smith? Sunt Kevin Briley. Roger Keane mi-a spus să vă duc la Mount Diablo imediat cum ajungeți aici.

— Bine, Briley, am spus, răcnind ca să mă fac auzit peste zgomotul elicopterului. În primul rând, din clipa asta eu sunt șeful tău, nu Keane. În al doilea rând, am vrut securitate aici, iar prin asta am vrut să spun să ții presa departe până avem ceva de zis. În privința asta ai belit-o. De aceea, în al treilea rând, tu rămâi aici. Vreau să discuți cu conducerea aeroportului, apoi s-o cauți pe Sarah Hacker de la United și să suni pe cineva de la Pam Am din New York, ca să le ceri cele necesare: un spațiu pentru ședințe, aici, în clădirea terminalului, un spațiu de hangar în care să punem ce-a mai rămas din alea două avioane și un spațiu în care să-i aduni pe toți reporterii ăștia și să mi-i iei de pe cap. După aceea fă-ne rost de camere la hotel, închiriază două mașini... La dracu', Briley, vorbește cu Sarah Hacker! Ea știe ce trebuie făcut. A mai trecut prin așa ceva.

— Eu n-am trecut, domnule Smith. (Briley izbutea să arate simultan beligerant și mâhnit.) Ce ar trebui să le spun reporterilor? Vor să știe când se pot aștepta la o conferință de presă.

— Spune-le că azi la amiază. Mă-ndoiesc ca dracu' c-așa va fi, dar tu așa să le spui. Și știi ceva? Așteaptă-te s-o-ncasezi când va fi amânată.

I-am rânjit, iar el a izbutit un surâs obosit și o ridicare din umeri. Poate c-avea să mă urască și poate c-avea

să facă lucrurile cum se cuvine, tocmai pentru a-mi da o lecție. Nu-mi păsa. A sărit din elicopter și noi am tras ușa glisantă. Pilotul a decolat aproape imediat. Am privit în jur. Era un Huey vechi și bun, deținut și operat de armată. Huey sunt aparate excelente, însă cam trage curentul prin ele. Pilotul purta însemne de sergent.

— Ce depărtare este între cele două avioane? l-am întrebat.

— Cam treizeci de kilometri, domnule.

— Știi unde se află Roger Keane? El este tipul de la...

— Îl cunosc, domnule. Tocmai l-am dus la Mount Diablo. A spus să vă aduc acolo.

— Perfect. Cum este pe teren?

— Noroi. Ploaia s-a oprit acum o jumătate de oră. Camioanele întâmpină greutăți serioase să ajungă acolo. Până sus nu există niciun drum de acces, doar potecile în caz de incendiu forestier.

○ ○ ○

Când am aflat că DC-10 nu era la mare distanță de locul în care se prăbușise 747, i-am cerut sergentului să facă un ocol și să trecem pe deasupra. N-a fost greu de găsit.

DC-10 căzuse cam la opt sute de metri nord de autostrada interstatală 580, nu departe de Livermore. Sute de lumini roșii și albastre pâlpâiau pe câmpul ce părea deschis. Se vedeau și câteva flăcări, dar combustibilul arsese de acum și solul umed nu avea să prezinte probleme. Toate punctele luminoase erau mai mult sau mai puțin concentrate în jurul unei zone circulare, întunecate.

Evident, știusem la ce să mă aștept, însă o parte din mine continua să fie surprinsă, continua să pună întrebarea stupidă. Venisem aici pentru a vedea accidentul unui avion, dar unde era avionul? Pilotul a coborât mai mult, privind neliniștit luminile altor aparate de zbor ce pluteau, aterizau sau decolau din apropiere. Nu exista totuși niciun avion. Pe sol se găseau și reflectoare ce luminau doar pământ răscolit și o sumedenie de fragmente micuțe, lipsite de formă, dintre care niciunul nu părea mai mare decât un capac de roată sau o portieră auto.

Privind în jos am, avut un simțământ neplăcut. Pe de o parte, motivul îl reprezenta locul neobișnuit; în general, pe pământ rămâne o dâră prelungă și haotică, în lungul căreia există obiecte recognoscibile, unele destul de mari, capote de motoare, bucăți mari din aripi, părți din fuzelaj. Urma lăsată de Cursa 35 pe sol semăna foarte mult cu cea lăsată de un glonț care lovește o sticlă groasă: un crater din care pornesc raze.

Cursa 35 se strivise pur și simplu, intrând în sol.

2. „VOI TOȚI, ZOMBILOR...“

Depoziția Louisei Baltimore

Să spui totul, mi-a zis el.

Perfect, dar de unde să-ncep? Ordinea evenimentelor este, în cazul cel mai fericit, o ficțiune convenabilă. Văzute din alt punct de vedere, lucrurile s-au petrecut foarte diferit. Pot auzi universul râzând de mine, când încerc să imaginez un început. Cu toate acestea, până și noi, creaturile mutante foarte evoluate din a șaptesprezecea dimensiune, suntem, când tragi linie finală, maimuțe condiționate de timp care trăiesc în eternul Prezent. Indiferent câte noduri aș face pe firul vieții mele, continui să mă deplasez pe el în modul clasic, într-o singură direcție, secundă obiectivă după secundă obiectivă.

Văzută din perspectiva aceea, povestea începe așa:

Am fost trezită brusc de alarma tăcută care-mi făcea craniul să vibreze. Nu se oprește până nu te așezi în capul oaselor, așa că am făcut-o.

Diminețile fuseseră atât mai bune, cât și mai rele decât obișnuiseră să fie. Mai bune, fiindcă nu-mi mai rămăseseră cine știe câte și o prețuiam pe fiecare mai mult. Mai rele, fiindcă era mai greu să cobor din pat.

Ar fi fost mai ușor dacă mi-aș fi îngăduit să dorm conectată. Dar, dacă începi să faci asta, aproape fără să-ți dai seama, vei fi conectat la mai multe chestii decât ai dori și de aceea n-o făceam.

Din motivul acela păstram consola revitalizatoare în celălalt capăt al încăperii și în fiecare dimineață mă sileam să parcurg drumul acela nesfârșit.

Zece metri.

De data asta am parcurs ultimii doi metri în patru labe. M-am așezat pe podea și mi-am cuplat tubul alimentator la ombilic.

Aproape c-a făcut să merite drumul. Mă simțisem ca și cum mă împuținasem în costumul-piele.

Apoi fluidul energetic mi-a ajuns la inimă și practic am explodat. Am simțit pișcăturile extinzându-se prin membre. Șlamul pe care-l folosesc ca sânge era înlocuit cu ceva care-i pe jumătate fluorocarburi și pe jumătate apă de foc. Garantez că vă alungă praful somnului din ochi.

Am rostit:

— Ascultă, băi, labă.

Și Big Computer a răspuns:

— Ce dracu' vrei?

N-am eu treabă cu manierele servile. Când accesez, doresc să simt că vorbesc cu cineva cel puțin la fel de afurisit ca mine. Tuturor pe care-i știu le place ca BC să le zâmbească tâmp ca o recepționeră sau să vorbească baritonal, ca un Iehova panoramic. Nu și mie. BC îmi face favoarea de a părea că abia mă tolerează.

— De ce m-ai sculat? Îmi datorezi trei ore de somn.

— A apărut o problemă asociată unei operațiuni aflate în desfășurare. Pentru că ești șefa Echipei Operațiuni Răpiri, cineva de la Poartă a avut ideea stupidă că ai putea ajuta la soluționarea ei. Fără îndoială că a greșit, judecând...

— Gura! Cât de rău e?

— Groaznic.

— Cât de curând... de cât timp dispun?

— În sensul filosofic sau cel practic? Nu dispui de niciun fel de timp, trebuia să fi fost acolo acum o jumătate de oră.

Dacă ar fi zis acum cincisprezece minute, cred că aș fi putut reuși.

Am tras pe mine o pereche de blugi erzaț din secolul XX. M-am oprit în baie doar cât să-mi zumzăi periuța electrică pe dinți, să aleg o perucă (blondă, de data asta) și să văd dacă nu arătam ca o sperietoare. Haide să zicem cinci secunde pentru dinți și păr și șase secunde la oglindă. Era o irosire extravagantă de timp, dar îmi plac oglinzile. Ele mint fermecător în ziua de azi. Tu, înșelătoare frumoasă. Mi-am zâmbit. Ar fi fost mai mult decât probabil ultima ocazie de a zâmbi pe care urma s-o mai am în restul zilei.

Apoi am ieșit pe ușă, ciocnindu-mă în drum de Sherman, băiatul de casă. El și-a răsturnat tava cu micul dejun.

Am alergat desculță pe hol, mi-am dat drumul pe tobogan, m-am grăbit spre trotuar și am fugit și pe el, împingând în lături dronele mai sedate. Am ajuns la capsulele de mare viteză și am suit în una. Am tastat codul Porții, m-am afundat în capitonaj și am inspirat profund, după care eu și capsula ne-am arcuit peste oraș ca o aruncare de trei puncte la coș.

Mai mult de atât nu mă pot grăbi. M-am relaxat și m-am uitat la clădirile ce lunecau pe sub mine, fără să le privesc însă cu atenție. Abia atunci mi-am reamintit că asta era ziua. Unul dintre mesajele mele urma să sosească la Poștă.

M-am uitat la ceasul Lady Bulova și m-am încruntat. Mai erau câteva ore până puteam deschide capsula

temporală. Ceea ce însemna că era improbabil să aibă o relevanță pentru criză, indiferent care ar fi fost ea. Rareori o criză de la Poartă nu se rezolva în două-trei ore.

Așadar mă puteam aștepta la altă criză înainte de sfârșitul zilei.

Uneori mă-ntreb de ce mă mai trezesc.

○ ○ ○

Capsula mi-a fost preluată de inelele deceleratoare. După ce am coborât, m-am grăbit în complexul Porții și pe coridor spre Operațiuni. Gnomii stăteau acolo în lumina verde-albastră proiectată de consolele lor, care ocupau o galerie uriașă în formă de potcoavă, de unde se vedeau perfect toate activitățile de pe puntea inferioară. Sala Operațiunilor se afla înapoia unui perete din sticlă, care o izola de toate zgomotele de jos.

Doamne, cât îi mai urăsc pe gnomi! De fiecare dată când intram în Operațiuni, le simțeam izul de putrefacție. Era o aiureală, bineînțeles; simțeam de fapt mirosul propriei mele frici. Peste un an, sau cam așa, aveam să ajung înapoia unei console. Aveam să fiu încorporată într-o consolă, cu toate măruntaiele pe afară și cu nimic rămas din corpul meu decât Marea Minciună. Eu însămi sunt douăzeci la sută artificială. Ei sunt vreo optzeci la sută.

Mai dă-i dracu'!

M-am ales cu câteva priviri sfredelitoare. Nici ei nu se dau în vânt după mișcători.

La consola Comenzii Operațiunilor era o figură nouă. Lawrence Calcutta-Benares. Ieri fusese în scaunul adjunctului, iar cu cinci ani în urmă îmi fusese șef de echipă.

N-avea rost să întreb ce se întâmplase cu Marybeth Metz. Timpul zboară.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat.

— Avem o indicație de dezvoltare de twonky, mi-a răspuns cu gramatică deplorabilă.

Cândva „twonky" însemnase un obiect anacronic lăsat în urmă într-o răpire, dar în ultima vreme oamenii începuseră să folosească termenul pentru a se referi la paradoxurile temporale pe care tindea să le genereze obiectul respectiv.

— Îmi pare rău că te-am sculat, a spus el, însă am crezut că ar trebui să fii anunțată.

Este jalnic cum un bun șef de echipă poate degenera într-un creier amorțit. Ar fi trebuit să dețin deja toate datele situației, iar el se moșmondea și-ncerca să mă atragă într-un rahat de conversație.

— La scurt timp după alarma twonky, una dintre fetele tale și-a pierdut paralizatorul în avion.

— Lawrence, o să-mi picuri povestea asta-n următoarele trei zile, sau o să mi-o spui pe dată și-o să mă lași să fac ceva-n privința ei?

Termină cu bălăbănelile, moș bășinos!

N-a mai fost nevoie să rostesc cu glas tare ultimele cuvinte. Le-a înțeles. Am văzut cum i-a încremenit așa-zisa față.

Sărmanul dorea pur și simplu să converseze. Credea că rămăsese prietenul meu. Ei bine, nu mai pot să m-opresc din plâns, ce să-ți zic! Era prima lui zi când trata direct cu mergătorii și era momentul să afle ce simțeam unii pentru alții. Nu acceptasem jobul ăsta ca să câștig trofeul Domnișoara Drăgălășenie.

A început să vorbească repede și la obiect, adică exact ceea ce intenționasem.

— Răpirea este în 1955, statul Arizona. Un Lockheed Constellation. Mai are încă douăzeci de minute, timpul din ´55, după care-și va pierde majoritatea aripii drepte. Toată echipa este la bord. Caută arma și în același timp încearcă să finalizeze răpirea. Indicațiile scanerelor continuă să fie neconcludente. Nu putem spune dacă o veți găsi. Poate fi posibil.

M-am gândit scurt la inerentele glume din epocă despre pierderea aripii drepte deasupra Arizonei, apoi le-am alungat din minte.

— Dă-mi puntea atunci, am cerut. Mă-ntorc.

N-a ripostat, deși ar fi putut s-o facă. Trimiterea în trecut a unei persoane care nu înlocuiește pe altcineva constituie o încălcare a securității temporale. Bănuiam că nu i-ar fi păsat dacă m-aș fi întors în 1955, le-aș fi dat flit și mi-aș fi cumpărat un domeniu frumușel în Arizona. Dintr-un motiv necunoscut, a dat ordinul respectiv. Unul dintre subordonații lui dezgustători s-a jucat cu butoanele și puntea s-a deplasat deasupra podelei de sortare. M-am năpustit prin ușă și am ieșit pe punte, la zece metri deasupra țipetelor, zbieretelor și înjurăturilor pasagerilor care sosiseră deja din 1955.

Aceștia trebuiau să fie cei de la clasa întâi. Urletele lor deținеau o calitate specială de indignare. Plătiseră prețul suplimentar, iar acum — uite ce se-ntâmplase! O să-i scriu congresmanului nostru, Cecily, pe-onoarea mea, asta ar trebui să fac!

M-am oprit la capătul punții, acolo unde atingea fâșia îngustă de podea care sfârșea în susul timpului Porții. Așa fac întotdeauna. Am trecut de o mie de ori prin porcăria aia, dar nu-i ceva pe care să-l faci cu sufletul ușor. Sub mine, cineva cerea să vorbească cu stewardesele. Pe cuvântul meu! Auzi ce voia.

Sărmanul credea că el avea probleme.

În secolul XX oamenii obișnuiau să sară din avioane cu prelate din mătase pliate în niște raniță pe care le purtau pe umeri. Ele se numeau „parașute“ și aveau rolul — teoretic — de a se deschide și a le încetini căderea spre sol. Făceau asta ca divertisment. În mod destul de adecvat, numeau salturile „plonjoane din cer“.

Ceea ce m-a ajutat într-o oarecare măsură să abordez călătoria prin Poartă a fost încercarea de a înțelege cum era posibil ca niște indivizi care se puteau aștepta să trăiască șaptezeci de ani să-și asume un asemenea risc — având corpuri pe care medicina contemporană le putea vindeca doar imperfect sau deloc —, să pășească prin ușă în gol. Nu înseamnă însă că aș fi înțeles vreodată motivul pentru care săreau oamenii aceia; era de altfel bine știut că 20–ii nu aveau minte nici cât un bob de mac.

De fapt nici lor înșiși nu le plăcea. Nu făceau altceva decât să sublimeze spaima universală a căderii în altă parte a creierului: partea care râde. Râsul este un mecanism de întrerupere a apărării. Își întrerupeau atât de bine spaima de cădere, încât puteau pretinde față de ei înșiși că salturile din avion erau distractive.

Sunt totuși convinsă că până și cei mai experimentați dintre ei șovăiau în pragul ușii. Poate că o făcuseră de atâtea ori, încât n-o mai sesizau, dar șovăiala exista.

Același lucru se aplica și în cazul meu. Nimeni dintre cei care m-ar fi privit nu mi-ar fi văzut pasul ezitând când am ajuns la capătul punții și am pășit prin Poartă. Însă momentul acela de spaimă mistuitoare de măruntaie exista.

Călătoria prin Poartă este diferită de fiecare dată. Este instantanee și ai vreme suficientă s-o iei razna. Este

o zonă de simultaneitate în care devin, pentru un timp prea scurt pentru a fi măsurat sau reamintit și prea lung pentru a fi suportat, tot ce a existat vreodată. Mă întâlnesc pe mine însămi în Poartă. Mă creez pe mine însămi, apoi creez universul și apar în creația mea. Mă prăbușesc în josul timpului spre începutul universului, după care ricoșez într-un altcândva. Acel timp se dovedește a fi trecutul mort, care reînvie, care este reanimat pentru mine și echipa de răpire.

Aș putea dedica un miliard de cuvinte experienței pășirii prin Poartă și tot nu m-aș apropia nici pe departe de realitate.

În același timp, însă, ceea ce s-a întâmplat este că am trecut prin ea. Simplu! Un picior în viitorul mort, celălalt în trecutul viu (cu fundul meu pe linia de demarcare: o fesă în ținutul lui Brooklyn Dodgers și cealaltă în Ultima Epocă — sau cu fața în anii 1950 și poponețul în Țara-de-Mâine).

Picioarele mele erau conectate prin bazin, dar în același timp erau la mii de kilometri depărtare în spațiu și miliarde de ani depărtare în timp.

Unul dintre ele nu era nici măcar al meu, totuși asta nu-i nici aici, nici acolo.

Ar trebui să spun pur și simplu că am pășit prin Poartă. Trebuie să mă înțelegeți că am trecut printr-o suferință teribilă cu care mă obișnuisem într-atât, încât izbutisem să mă conving că era rutină.

Am pășit prin Poartă.

Am ieșit în toaleta lui Lockheed Constellation în 1955 și imediat a trebuit să plec capul, deoarece doi membri ai echipei de răpire azvârliseră peste mine o femeie care zbiera. Țipătul i-a fost retezat când capul i-a trecut prin

Poartă. Avea să se sfârșească în viitorul îndepărtat și până atunci probabil că avea să fie un scâncet. Situația nu avea să fie înțeleasă de biata sărmană. Salut! Urmașii tăi sunt mândri să te primească în Utopia!

Am ieșit din toaletă pe când alți doi răpitori târau spre ușă un bărbat masiv în costum gri sfâșiat. Se zbătea fără putere; probabil că fusese paralizat la intensitate redusă. N-a durat mult să-mi dau seama că răpirea nu mergea prea bine. În primul rând, pasagerii se revoltau.

Desigur, ne așteptăm să apară și istericale. Nicio răpire nu se va desfășura fără ceva zbierete și eliberarea involuntară a câtorva litri de urină. Dacă aș fi răpită, probabil că și eu m-aș scăpa pe mine.

Mi-a atras atenția însă faptul că etapa de haos a acestei răpiri sosise înainte de termen.

Erau încă prea mulți berbeci conștienți față de o mână de răpitori.

Era lesne să-i deosebești pe membrii echipei de răpire de berbeci. Toți răpitorii erau îmbrăcați ca stewardese. În 1955, pe linia aceasta aeriană, asta însemna toci cochete, fuste ce ajungeau undeva la jumătatea distanței între genunchi și glezne și pantofi cu tocuri înalte, pe care echilibrul era extrem de precar.

Buzele lor erau date cu ruj roșu ca sângele. Arătau ca niște vampiri.

1955. Trebuia să-i cred pe cuvânt. Când ai fost în așa multe epoci ca mine, stilurile se încețoșează. Toate par stranii, totuși nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc în privința datei. Afară, sub noi, pe pământ, automobilele aveau aripioare dorsale. Chuck Berry înregistra *Maybellene*. Phil Silvers și Ed Sullivan erau pe videoecrane, care pe atunci se numeau „televizoare".

Armăsarul Nashua avea să câștige cursa Preakness anul acesta, iar Brooklyn Dodgers avea să câștige campionatul național de baseball. Aș fi putut fi o femeie bogată în 1955, dacă aș fi putut găsi o modalitate de a paria. Pe titlul de primă pagină al ziarelor de mâine, de pildă: „Un avion Constellation se prăbușește în Deșertul Arizona".

Vreți să punem prinsoare? Totuși această mică secțiune din 1955 nu era un loc în care să întârzii dacă țineai la sănătate. Chiar și fără haosul în care se transformase operațiunea de răpire, avionului nu-i mai rămăsese prea mult timp de zburat.

Am scuturat din cap ca să mi-l limpezesc. Uneori asta are succes. După o călătorie prin Poartă, am câteva clipe de amețeală. M-am silit să mă concentrez asupra celor ce trebuie făcute în secunda aceasta, și în următoarea, și în următoarea...

Jane Birmingham alerga pe culoar. Am prins-o de braț. Totul se dezintegra în jurul ei și probabil că ultimul lucru de care avea nevoie era apariția șefei, care s-o smucească de cot.

— I-un dezastru acolo, a spus arătând către draperia care separa clasa întâi de clasa turist.

Auzeam țipete și zgomote de încăierare.

— Am fost o mână de oameni când am intrat peste ei, a continuat Jane să explice. Pinky a descoperit că arma îi dispăruse la scurt timp după decolare. Am încercat s-o localizăm discret; n-a mers. A trebuit să-ncep răpirea. Am lăsat-o pe Pinky să caute și noi am început să ne-ocupăm de cei din față. Și-a ferit privirea, apoi a revenit cu ochii la mine: Știu că n-ar fi trebuit să fac așa, însă...

Am fluturat din mână.

— O să rezolvăm asta mai târziu, i-am spus.

— Nu știu ce-a mers prost. Cred că eram prea puțini. Plus că toți eram cu nervii-n piuneze. Bătaia a-nceput aproape imediat cum i-am dat drumul. Kate e dusă. Un vlăjgan nenorocit a trecut de...

— Nu contează. Arunc-o cu berbecii.

Nu se putea preciza ce stârnise încăierarea. Participasem la răpiri în care berbecii scăpaseră de sub control. Este ceva de domeniul suprarealului să-ndrepți o armă spre un nativ din secolul XX și să-l anunți ce-o să-i faci. Unii dodeci n-au un simț al supraviețuirii cu mult peste al unei tulpini de broccoli. Ei intră drept în bătaia focului. Sunt convinși că nu pot muri, mai ales cei tineri.

La asta se adaugă ideile lor politice bizare. Adesea sunt obsedați de explicația pe care „o merită", de lucrurile la care au „dreptul", de tratamentul decent pe care li-l „datorăm".

Chestii tare stranii. Eu aș face orice mi-ar cere un tip c-o armă și i-aș spune „te rog" și „mulțumesc". Și l-aș omorî pe loc, dacă-mi oferă cea mai mică ocazie.

— Câți mai sunt treji în spate? am întrebat.

— Când am plecat, mai erau vreo douăzeci.

— Pune-i la treabă, rapid. Unde-i Pinky?

— Rupe fotoliile din clasa turist.

Am urmat-o în spate. Situația se mai domolise întru câtva. Vreo duzină de pasageri erau încă treji, patruzeci-cincizeci sforăiau în poziții incomode. Lilly Rangoon și altă femeie al cărei nume nu mi-l puteam aminti îi confruntau pe cei conștienți, care se retrăseseră lângă peretele din spate al avionului. Le puteam simți mirosul fricii. Cele două răpitoare stăteau de o parte și de cealaltă a culoarului, cu paralizatoarele ținute cu două mâini și proptite pe spătarele fotoliilor.

— Atenție, toată lumea! a răcnit Lilly ca un sergent pe câmpul de instrucție. Vreau să tăceți în pizda mă-sii! Calmați-vă și-ascultați! Tu, cap-de-căcat, ține-ți fleanca, până nu-ți dau un șut în cur de să-ți iasă printre dinți. Aia-i nevasta ta, domnu'? Ai două secunde s-o faci să tacă, înainte să vă fac praf pe-amândoi. Unu... așa-i mai bine. Atenție! Oamenii ăștia nu sunt răniți. Sunt vii, dar paralizați pentru moment. Uitați-vă la ei și-o să vedeți că respiră. Pot chiar să ne și audă. Însă eu pot să vă iau viața cu-arma asta și vă promit că-l rad pe primul care-ncearcă vreo șmecherie.

A făcut o pauză scurtă și a continuat pe același ton:

— Sunteți în pericol foarte mare. Veți muri toți, dacă nu faceți exact cum vă spun acum. Fiecare dintre voi îl apucă pe paralizatul cel mai apropiat și-l târăște în partea din față a avionului. Când o s-ajungeți acolo, stewardesa o să vă spună ce să faceți. N-aveți timp de pierdut. Dacă vă mișcați prea-ncet, o să v-arăt ce altceva mai pot face cu arma asta.

I-a pus în mișcare cu alte câteva strigăte și obscenități. Acesta este unul dintre primele lucruri pe care le studiem când cercetăm o cultură: ce cuvinte vor șoca mai tare. În secolul XX, principalii termeni de felul ăsta erau asociați relațiilor sexuale și excrementelor.

Cealaltă funcție a paralizatorului la care făcuse aluzie Lilly este cea de taser, atât doar că acționează de la depărtare. Produce durere, dar nu paralizează. Efectul maxim se obține asupra părților moi și sensibile dintre picioare... ba chiar și mai bine când subiectul stă cu spatele. Lilly i-a curentat pe doi și au priceput destul de rapid pentru niște dodeci.

Am auzit toate astea pe fundal. Eu mă ocupam cu distrugerea fotoliilor din rândurile din față ale clasei turist.

Pinky era de cealaltă parte a culoarului și mă imita. Nu cred că-și dădea seama că plângea. O făcea cu înverșunare, ca o maniacă.

Era rațională și eficientă.

În același timp se scăpa pe ea de frică.

— Ești sigură că-i în avion? am strigat peste culoar.

— Da. L-am văzut în poșetă după ce am suit.

Nu putea gândi altceva, pentru că nu se putea face absolut nimic dacă paralizatorul rămăsese la sol în orașul din care decolase cursa aceasta. Însă avea probabil dreptate. Oamenii mei își pierd rareori cumpătul în decursul unei operațiuni, nici chiar dacă situația devine fără speranțe. Dacă ea spunea că-l văzuse după ce suise în avion, atunci îl văzuse. Ceea ce însemna că-l puteam găsi.

În timp ce noi căutam, berbecii conștienți erau ocupați să târască berbecii adormiți în partea din față a avionului. Când ajungeau acolo, cineva le arăta cum să-și arunce poverile prin Poartă și să aducă altele. Destul de repede s-a transformat într-o rutină. Icneau și gâfâiau, dar nu cred că există oameni mai voinici decât dodecii. Ei abuzează de corpurile lor, beau, fumează prea mult, nu fac sport, lasă grăsimea să se acumuleze și se cred epuizați după ce au lins un timbru poștal. Însă au mușchi de cal... și creieri pe potrivă. Este incredibil ce pot face, dacă-i împingem suficient de tare.

Unul dintre ei târa, asudând, un berbec adormit și jur că avea cincizeci de ani.

Iisuse! Cincizeci!

Avionul a fost golit repede. Pe măsură ce fiecare își aducea ultima povară la Poartă, era îmbrâncit el însuși dincolo. După care a rămas doar echipa de răpire. Până și piloții fuseseră umflați de data asta. Detestăm realmente

să procedăm așa, și de obicei nici nu ne iese. Acum pilota una dintre fetele mele. Dacă ea nu făcea exact ce ar fi făcut pilotul (sper că vă puteți strecura prin desișul ambiguităților timpurilor verbale), aparatul urma să se prăbușească la mulți kilometri depărtare de locul în care ar fi trebuit să cadă. Avionul era însă pus pe pilot automat și avea să rămână așa până la explozia din motor. Pilotul n-ar fi putut face nimic pentru a mai schimba ceva, odată ce se rupea aripa aceea.

Iar asta era în avantajul nostru. Mai există o șmecherie pe care o pot utiliza într-un zbor al cărui echipaj devine conștient de răpire înainte ca aceasta să se încheie, dar detest sincer să recurg la ea.

Aș fi putut aduce un om din Echipa Foarte Specială. (Vorbesc în termenii anglo-americanei din secolul XX; prin „om" se înțelege și „femeie", cel puțin așa scrie în Îndreptarul meu gramatic și lingvistic.) Respectivul avea să aibă o bombă în cap, pentru a ne asigura că nu vor supraviețui lucrări dentare pentru identificare. Un om care ar fi fost de acord să piloteze avionul spre impactul cu solul.

Am auzit pe cineva spunând „recorder de zbor"? Da, da, da... Tipii ăia din carlingă pălăvrăgesc într-adevăr mult când dau de belele. Problema respectivă are o soluție interesantă. Fusese deja pregătită în susul timpului, fusese pusă în mișcare imediat ce echipajul din carlingă trecuse prin Poartă și știusem că ar putea fi utilizată. Destul de derutantă, însă elegantă.

Cu scanerele temporale, noi putem să privim oriunde și oricând. (Mă rog, aproape oriunde și oricând.) Așa am știut că avionul acesta se va prăbuși. Am citit ziare și am găsit reportaje despre prăbușire. Ar fi fost frumos să ne fi

putut uita chiar în interiorul aparatului, pentru a vedea cum se va desfășura operațiunea, dar, din păcate, nu putem privi într-un loc sau într-un timp în care am fost sau în care vom fi.

(Călătoria în timp pune serios la încercare timpurile verbale.) Așadar nu putusem ști că va trebui să-l răpim pe pilot. Însă acum puteam scana mai departe prin timp, până la investigația post-accident. (Înțelegeți ce spuneam despre timpurile verbale? Asta se întâmpla acum — dacă termenul acesta mai păstrează vreun înțeles — în susul timpului, în viitor. Gnomii scanau evenimente de peste două zile din viitorul lui ′55: viitorul meu, raportat la momentul actual.) La investigația aceea avea să fie ascultată banda cu înregistrările din carlingă. Așa încât noi urma să înregistrăm înregistrarea, s-o punem într-un player autodistructiv, cum sunt cele din *Misiune imposibilă*, și să-l lăsam în carlingă, unde ceea ce urma să redea avea să fie înregistrat de recorderul original.

Paradox!

Din cauza celor ce făceam acum, sau a celor pe care le făcusem deja, cuvintele respective n-aveau să fie niciodată rostite de bărbatul al cărui glas urma să-l audă toți. Ele trebuiau să fie/vor fi/fuseseră doar înregistrate chiar din înregistrarea originală, care nu fusese, de fapt, realizată niciodată, din cauza celor ce făceam noi sau a celor ce făcusem deja.

Examinați cu atenție succesiunea de mai sus și veți înțelege de ce cauzalitatea devine o simplă glumă.

Orice teorie rațională despre univers trebuie aruncată la gunoi. Ei bine, eu mi-am aruncat de mult la gunoi toate teoriile raționale. Voi vă puteți agăța de orice vă face fericiți.

○ ○ ○

Nu ajungeam nicăieri cu căutarea paralizatorului pierdut. Am ridicat ochii, am văzut că rămăseserăm doar noi și am zbierat:

— Atențiune! Voi toți, zombilor! După ce s-au oprit și m-au privit, am continuat: Toată lumea trece la căutare. Faceți avionul bucățele. Nu v-opriți până nu-ncep să sosească momâile și nu v-opriți nici atunci. Eu mă duc în susul timpului să văd ce pot face de-acolo.

M-am grăbit spre partea din față a avionului și... am trecut dincolo.

Și am aterizat în fund pe podeaua de sortare.

Am văzut imediat ce se-ntâmplase și am început să zbier „băga-mi-aș picioarele!" Asta nu m-a ajutat cu nimic. Toți berbecii apar prin Poartă zbierând „băga-mi-aș picioarele".

În capătul Porții din susul timpului așteaptă o suită complexă de rampe capitonate, fără frecare.

Ele sunt concepute pentru a-i capta pe cei inconștienți sau cu mințile pierdute de frică și a-i îndepărta foarte rapid, înainte de sosirea următorilor berbeci. Uneori procesul mai rupe și oase, dar rareori ceva important. Esențială este viteza. Nu putem fi prea pretențioși.

Sistemul a fost totuși proiectat pentru a-i separa pe berbeci de cei din echipa de răpire: berbecii în incinta de pregătire, apoi în țarcul de stocare, apoi la criogenie, răpitorii la o odihnă binemeritată. În operațiunile de răpire, fiecare dintre noi poartă o radiocapsulă, care emite permanent un semnal recepționat de sortatori. Eu știam unde era radiocapsula mea: în anticamera de plecare. Așa încât

beneficiam acum de ocazia de a vedea ce păteau ceilalți. M-aș fi putut lipsi de ocazia respectivă.

Era imposibil să mă agăț de ceva (de aceea materialul se numește „fără frecare"). Am alunecat pe mai multe tobogane și am ajuns pe o suprafață netedă acoperită cu folie de plastic care mi s-a lipit de piele. Totul s-a petrecut atât de rapid, încât n-am izbutit să rețin succesiunea. La un moment dat, niște apendice mecanice mi-au înlăturat blugii și am constatat că fusesem învelită într-un cocon strâns de plastic transparent. Eram ca într-o cămașă de forță, cu brațele lipite pe lângă corp și picioarele laolaltă.

Am fost rostogolită sub o lumină albastră. Era înspăimântător, chiar și pentru mine, care știam ce se întâmpla. Corpul îmi era scanat în detalii infime, de la măduva oaselor către exterior. Procesul a durat cam două secunde. Am fost catalogată până la a opta zecimală și Big Computer a început să-și răsfoiască fișierul de momâi, căutând corespondența cea mai bună. Asta a durat cam o picosecundă. La mulți kilometri depărtare, un sertar dintr-o morgă a culisat și s-a deschis în criptele momâilor. Duplicatul meu inert a fost după aceea propulsat spre incinta de pregătire, atingând douăzeci *g* la începutul și sfârșitul călătoriei sale. Douăzeci *g* este o accelerație foarte mare, care produce leziuni cerebrale dacă durează mai mult, dar asta nu-nseamnă mai nimic. Prin comparație cu o momâie, un morcov este un gigant mental.

Știam că procesul era rapid, însă nu-l văzusem niciodată. La nici cincisprezece secunde după ce trecusem prin Poartă, am fost trântită pe o masă. Momâia a sosit după alte cinci secunde și a fost întinsă pe masa de alături.

Continuam să fiu examinată și împunsă de examinatorii mecanici. La sosirea echipei umane de personalizare, totul avea să fie gata.

Învelișul din plastic era permeabil. Puteam să respir prin el, dar nu aveam nicio posibilitate să vorbesc. Așa că am zăcut, clocotind. Puteam întoarce capul doar cât să văd momâia. Asemănarea era foarte bună: sora mea geamănă legumă. Bineînțeles, piciorul ei stâng era real, pe când al meu era o proteză. M-am întrebat cum se va descurca BC în privința asta.

Am aflat.

O proteză ortopedică a sosit prin intermediul unui conveier suspendat și a fost depozitată lângă momâia adormită. Cu certitudine asta avea să indice ceva operatorilor umani despre care începeam să cred că nu vor mai sosi niciodată.

Au apărut însă și mi-au oferit o nedorită înțelegere a motivului pentru care berbecii sunt atât de speriați după ce trec prin procedura de personalizare.

Echipa era formată din cinci membri. Îl știam oarecum pe unul dintre ei, deși nu prea bine. A privit drept prin mine.

M-au pipăit și m-au întors. Au studiat ecranul computerului, s-au consultat în grabă și se pare că au decis să paseze altora problema protezei ortopedice. Ei nu trebuiau decât să facă momâia să-mi semene suficient de bine pentru a-i păcăli pe investigatorii FBI din 1955. Eu nu eram decât o bucată de carne în folie, ca o friptură congelată într-un supermarket.

Echipa lucra al naibii de bine. Nimeni nu-i ținea calea altuia, tot ce aveau nevoie se găsea permanent la îndemână. Literalmente. Întindeau mâna fără să privească și era acolo.

Erau iuți. Au secționat piciorul momâii și i-au tras un șut imediat ce a atins podeaua. Între timp cineva a extras toți dinții momâii și a început să fixeze alții care să semene perfect cu ai mei. Au fixat proteza, au crestat momâia ici și colo, în locurile în care costumul-piele îmi arăta cicatrice. I-au jupuit pielea de pe față și au început să reconstruiască de dedesubt, după care au închis-o la loc și au aplicat regeneratorii forțați. S-a vindecat fără urme.

Doreau însă ca momâia să aibă propriile ei cicatrice. Unicul mod pentru a realiza așa ceva implică utilizarea unui câmp de ștanțare temporală. După ce au terminat, i-au cuplat momâii conducte de alimentare de la rezervoarele nutritive mari, i-au conectat uretra și anusul la conducte de evacuare și au sărit înapoi.

Strălucirea albastră a Porții a înconjurat momâia. A început să respire atât de rapid, încât pieptul i-a părut o ceață. Părul și unghiile i-au crescut vizibil. Consuma fluidul nutritiv atât de rapid, încât trebuia pompat și evacua urina într-un jet de impulsuri de presiune, care zbârnâiau într-un rezervor de pe podea. În zece secunde a îmbătrânit cu șase luni. Cicatricele s-au vindecat normal.

După aceea au pus blugii mei pe momâie, i-au introdus o pâlnie în gură și se pregăteau să-i pompeze hrana pe jumătate digerată servită de compania aeriană, când una dintre operatoare s-a uitat la fața mea.

Vreau să spun că s-a uitat cu adevărat. Mă mai privise de câteva ori până atunci, dar nu înregistrase nimic.

Ochii i s-au căscat.

Când a izbutit să-i facă să înțeleagă pe cine duplicau, toată echipa m-a ajutat să dezlipesc învelișul de plastic.

Lucrurile s-au încețoșat pentru o vreme.

Îmi amintesc că mă uitam de sus la fața adormită care semăna leit cu mine. Apoi m-au tras de lângă ea. Aveam în mâini o bară solidă de aluminiu și palma costumului-piele îmi era sfâșiată de la degetul mare până la arătător. Smulsesem bara dintr-o mașină examinatoare.

Și-n tot cazul distrusesem momâia.

Regret asta. Regret cu adevărat. Fusese îmbrăcată cu blugii mei și n-am mai izbutit să spăl tot sângele de pe ei.

○ ○ ○

Șeful echipei de construire a momâilor m-a urmat tot drumul până la ușă.

A continuat să se scuze, iar eu am continuat să-l ignor. Dacă putea fi învinovățit cineva, numai eu eram aceea, dar n-am vrut s-o spun. Ca și conectarea la echipamentul de susținere biotică, consider scuzele un viciu periculos care-ți poate pune stăpânire pe întreaga viață dacă-i cedezi. Pe dinăuntru, mă flagelam cu severitate pentru greșeala de începătoare de a-mi fi uitat radiocapsula în anticamera de plecare. Pe dinafară, sper, reîncepusem treaba și scuzele individului îmi stăteau, pur și simplu, în drum.

Irosisem nu mai puțin de cinci minute acolo. N-aveam să știu niciodată dacă minutele respective însemnau pentru Pinky granița dintre viață și moarte.

Am mai risipit alte cincisprezece secunde doar ca să ies pe ușă.

Pentru așa ceva nu existau proceduri. Întreaga operațiune de triere a berbecilor era concepută pentru a împiedica pe oricine să iasă cu ușurință. Am reușit însă, prin câteva amenințări cu moartea discrete și pline de sinceritate. Am sprintat la Operațiuni, i-am cerut lui

Lawrence să-i pună pe toți agenții operativi disponibili să caute paralizatorul lui Pinky în orașul din care decolase cursa — am aflat că plecase din Houston —, l-am determinat să extindă iarăși puntea și... am pășit... prin Poartă.

Interiorul avionului era un dezastru.

Căutaseră prin aproape toate locurile în care era posibil să cauți și nu fuseseră defel delicați. Culoarul era plin de capitonaje de fotolii, mizeria ajungându-mi până la genunchi. Mocheta fusese smulsă. Conținutul bucătărioarei era risipit de la bot până la coada avionului. Sticluțe de băutură zornăiau sub tălpi.

Iar pentru a înrăutăți situația, au început să sosească momâile personalizate.

Se pierduse deja atât de mult timp, încât trebuia să ne grăbim să le instalăm pe locurile lor. Am așezat câteva și le-am fixat centurile, dar pe majoritatea le-am aruncat pur și simplu prin avion. Aveam portapacurile deschise la maximum și eram puternici. În loc de combinația matinală de sânge îmbogățit, adrenalină și vitamine, căpătam acum o mixtură dementă de hiperadrenalină, methedrină, Esență de Isterie, TNT și băutură energizantă. Ridicam semicadavrele acelea și le azvârleam ca pe niște saci cu fasole. Dacă m-aș fi încruntat, aș fi putut rupe tabla cu sprâncenele.

Trei sferturi din momâi trecuseră prin procesul la care asistasem recent din imediata apropiere.

Semănau perfect cu cei pe care-i înlocuiau. Pentru a economisi timp, ultimul sfert au venit premutilate. Majoritatea aveau arsuri hidoase. Unele încă fumegau.

Ar trebui să spun că mirosul de carne umană carbonizată este dezgustător. De fapt, nu-i așa. Miroase destul de bine.

Cele mai multe momâi încă respirau. Trăiseră în medie câte treizeci de ani în cuvele lor, ținute în viață de echipamente, exersate mecanic pentru a-și menține tonusul muscular.

Teoretic vorbind, nu aveau creier ca să respire, totuși erau prea idioate ca să se oprească. Majoritatea urma să respire până în clipa impactului cu solul.

N-a durat mult până să sosească toate. După ce am terminat cu ele, mai dispuneam de trei minute și patruzeci de secunde. Am trimis pe cineva din echipă înapoi în viitor, ca să vadă dacă paralizatorul fusese localizat în Houston. Ceilalți am continuat să-l căutăm în avion. Mesagerul s-a întors cu vestea proastă la care ne așteptam, iar acum dispuneam de două minute și douăzeci de secunde.

Pinky se calmase, dacă puteam spune asta. Nu mai plângea. Cred că era paralizată de teroare. Am căutat-o pe Lilly Rangoon, șefa echipei, și-am tras-o deoparte.

— N-o cunosc bine pe Pinky, am spus. Ce twonky are pe ea?

Lilly și-a ferit privirea.

— Nimic. E curată.

Era o raritate. Mă referisem la chestii ca proteze ortopedice, renale și oculare — implanturi medicale de orice model prea avansat pentru anul 1955. Pinky era o fată sănătoasă. Avea să însemne o pierdere majoră pentru echipă, măcar din acest simplu motiv.

În același timp, lipsa oricăror anacronisme medicale ușura mult sarcina lui Lilly. Altfel, ea ar fi trebuit să le extirpe și să le ia înapoi cu noi.

— Treizeci de secunde, a anunțat cineva.

— Există o marjă de un minut, am spus. Noi va trebui să plecăm. Tu rămâi doar cât să-i iei costumul-piele și...

— Mai taci în pizda mă-sii din gură! Îmi știu meseria. Cară-te din avionul meu!

Nimeni nu vorbește așa cu mine. Nimeni! Am privit-o în ochi. Dacă privirile ar putea să înghețe, aș fi fost un cub de gheață pe picioare.

— Bine, am spus. Ne vedem peste cincizeci de mii de ani.

M-am grăbit spre partea din față a avionului, unde toți așteptau, ținându-se departe de Poartă. Nimeni nu dorea să plece. Nici eu nu doream.

M-am uitat în urmă și am văzut-o pe Pinky întinzându-i lui Lilly ceva moale și inert. Deși nu semăna cu ea, știam că era Pinky, fiindcă nu putea să fie altcineva. Chestia moale și inertă era costumul-piele. Nu mai era o stewardesă sexy; fără deghizare, era o fetiță înspăimântată, în pielea goală.

Lilly a salutat-o, dar Pinky nu i-a răspuns, după care a sprintat către mine.

— Treceți, că, dacă nu, încep să trag șuturi în cur, le-am spus.

Au trecut. M-am întors spre Lilly.

— Câți ani avea? am întrebat.

— Pinky? Doisprezece.

Nu eu am stabilit regula. Nu încerc să mă absolv prin declarația asta. Cred că-i o regulă bună. Dacă n-am fi avut-o, aș fi scris-o eu însămi.

În urmă nu rămâne nicio piesă hardware. Pedeapsa pentru neglijență este moartea. O aduci înapoi sau rămâi cu ea.

Nu puteam proceda întotdeauna așa cum făcusem în cazul lui Pinky. Acesta era modul cel mai bun. Fusese posibil, fiindcă avionul acesta avea să se lovească atât de

violent de sol și să ardă atât de sălbatic, încât nimeni nu s-ar fi putut aștepta să recupereze mai mult de cincizeci la sută dintr-un corp, indiferent sub ce formă. Ar fi fost miraculos dacă găseau zece cadavre identificabile, așa că o fetiță care n-ar fi trebuit să existe acolo n-ar fi fost observată niciodată.

Chiar și așa, ultima acțiune a lui Lilly înainte de a părăsi avionul a fost să înhațe o momâie cam de masa corporală a lui Pinky și s-o azvârle înapoi în viitor. Echilibrul este esențial.

Și care ar fi fost modul cel mai rău? Dacă ar fi trebuit s-o luăm pe Pinky înapoi din considerente temporale, Lilly ar fi lipit-o de un perete și ar fi împușcat-o. Iar după aceea, poate, s-ar fi împușcat pe sine. Am avut cândva un șef de echipă care a procedat așa.

Nimeni n-a spus vreodată că ar fi o meserie ușoară.

De data asta am intrat prin Poartă în modul corect. Tot nu aveam radiocapsula, dar Operațiunile o știau de acum și mai știau că nimeni, cu excepția răpitorilor, nu va mai sosi prin Poartă până n-o închideau definitiv. Ceea ce se pregăteau să facă.

Ne-am oprit toți în Zona Recuperare Echipe. Medicii așteptau de jur împrejur, ca vehiculele de intervenție rapidă pe un aeroport. Toți am semnalizat manual că nu aveam probleme, cu excepția unei fete care dorea o targă.

Se obișnuiește să stai, pur și simplu, întins acolo pentru cinci-zece minute. Când trecusem prin Poartă, portapacurile ne reveniseră în mod automat la operarea normală și puterea isterică ne pălea rapid. Înapoia ei pândea epuizarea, atât fizică, cât și mentală, care fusese camuflată de droguri.

Eu însă trebuia să mă scol.

— Timpul răsplății, am spus, am înhățat arma lui Lilly și am pornit către ușa Operațiunilor. O oră la putere maximă. Dați-i drumul, fetelor.

— Ne vedem la terapie intensivă, Louise! a strigat una dintre ele, răsucind cadranul portapacului fixat de încheietură.

— Să-i spui iubitei mame c-am murit fericită! a răcnit alta.

Am intrat în fugă în Operațiuni și m-am dus direct la Lawrence. Parcurgea lista de control pentru decuplarea energetică a Porții.

— Una dintre fetele mele este tot în avionul ăla, i-am spus. Vreau să ții Poarta focalizată până când atinge realmente solul.

— Nici nu poate fi vorba despre așa ceva.

— Larry, una dintre fetele mele este tot în avionul ăla. Dacă izbutește să-și găsească arma, se poate întoarce.

— Ai habar de problemele cu care ne confruntăm ca să ținem Poarta reglată pe un avion care zboară normal? Ai cea mai vagă idee despre ridicarea la pătrat și la cub a complexității problemelor, când avionul începe să intre în vrie spre sol? Nu se poate face!

Pe un paralizator există trei setări. Prima te adoarme. A doua îți provoacă durere. I-am îngăduit să mă vadă cum am trecut arma lui Lilly pe a treia setare. I-am lipit țeava de tâmplă.

— Larry, una dintre fetele mele este tot în avionul ăla. Am zis-o acum și a treia oară.

○ ○ ○

A reușit să aducă Poarta de două ori în avionul care se prăbușea — o dată pentru două secunde, apoi din nou pentru aproape cinci secunde. Pinky n-a ieșit.

Ce dracu'! Trebuia să-ncerc...

○ ○ ○

M-am așezat pe podea lângă consola lui Larry și l-am privit supervizând decuplarea energetică. L-am întrebat dacă avea pipe și mi-a aruncat un pachet de Lucky Strike Green. Mi-am aprins trei.

După ce am terminat, am pus siguranța paralizatorului și i l-am înmânat.

— Pentru mine? a întrebat.

L-a luat și l-a cântărit în palmă.

— Fă ce vrei cu el, i-am spus.

L-a îndreptat către fruntea mea. Am mai tras un fum și am așteptat. A folosit țeava ca să-mi îndepărteze o șuviță de păr din ochi, apoi a aruncat arma spre mine.

— În clipa de față nu-ți mai pasă deloc, a comentat.

— Nu. Nu-mi mai pasă chiar deloc.

— Asta ar răpi toată plăcerea.

Și-a încrucișat brațele și s-a lăsat pe spate. Mă rog, de fapt n-a făcut tocmai așa, fiindcă, în realitate, nu stătea pe un scaun; mai mult sau mai puțin, era înglobat într-un scaun.

Ochii i s-au luminat.

— O să aștept până când îți va merge bine. Data viitoare, când te voi vedea zâmbind, te-am fript.

Șmecher, afurisitul! Am zâmbit, într-adevăr, dar el n-a cerut arma.

— Îmi pare rău, Larry.

M-a privit. Fuseserăm amanți o vreme, înainte ca el să se dezintegreze prea mult pentru a se mai putea deplasa singur. Îmi știa părerile față de scuze.

— Bine. A fost și vina mea. Nervii sunt al naibii de sensibili în timpul unei răpiri.

— N-ar trebui totuși să fie așa.

— Dăm uitării totul?

— Până data viitoare, am spus.

— Bineînțeles.

M-am uitat la el și am simțit un regret intens pentru ceea ce fusese cândva. Ba nu, haide să fim brutal de onești în cazul ăsta. Pentru ceea ce aveam să devin eu însămi într-o bună zi. O zi care se apropia rapid.

Larry optase să-și recunoască în întregime caracterul de gnom. Majoritatea gnomilor de la celelalte console arătau ca noi toți, atât doar că din spate le ieșeau mănunchiuri groase de cabluri. Cablurile alea se cuplau la scaunele lor și coborau spre sutele de mașini uriașe din subsol.

Larry nu văzuse niciun rost în a trăi legat de o lesă. Dacă nu putea părăsi clădirea, ce rost mai aveau picioarele false? De aceea scaunul lui făcea parte din el. Nu avea spătar. Larry creștea cumva din el, plantat acolo, pe podeaua din fața consolei. Semăna cu o piesă bizară de șah.

De la brâu în sus semăna cu un om normal. Eu știam însă că mare parte din asemănarea aceea era tot o minciună. Chiar și pe vremea când făcuserăm cunoștință, avea doar un braț adevărat. O singură dată îl văzusem fără costumul-piele și fața îi era un dezastru: nasul nu mai exista, buzele erau roase, avea doar o ureche. Nu știam ce boli

avusese. Așa ceva nu se întreabă. Nu știam ce părți din el erau cu adevărat organice; probabil foarte puține, cu excepția creierului. Nici așa ceva nu se întreabă.

În afară de mine, de medicul meu și de Sherman, nimeni nu știe care dintre organele și membrele mele îmi aparțin cu adevărat și sunt încântată să păstrez situația așa. Trebuie să am grijă, altfel n-aș trăi în costumul-piele ăsta mincinos, pretinzând că sunt o vedetă de film din anul 2034. Așa este: corpul meu, pe care-l văd toți, este matrițat, până la ultima aluniță, după o regină a frumuseții pe care am răpit-o dintr-un atentat terorist.

Stând acolo cu Larry într-un rar moment de liniște, am înțeles brusc că, atunci când n-aveam să-mi mai pot căra toate protezele, ar fi fost bine dacă l-aș fi imitat pe el. Atunci s-ar fi terminat cu minciunile atrăgătoare. Atunci ar fi fost momentul să recunosc, în sfârșit, ceea ce sunt, ceea ce suntem de fapt noi toți de aici, din viitorul glorios.

Ultima Epocă.

○ ○ ○

M-am ridicat și am ieșit din sala Operațiunilor. Am găsit niște haine și m-am îmbrăcat, am luat micul dejun de la automatele din anticamera de plecare a echipei de răpiri și am stat, pur și simplu, acolo pentru o vreme. Mi-am dat seama că ziua abia începuse.

Până acum fusese destul de obișnuită.

3. „SĂ MERGEM CU TOȚII LA GOLGOTA“

Depoziția lui Bill Smith

Pilotul elicopterului mi-a spus că Roger Keane petrecuse deja trei ore la locul prăbușirii lui DC-10.

Nu eram tocmai sigur cum să procedez. Aveam două avioane mari, separate prin treizeci de kilometri, și șapte oameni care să înceapă investigațiile. Cele văzute dedesubt nu păreau deloc promițătoare. În absența unor idei mai bune, m-am întors spre echipa mea și am votat.

— Eu aș vrea să cobor aici, a zis Eli. (Privise ceea ce putea să fi fost capota unui motor și-mi dădeam seama că ardea de nerăbdare să pună mâinile pe ea.) Vreau să zic, care-i diferența? Până la urmă, oricum o să le vedem pe-amândouă, așa c-aș putea la fel de bine să-ncep de-aici.

— O să cobor și eu, a spus Carole. Este îndeajuns de aproape de fermele acelea, ca să pot obține niște relatări utile de la martorii oculari. Celălalt nu-i pe vârful unui munte?

— Ba da, doamnă, a încuviințat pilotul. Mount Diablo. Mă-ndoiesc să fi fost cineva prin preajmă când s-a prăbușit.

Craig și Jerry au spus că și ei preferau să înceapă tot de-aici, așa că mai rămăseserăm Tom Stanley și cu mine.

— Fii cu ochii-n patru după recordere, i-am spus lui Craig când a coborât.

Pilotul m-a auzit.

— Cutiile negre? a întrebat el. Le-au recuperat deja. Chiar eu le-am dus la Oaktier acum o oră.

Am încuviințat din cap spre el și am arătat cu degetul mare în sus. Dintotdeauna fusese un mister pentru mine, este drept, unul mărunt, motivul pentru care Recorderul Datelor de Zbor și Recorderul Vocilor din Carlingă ajunseseră să fie poreclite „cutii negre".

În primul rând, de obicei sunt roșii. Pentru mine, o „cutie neagră" însemnase mereu un gadget ezoteric care face ceva misterios. RVC-urile și RDZ-urile erau aparate cât se poate de simple și directe. Le putea înțelege orice om care putea manevra radioul unui automobil.

○ ○ ○

Se părea că 747 mai zburase puțin după coliziune. Brăzdase pe versantul muntelui un șanț adânc, ascendent.

Tom și cu mine am reconstruit impactul privind din văzduh, plutind staționar deasupra unui loc nu chiar atât de populat precum celălalt și care ne putea spune mai multe.

Avionul aterizase forțat pe burtă. Impactul îi distrusese botul și fisurase probabil fuzelajul. Ricoșase, apoi luase iarăși contact ventral, iar de data aceea fuzelajul se rupsese în patru secțiuni distincte, care se rostogoliseră. Se puteau vedea bucăți mari din aripi. Motoarele fuseseră smulse și nu erau vizibile din văzduh, totuși carlinga părea aproape intactă, deși era înnegrită de incendiu. De aceea 747 este unic printre celelalte avioane de pasageri; în loc să fie proiectat prin bot — „primii la locul accidentului", cum le place piloților să spună —, echipajul unui

747 rămâne sus, deasupra tuturor, și destul de retras spre spate.

Cealaltă componentă mare pe care am văzut-o a fost stabilizatorul vertical care se rupsese, dar rămăsese atașat de secțiunea posterioară a fuzelajului. Asta era bine pentru recorderele de zbor. Mi s-a părut că disting un grup de oameni mișcându-se în jurul lui și l-am întrebat pe pilot dacă ne putea lăsa acolo. A replicat că era prea riscant și ne-a dus la zona de asamblare, unde se strânseseră deja o duzină de mașini de pompieri și de poliție, ca și o mână de ambulanțe.

Să nu credeți că Mount Diablo este un loc chiar atât de izolat sau inaccesibil. Dacă aici ar fi fost vorba de prăbușirea unui singur avion, ar fi forfotit de acum de lume. Însă celălalt avion căzuse în imediata apropiere a autostrăzii și atrăsese rapid majoritatea lucrătorilor de recuperare disponibili. Imediat ce se constatase că nu existau supraviețuitori în 747, și astfel nu existau motive de grabă reală, Roger Keane decisese să concentreze operațiunile de curățire în locul mai accesibil.

Chiar înainte să fi ieșit de sub rotorul elicopterului, un bărbat masiv în pelerină galbenă s-a îndreptat spre noi cu mâna întinsă.

— Bill Smith? a întrebat el și mi-a prins mâna. Chuck Willis, de la PRC. Domnul Keane este la secțiunea cozii. Mi-a spus să vă duc la el imediat cum sosiți.

Am avut timp să-mi amintesc că PRC însemna Poliția Rutieră California și am încercat să i-l prezint pe Tom Stanley, dar polițistul se îndepărtase deja. L-am urmat, iar eu am aruncat o privire peste umăr ca să văd cum, în elicopterul din care abia coborâsem, erau încărcați saci galbeni pentru cadavre. Nu am invidiat zborul pilotului

spre oraș. Peste tot duhnea a combustibil de avion și carne carbonizată.

Parcurseserăm jumătate din drumul către secțiunea cozii, când Tom a spus:

— Scuză-mă.

S-a întors după aceea într-o parte și a vomitat.

M-am oprit și l-am așteptat. După încă o clipă, Willis a observat că nu-l mai urmam, așa că s-a oprit și el și ne-a aruncat o privire nerăbdătoare.

Interesant era că nu simțisem absolut nimic, până când i se făcuse rău lui Tom. Niciodată nu mi-a căzut bine să văd pe cineva vomitând. Uitasem asta despre Tom. Fusesem cu el la unele accidente foarte urâte — avioane mici, însă cu cadavre mutilate groaznic — și, în majoritatea cazurilor, se comportase bine, dar o dată sau de două ori cedase.

Ce pot spune? Mersesem pe pământ răscolit și mai aveam destul de mult până la epava principală, dar fuseseră multe corpuri, sau părți din ele. Mărturisesc sincer că nu le văzusem. Trecusem pe lângă ele. Dacă stau să-mi aduc aminte, chiar că pășisem peste unul.

Pentru moment, însă, era ca și cum n-ar fi existat. Era o abilitate pe care mi-o dezvoltasem. Ne aflam aici ca să examinăm resturi, sârme, metal și așa mai departe, astfel încât mintea mea ignora, pur și simplu, rămășițele umane.

— Te simți bine? l-am întrebat.

— Sigur că da, a spus și s-a îndreptat de spate.

Din experiența trecutului, știam că așa va fi.

Ce contează dacă îi vine să vomite cuiva? Pentru mine era lipsit de importanță.

Pe de altă parte, mi-am dat seama că Willis nu era tocmai încântat de reacția aceea. Am decis să-i trag un pumn

în bot, dacă avea să ne spună că văzuse chestii mai oribile pe șoselele Californiei.

N-a spus însă nimic. Destul de repede, am înțeles și de ce n-a făcut-o.

Peste tot se vedeau indivizi îmbrăcați în diverse uniforme. Majoritatea erau pompieri, polițiști și paramedici din regiune, oameni care se considerau imuni la vederea morții violente. Acum descopereau cât de mult se înșelaseră. Unii dintre ei aveau să meargă ani întregi la psihiatru din cauza celor văzute în noaptea aceea. Există un sindrom asociat cu munca la locul unui accident aviatic și cu vederea unor lucruri cu care mintea nu dorește să aibă de-a face. Îi poate izbi foarte puternic pe specialiștii care se cred pregătiți pentru orice, care se consideră duri și experimentați. Ei nu sunt, pur și simplu, pregătiți pentru dimensiunile accidentului.

Am văzut câțiva pompieri împleticindu-se de colo-colo ca niște somnambuli. Un bărbat în uniformă PRC se așezase și plângea ca un copil. Probabil că avea să iasă cu bine din trauma asta. Cei care-și înăbușeau emoțiile, cei care jucau rolul de duri până la sfârșit aveau să necesite ajutor în cele din urmă.

Cel puțin scăpasem de prezența zombilor. Am văzut unii în San Diego, unde un avion se prăbușise într-o zonă rezidențială. La început fusese imposibil să-i ținem pe oameni departe și unii de-a dreptul bolnavi la cap fuseseră atrași de accident, înainte ca poliția să poată izola locul. Câțiva luaseră bucăți de corpuri ca suvenire, dacă puteți crede așa ceva. Eu n-am putut crede, dar un tip de la PSA mi-a jurat că era adevărat. Mi-a mai spus că un polițist fusese la un pas de a trage în unul dintre indivizii ăia, care fugea cu piciorul cuiva.

De fapt, de ce ar fi trebuit să mă surprindă? Nimic nu atrage mai mult mulțimea ca un dezastru de proporții. Dacă o ciocnire în lanț pe autostradă era fascinantă, atunci prăbușirea unui avion era de o sută de ori mai fascinantă.

○ ○ ○

Accidentele aviatice sunt ca tornadele. Produc niște chestii tare urâte. Văzusem capete retezate, altfel complet neatinse, atârnând pe ramurile copacilor la nivelul ochilor. Uneori găsești mâini încleștate laolaltă, una de bărbat și una de femeie sau una de femeie și una de copil. Doar mâinile, încă strângându-se una de cealaltă, pe când restul corpurilor fuseseră azvârlite cine știe unde.

M-am uitat acolo unde privise Tom când se înverzise la față. Era brațul unei femei, secționat aproape perfect. Accidentul îl aranjase pe sol cu palma în sus și degetele ușor îndoite, ca și cum te-ar fi chemat printr-un gest discret. Pe un deget era o verighetă. În orice alt context, ar fi fost un gest erotic și bănuiesc că asta-l dăduse gata pe Tom.

Avea să mă dea gata și pe mine într-un minut, dacă nu-mi feream ochii, așa că i-am ferit.

○ ○ ○

Roger Keane este individul perfect pentru a conduce biroul CNST din Los Angeles. Aduce puțin cu Cary Grant la tinerețe, cu doar câteva fire argintii în păr, și-și cumpără costumele din Beverley Hills. Nu-i genul de bărbat care să se murdărească pe mâini, așa încât nu m-a surprins să-l găsesc în spatele reflectoarelor, supraveghind oamenii

care se cocoțaseră pe secțiunea instabilă a cozii, echipați cu suflaiuri de tăiat, pentru a ajunge la recorderele de zbor. Ținea mâinile afundate în buzunarele trenciului, avea gulerul ridicat și mesteca între dinți o țigară de foi neaprinsă. Am avut impresia că principala lui nemulțumire în peisajul acela de carnagiu era faptul că nu cuteza să-și aprindă țigara din cauza vaporilor de kerosen din aer.

Ne-a salutat pe mine și pe Tom și am schimbat politețuri pentru câteva clipe. Ați fi surprinși cât de utile pot fi ele. Bănuiesc că aș putea purta imitația rezonabilă a unei conversații politicoase în mijlocul unui câmp de bătălie.

După ce am terminat, ne-a purtat într-un tur al zonei. Radia cumva un aer de proprietar. În bine sau în rău, acesta fusese locul lui și, dintr-un punct de vedere, continua să fie al lui până ne punea la curent cu tot ce aflase. Nu înseamnă însă că ar fi fost încântat de cele aflate. Era încruntat, ca noi toți, dar era probabil mai afectat, deoarece nu vedea frecvent asemenea imagini.

Așa că am înaintat fără grabă prin dezastrul acela, aidoma unor turiști solemni, oprindu-ne la răstimpuri pentru a încerca să înțelegem ce se întâmplase cu unele sau altele dintre fragmentele mari.

Pentru mine, singurele obiecte cu adevărat importante erau RVC-ul și RDZ-ul. Faimoasele cutii negre. În cele din urmă am revenit la secțiunea cozii tocmai la timp pentru a vedea cum Recorderul Vocilor din Carlingă era desprins, ridicat și înmânat cu grijă cuiva de pe sol.

Roger a părut mulțumit.

Și eu eram mulțumit, totuși celălalt era mai important.

În avioanele noi, Recorderul Datelor de Zbor este un echipament dat dracului. Cele vechi înregistrau doar șase

variabile, chestii ca viteza, direcția de pe busolă și altitudinea. Datele erau înscrise de ace pe suluri de foiță metalică. Acest 747 avea unul dintre RDZ-urile mai noi, care înregistrau patruzeci de date diferite pe bandă magnetică. Urma să ne spună totul, de la setările flapsurilor până la turația și temperatura motoarelor. Noile RDZ-uri constituiau o îmbunătățire majoră, cu o excepție. Nu erau la fel de rezistente ca vechile aparate cu foiță metalică.

Tom și cu mine am rămas acolo până când lucrătorii au desprins și al doilea recorder, după care le-am preluat noi înșine. Roger nu s-a oferit să ne ajute, dar nici nu mă așteptasem. Elicopterul s-a întors și ne-a dus la locul celeilalte prăbușiri.

○ ○ ○

Când am revenit la aeroport, răsărea soarele.

De data aceasta am intrat prin ușa din spate, iar paza aeroportului a izbutit să țină presa departe de noi. Ni s-au indicat sălile care ne fuseseră puse la dispoziție. Una mică pentru conducere — eu și oamenii mei —, una de mărime mijlocie pentru ședințele de seară când toți cei convocați pentru investigarea accidentului se reuneau pentru a pune laolaltă cele aflate și una mare, pentru conferințele de presă. Cea din urmă nu mă interesa defel. Probabil că C. Gordon Petcher avea să apară în scurt timp aici și aceea era sarcina lui. La știrile de la ora 20, telespectatorii aveau să vadă pe ecrane moaca lui fotogenică, nu fața mea obosită și nerasă.

Am verificat facilitățile, am fost prezentat persoanelor de legătură de la United, Pan Am și managementul aeroportului și l-am reîntâlnit pe Kevin Briley. Părea mai vesel decât ultima dată. Mi-a înmânat două chei.

— De la mașina dumneavoastră și de la camera de hotel, mi-a spus. Mașina este în parcarea lui Hertz, iar camera, în Holiday Inn, la vreo doi kilometri de aici. Ieșiți pe drumul de acces al aeroportului...

— Ce dracu', Briley, l-am întrerupt, pot găsi și singur un Holiday Inn. Nu-s tocmai invizibile. Te-ai descurcat bine. Scuze că te-am luat așa tare.

Și-a privit ceasul.

— Este 7:15. Le-am spus reporterilor că veți discuta la amiază.

— Eu? Ce dracu', nu-i treaba mea. Unde-i Gordy?

În mod evident nu știa la cine mă refeream.

— C. Gordon Petcher. (Aceeași privire întrebătoare.) Membru al Comisiei. Adică Comisia Națională de Siguranță...

— Ah, da, sigur că da. Sigur că da.

Și-a frecat fruntea și mi s-a părut că s-a clătinat ușor. Mi-am dat seama că era cel puțin la fel de obosit ca mine. Probabil, mai obosit; eu dormisem câteva ore acasă și câteva ore în avion. Accidentul se petrecuse la 21:11, ora locală, așa încât fusese cu siguranță treaz toată noaptea.

— A telefonat, a continuat Briley. Va ajunge abia diseară, târziu. A spus că va trebui să vă ocupați de informarea presei la amiază.

— A spus că... nici vorbă! Briley, eu am treabă de făcut! N-am timp să rânjesc amabil la căcaturile alea de obiective. (Mi-am dat seama că zbieram din nou la bietul sărman, când ar fi trebuit să fi zbierat la Petcher.) Scuză-mă. Fii atent, telefonează-i și spune-i să vină imediat. Când o să-ncepem audițiile, el este barosanul. Teoretic, el conduce toată blestemăția, dar n-are habar de-avioane și se știe ignorant, și mai știe foarte bine că, fără mine și băieții

mei care să-i dea datele pe care le descoperim, o s-arate ca un prost... așa că practic eu sunt șeful aici în următoarele două săptămâni. Iar asta-nseamnă că el își va face treaba lui, care-i de a-i tolera cu grație pe gentlemenii din nenorocita aia de presă. Oricum, la altceva nu se pricepe.

Briley m-a privit o vreme, întrebându-se, bănuiesc, dacă voi deveni violent.

— Sunteți sigur că nu preferați să-i spuneți chiar dumneavoastră?

I-am surâs larg.

— Mi-ar face plăcere, am răspuns, însă va trebui să-ți pasez sarcina asta. Eu trebuie să am de-a face cu el zi de zi la Washington, pe când tu ești în siguranță aici, pe Coasta de Vest. Ia zi acum, unde sunt duse rămășițele?

— United are un hangar pe latura nordică a aeroportului. Totul va fi transportat acolo.

— Și Pan Am?

— Au închiriat spațiu de la United, așa că ambele avioane vor fi acolo.

— Bun. Asta va fi util. Ce-i cu corpurile?

— Poftim?

— Cadavrele. Unde duc cadavrele?

Cred că-l tulburasem din nou. Oricum, părea tulburat.

— Ăăă... cred că le duc undeva... dar eu...

— E-n regulă. Nu le poți face pe toate. O să aflu unde sunt.

L-am bătut pe spinare și l-am sfătuit să se culce, apoi m-am uitat după Tom. Stătea de vorbă cu cineva care mi se părea cunoscut. Am mers într-acolo.

Tom se pregătea să ne facă prezentările, când mi-am reamintit numele bărbatului.

— Ian Carpenter, nu-i așa? De la sindicatul controlorilor de trafic aerian.

A părut că tresare la auzul cuvântului „sindicat“ — sunt o organizație nouă și încă destul de sensibili și foarte conștienți că ocupă în ochii publicului o poziție aflată chiar sub cea a creaturilor din Congres.

După părerea mea era păcat, fiindcă îi consider pe controlorii de trafic aerian deasupra piloților — care au un caracter de clan și autoprotector de felul polițailor și medicilor — și mult, mult mai sus decât președinții care pun bețe-n roate sindicatelor.

— Asociație, vă rog, a replicat el încercând să glumească. Bill Smith, nu-i așa? Am auzit de dumneavoastră.

— Da? Cine se ocupa de-alea două avioane când s-au ciocnit?

A făcut o grimasă.

— Vreți să știți ce am auzit despre dumneavoastră? Am auzit că treceți direct la subiect. Bun... Controlorul respectiv se numește Donald Janz. Înainte de a mă întreba altceva, să știți că nu este un novice, dar nu-l pot numi nici veteran.

Ne-am privit ochi în ochi. Poate că știa ce gândeam; eu, unul, aveam o idee destul de bună despre ce-i trecea prin minte. Nu dorea ca accidentul să fie pus în spinarea controlorilor de trafic și se temea să nu fie văzuți ca o țintă facilă. Nu era niciun secret că de multă vreme Comisia nu era încântată de starea Controlului Traficului Aerian. Trecuseră destui ani de la concedierile masive, însă rețeaua națională de rute aeriene tot nu-și revenise la normal. Indiferent ce ați auzit, noi încă instruim candidați care să umple locurile goale lăsate de greva Organizației Controlorilor de Trafic Aerian Profesioniști și nu există

nicio universitate pentru controlorii de trafic. Ei se califică la locul de muncă, iar în prezent sunt aruncați în luptă mult mai repede decât se obișnuia.

— Unde-i Janz?

— Acasă, sedat. Evident, este foarte tulburat. Mi se pare că l-am auzit spunând că-și caută un avocat.

— Desigur. Îl poți aduce aici în două ore?

— A fost un ordin?

— Carpenter, eu nu-ți pot da ordine. Eu te rog. Dacă vrea, poate să-și aducă avocatul. Dar știi foarte bine că mai devreme sau mai târziu va trebui să vorbesc cu el. Și știi cum încep zvonurile... Dacă omul tău nu-i vinovat — și cumva, uitându-mă la tine, am impresia că nu crezi c-ar fi vinovat —, nu-i mai bine să-i pot auzi relatarea acum?

Tom îmi tot aruncase priviri, așa că m-am uitat la el și a început imediat să turuie:

— Ian, suntem nouăzeci și nouă la sută siguri că problema nu a fost din cauza avioanelor. Condițiile meteo par improbabile. Ai auzit și tu ce se vorbește pe aici. Știi ce s-a spus: eroare de pilot, eroare de controlor... sau eroare de computer. Dacă-ți aduci omul aici, ar fi foarte important pentru ca noi să pornim în direcția cea bună.

Carpenter ridicase capul la auzul erorii de computer; ceva mocnea în el, dar nu știam ce anume. A reînceput să-și studieze pantofii, tot indecis.

— Presa va dori răspunsuri, Carpenter. Dacă nu capătă măcar un indiciu, și repede, vor începe speculațiile. Știi unde va duce asta.

S-a încruntat la mine, totuși nu cred că eu eram de fapt ținta furiei lui.

— Bine. Îl aduc în două ore.

S-a întors pe călcâie și s-a îndepărtat. M-am uitat la Tom.

— Ce-a fost asta?

— Din câte am înțeles, computerul traficului aerian căzuse când s-au ciocnit avioanele. Fusese a treia supraîncărcare din ziua aceea.

— I-auzi, ia!

Era prea devreme pentru a spune dacă însemna un progres, dar, din câte auzisem deocamdată, era primul lucru care mi-a stârnit interesul.

— De fapt, cât dracu-i ora? I-am întrebat pe Tom.

— Păi... șapte fix.

— Pe Coasta de Est sau de Vest? Vrei să te duci la hangar, să vezi ce-au adus?

Cred că Tom mă cunoștea. Poate că sunt ușor de citit.

— Ce-ar fi să căutăm un bar mai întâi?

○ ○ ○

Barurile nu sunt niciodată greu de găsit în jurul aeroporturilor mari și California nu-i un stat prea scorțos în privința orelor de servire. A fost ușor să bem ceva la ora șapte dimineața.

Am comandat un scotch dublu cu gheață, iar Tom a luat Perrier sau sarsaparilla ori ce altceva beau nebăutorii de alcool. Indiferent ce ar fi fost, bolborosea ca naiba și mă durea capul numai când îi priveam paharul.

— Ce-ai mai aflat cât am fost eu cu domnul Briley?

— Nu mare lucru. În principal, că Ian Carpenter se va apăra spunând că oamenii lucrează prea multe ore, că dețin computere prea vechi și că nimeni nu se poate

aștepta să poată prelua sarcina instantaneu, imediat ce a căzut computerul.

— Am mai auzit asta și-altă dată.

— Iar Comisia a spus că programul de lucru nu-i prea lung.

— Eu n-am participat la investigația aia. Am citit raportul.

Tom n-a comentat. Îmi cunoștea opinia despre raportul respectiv. Cred c-o împărtășea, deși nu l-aș fi întrebat asta niciodată. Am destulă vechime ca să vorbesc pe șleau uneori, dacă mi se pare că vrea cineva să mă păcălească. Nu mă aștept ca el să mi se alăture opiniilor subversive, cel puțin nu public.

— Bine. Când a căzut computerul?

— Potrivit lui Carpenter, în momentul cel mai prost cu putință. Janz se ocupa de nouăsprezece avioane. Computerul s-a oprit, iar el a rămas în față cu displayul primar și a dispus de zece secunde ca să potrivească punctul A cu punctul A prim. Două dintre punctele acelea erau avioane pe care se pregătea să le predea controlului terminal Oakland. Le-a etichetat invers și de aceea le-a dirijat exact pe dos. A crezut că le-a îndepărtat de o coliziune, dar de fapt le-a îndreptat unul spre celălalt.

Puteam să văd totul în minte. Necazul este că-i greu de explicat dacă n-ai fost realmente într-un Centru de Control de Trafic Aerian Regional, când cade computerul. Regret s-o spun, însă am văzut asta de multe ori.

Te uiți pe un ecran circular, clar și perfect conturat, pe care se află o mulțime de puncte și o mulțime de linii. Fiecare punct este etichetat cu câteva rânduri de cifre. Te poate deruta dacă n-ai mai văzut niciodată așa ceva, totuși pentru un controlor de trafic instruit cifrele acelea

identifică fiecare aparat de zbor și spun o mulțime de detalii despre el, ca altitudinea, viteza de zbor și seria ID a transponderului. Imaginea este generată de un computer, care actualizează ecranul la fiecare două secunde. Poți să te joci cu setările, de exemplu pentru ca fiecare avion să lase în urmă o dâră scurtă de puncte tot mai puțin luminoase, astfel ca să știi unde a fost și să ai o idee despre încotro se îndreaptă, dintr-o singură privire. Îi poți cere computerului să șteargă toate celelalte informații și să te lase să te ocupi doar de o situație-problemă. Ai un cursor mititel pe care-l poți deplasa pe ecran pentru a atinge un avion anume și a intra în legătură cu pilotul lui. Dacă două avioane ajung într-o situație, computerul o va vedea înaintea ta și va declanșa o sonerie ca să te anunțe că ar fi bine să le orientezi pe alte cursuri.

Iar apoi computerul se supraîncarcă. Și se oprește, „cade".

Știți ce se-ntâmplă atunci? Ecranul basculează din poziția verticală într-o poziție orizontală. Motivul este cât se poate de valid: punctele pe care le vezi nu mai sunt etichetate. Trebuie să scoți niște fise mici de plastic, poreclite „bărcuțe", pe care le inscripționezi cu markerul și le plasezi lângă puncte. Când un punct se mișcă, miști și bărcuța. Rezoluția ecranului s-a dus dracului. Parcă nici măcar n-ai privi aceeași scenă. Parcă ai fi căzut din era computerelor înapoi la copilăria radarului, așa cum se lucra în al Doilea Război Mondial.

Și, ca și cum asta n-ar fi suficient, punctele pe care le vezi pe noul display, pe unde lungi, ar putea să nu se mai găsească în aceleași poziții în care fuseseră anterior. Imagistica reflexiilor radar necorectate nu seamănă deloc cu displayul corectat de computer. În locul simbolurilor

mici și elegante care indică norii — toate cu etichete de altitudine —, ai acum o pată oribilă de paraziți care nu-i nici pe departe acolo unde crezuseși că ar putea fi.

Dacă asta se întâmplă într-o perioadă de acalmie, controlorii de trafic oftează și scot bărcuțele. Dacă se întâmplă într-o perioadă de vârf de trafic — iar într-un CCTRA ca Oakland-San Francisco, cu trei aeroporturi comerciale, trei militare și Dumnezeu știe câte piste private, vârful de trafic este aproape continuu —, urmează două-trei minute de tăcere disperată în care controlorii deslușesc ce înseamnă fiecare punct și încearcă să-și amintească unde era fiecare și dacă există vreunul care să se apropie de ceea ce ei numesc „situație".

Nu mă dau în vânt după eufemisme, dar „situație" este unul potrivit. Oameni buni, aici avem o situație în care șase sute de pasageri sunt pe cale de a fi întinși pe un munte ca o găleată plină cu pastă de tomate.

— Tu ce crezi? l-am întrebat pe Tom.

— E prea devreme. Știi asta.

A rămas însă cu ochii la mine și a înțeles că-i ceream o părere neoficială. Mi-a oferit-o.

— Cred că va fi neplăcut. Avem un controlor care-i aproape novice și un computer construit în 1968. În ziua de azi, așa ceva înseamnă practic în Epoca Pietrei. Totuși, unii vor spune că Janz ar fi trebuit să poată face față. Alții fac față.

— Așa este. Haide să mergem la hangar.

○ ○ ○

Barul avea ferestre reflectorizante, așa că n-am știut ce zi minunată era până n-am ieșit pe pistă și am privit

în jur. Era una dintre zilele alea când mă furnică degetele să prind mânșa Stearmanului și să mă înalț în minunăția albastră și sălbatică. Văzduhul era răcoros și clar, aproape complet lipsit de vânt. În golf se vedeau ambarcațiuni cu pânze, deși era foarte dimineață. Chiar și uriașul, vechiul și urâtul pod Oakland-Golful San Francisco arăta bine pe fundalul cerului senin, iar dincolo de el se afla orașul cel mai frumos din America. În direcția opusă puteam vedea colinele din Berkeley și Oakland.

Am luat mașina lui Tom și am traversat aeroportul. Hangarul n-a fost greu de găsit. Era suficient să urmăm fluxul de camioane încărcate cu maldăre de saci din plastic.

Restul echipei ajunsese acolo înaintea noastră, cu excepția lui Eli Seibel, care se dusese să examineze motorul stâng al lui DC-10, care căzuse la vreo opt kilometri de epava principală. Când am intram, am rămas uimit de volumul de fragmente pe care le aduseseră deja de la Livermore.

— United se grăbește să facă puțină curățenie, mi-a spus Jerry. Abia i-am putut împiedica să ia bucățile cele mai mari înainte să fi avut timp să le notăm pozițiile.

Mi-a arătat o hartă rudimentară pe care o schițase, notând cu meticulozitate locul fiecărui fragment mai mare decât un geamantan.

Înțelegeam ce trebuie să fi simțit cei de la United. Livermore era un loc al naibii de public. Niciunei companii aeriene nu-i place ca hoarde de pierde-vară să se învârtă pe acolo și să se holbeze la dezastrul său. Formase o echipă din sute de gunoieri și de acum locul era curățat aproape ca-n palmă.

Interiorul hangarului era un haos. Bucățile mari fuseseră duse într-o parte, dar existau tone și tone de saci din

plastic umpluți cu fragmentele mai mici, majoritatea încă pline de noroi. Acum începuseră să sosească și părți din 747 și trebuia degajat spațiu pentru ele.

Totul trebuia sortat.

Nu era sarcina mea, însă oricum mă apuca migrena numai privindu-le. Începeam să simt că două scotchuri duble băute la ora șapte dimineața nu fuseseră ideea cea mai grozavă pe care o avusesem vreodată. În buzunarul hainei aveam niște hapuri pentru dureri de cap. Am privit în jur după vreun dozator de apă, apoi am văzut o fată care purta o tavă cu cești de cafea. Părea cumva pierdută, mergând încetișor pe lângă movilele de saci din plastic. Își privea întruna ceasul, ca și cum trebuia să ajungă neapărat undeva și nu voia să scape ora exactă.

— Mi-ar prinde bine și mie o cafea, am spus.

S-a întors și a zâmbit. Sau, cel puțin, a început să zâmbească. A parcurs cam jumătate din drumul până la surâs, după care expresia i-a înghețat pe față.

A fost un moment straniu. Nu putuse dura o jumătate de secundă, totuși mi s-a părut o oră. În fracțiunea aceea de timp, pe chip i s-au perindat atât de multe emoții, încât, inițial, am crezut că poate îmi imaginam totul. Ulterior n-am mai fost la fel de sigur.

Era o femeie frumoasă. Din spate, păruse mai tânără. Când s-a întors și i-am zărit ochii, pentru o clipă am crezut că avea o sută de ani. Dar așa ceva era ridicol.

Treizeci de ani, poate; nu mai mult. Avea genul de frumusețe izbitoare, dureroasă, care-ți oprește răsuflarea dacă ai cincisprezece sau șaisprezece ani și n-ai fost sărutat niciodată. Eu eram mult mai al dracului de bătrân, totuși am simțit același lucru.

După care ea s-a întors și a dat să se îndepărteze.

— Hei! am strigat. Ce se-aude cu cafeaua?

Și-a iuțit pasul. Până a ajuns la ușile hangarului, practic alerga.

— Totdeauna ai efectul ăsta asupra femeilor?

M-am întors și l-am zărit pe Tom.

— Ai văzut ce chestie?

— Da. Care-i secretul tău? Ulei de dihor? Ești descheiat la șliț?

Chicotea, așa că am chicotit și eu, deși nu mi se părea nimic amuzant.

Depășise cu mult orice reacție de respingere, dar, cu toată sinceritatea, nu asta mă deranjase. Reacția ei fusese neașteptat de exagerată, de-a dreptul ridicolă. De acord, nu sunt Robert Redford, însă nici n-am o față care să sperie fetițele și nu miros mai urât decât oricare altul care a tropăit toată noaptea prin noroi.

Cu toate acestea, m-a neliniștit mai mult senzația că, departe de a fi fost pierdută, ea căuta ceva ce fusese pierdut.

Și că-l găsise.

4. MAȘINA TIMPULUI

Depoziția Louisei Baltimore

Amânam întruna să mă duc la Poștă ca să mă uit la capsula temporală, totuși știam că BC avea să-mi reamintească dacă voi mai tărăgăna mult. Așa că am terminat pachetul de Lucky și am luat metroul până la „Clădirea Federală".

Fedul este clădirea cea mai veche din oraș. Este o relicvă din secolul al XLV-lea și a rezistat la mai multe explozii nucleare decât Canalul Honduras. Civilizații se ridică și se năruie, războaie se învolburează în jurul fațadelor ei hâde și ticsesc văzduhul de deasupra, însă Fedul rămâne locului, masivă și dură. Are formă de piramidă și seamănă binișor cu cea a lui Keops, dar puteai utiliza mormântul faraonului ca pe o singură cărămidă, dacă ai fi construit Fedul.

Asta nu înseamnă că, în zilele astea, cineva ar mai fi fost în stare s-o construiască. Este clădită din materiale despre care nimeni nu mai știe cum se fabrică. Nu suntem nici măcar siguri dacă-i un artefact uman.

Noi utilizăm Fedul pentru cripta pe care cu mulți ani în urmă cineva a poreclit-o „Poșta", fără doar și poate pentru că este ticsită cu colete care nu sunt livrate decât după ani sau secole.

Poșta este unul dintre efectele secundare stranii ale călătoriei în timp. Ea dovedește o dată în plus că

paradoxurile temporale sunt posibile, deși doar cele strict limitate. O femeie murise azi pentru că era necesar să evităm majoritatea tipurilor de paradoxuri, cu excepția celor pentru care universul ne autorizează literalmente.

În ziua când m-am născut, mama știa că în Poștă mă așteptau trei mesaje. Trebuie să fi fost liniștitor pentru ea: știa că voi trăi, pentru a le putea deschide. Cel puțin sper c-a ajutat-o. A murit, aducându-mă pe lumea asta.

Știu că pentru mine a fost liniștitor. Data înscrisă pe primul mesaj era mai bună decât orice poliță de asigurare de viață că voi trăi suficient pentru a-l deschide, pe acela, dar și pe al doilea. Toate au fost găsite acum vreo trei sute de ani, destul de apropiate.

O capsulă temporală este un bloc de metal brut, de mărimea unei cărămizi. Dacă o zgâlțâi, înăuntru se aude un zornăit. Asta pentru că în interiorul cărămizii se află o cavitate în care este altă piesă metalică, subțire și netedă ca o tabletă. Pe exteriorul cărămizii sunt înscrise un nume și o dată: „Pentru... A nu se deschide până la..."

Găsim capsulele acestea ocazional. De obicei sunt aduse din adâncul oceanelor. Tehnicile de datare stabilesc de cât timp stau acolo; de obicei, în jur de o sută de mii de ani. Când le găsim, le depozităm în cripta Fedului, protejate prin dispozitive pe cât de stricte poate inventa BC. Indiferent de circumstanțe, niciuna n-a fost deschisă înainte de data înscrisă pe ea. Nu știu exact ce s-ar întâmpla dacă am deschide-o mai devreme și nici nu vreau să aflu. Călătoria în timp este atât de periculoasă, încât, prin comparație, bombele atomice par niște cadouri perfect sigure pentru copii și imbecili. Care-i lucrul cel mai rău pe care-l poate cauza o bombă atomică? Să omoare câteva milioane de oameni — banal. Cu călătoria în timp putem

distruge întregul univers, cel puțin așa susține teoria. Nimeni n-a ars de nerăbdare s-o testeze.

La deschiderea capsulei temporale, se descoperă un mesaj. De cele mai multe ori, mesajul este foarte bizar. Prima mea capsulă purta data de azi, precizată la oră, minut și secundă. A doua capsulă purta o dată foarte apropiată. A treia capsulă...

Fiindcă mă așteptau trei mesaje, eram privită cumva ca o celebritate. Până atunci nimeni nu mai primise trei. În același timp, însă, nu v-aș recomanda împrejurarea, dacă sunteți mai emotiv din fire.

A treia mea capsulă temporală îi alarmase pe oameni de trei secole. Mă alarma și pe mine. Era singura capsulă descoperită vreodată pe care nu era specificată data deschiderii.

Pe exteriorul ei scria: PENTRU LOUISE BALTIMORE, A NU SE DESCHIDE PÂNĂ ÎN ULTIMA ZI.

Ce dracu' este Ultima Zi? Era în același timp foarte clar definit și chinuitor de criptic.

Trebuia să presupun că o voi recunoaște atunci când aveam s-o văd.

○ ○ ○

— Ascultă, băi, labă!

— Da, te aud. Ai sosit la timp. Bineînțeles, o voi deschide exact în secunda precizată.

— Bineînțeles, am spus. Și, cu exactitate, cât ar mai fi pân-atunci?

— Două–trei minute.

Sunt convinsă că BC mi-a dat răspunsul acela „cu exactitate" doar ca să mă irite. Cu toate iritările din viața

mea, mai aveam nevoie și de o mașină care să-mi dea cu tifla? Se părea că da. În trecut, încercasem să-l fac să fie și servil, dar îl detestasem încă și mai rău.

Pur și simplu, nu mă dau în vânt după mașinării.

Cărămida stătea pe o masă transparentă, în capătul opus al încăperii. La prima vedere, m-aș fi putut duce până acolo și s-o iau oricând aș fi avut chef, însă știam că nu era deloc așa. Aș fi fost imobilizată de trei ori înainte să fi ajuns la mai puțin de douăzeci de metri de ea și aș fi fost ucisă dacă mă apropiam la mai puțin de cinci metri. Când BC zice „în secunda precizată", exact așa va face.

În afară de mine, în Poștă mai erau și alți oameni. Pe unii îi cunoșteam. Cred că-mi țineau tovărășie. Și mai era Hildy Johnstown, „ziaristul", cu pălărie de fetru și legitimație uzată de presă înfiptă sub banda pălăriei. El scoate un ziar în vreo mie de exemplare — realmente lipește laolaltă hârtii pe care le-a tipărit cu tuș. Ultimul zvâcnet al unei profesiuni cândva mândre. Pe cine mai interesează azi așa ceva? Orice vești sunt, prin definiție, vești proaste.

M-am întrebat dacă avea să se aleagă cu un articol. Uneori mesajul precizează că-l poți destăinui și altora.

Uneori spune să taci chitic. Alteori nu specifică nimic și trebuie să decizi singur. În timp te vei lămuri.

La secunda precizată, BC a deschis cărămida, care a emis un sunet. Mărturisesc că mă simțeam ușor tulburată când am traversat încăperea și mi-am tras un scaun. Am luat tableta dinăuntru și am privit mesajul.

Era scrisul meu. Mă așteptasem la asta; așa se întâmplă aproape întotdeauna.

Scria așa:

În Piața Jack London sunt restaurante bune. Mergi spre nord pe autostradă și urmează indicatoarele.

Consiliul va ceda, dacă nu le forțezi mâna.

Spune-le că misiunea este vitală. Nu știu dacă este, dar spune-le oricum.

Nu trebuie să ți-o tragi cu el, decât dacă vrei.

Spune-i despre copil. Ea nu-i decât o momâie.

○ ○ ○

Era scris în amerengleza din secolul XX. L-am citit de patru ori, ca să mă asigur că reținusem totul, iar maxilarul mi s-a încleștat cu fiecare secundă în care a trebuit să-l privesc. În cele din urmă m-am ridicat și m-am îndepărtat de masă.

— Fă-l praf, am rostit.

— Am înțeles, a zis BC.

Metalul a strălucit alb, mai alb, cel mai alb și a început să se evapore. I-am întors spatele înainte de terminarea procesului și am ieșit din încăpere. Am simțit cum toți ochii mă urmăreau, însă nimeni n-a spus nimic, nici chiar Hildy.

M-am ținut bine pe picioare cât am traversat orașul și până ce ușa apartamentului s-a trântit înapoia mea. Atunci am căzut pe podea. Nu știu ce s-a întâmplat în continuare. Orice ar fi fost, mi-a lăsat fața udă și corpul secătuit. Sherman m-a dus în pat și m-a mângâiat cu blândețe pentru o vreme, apoi m-a lăsat singură. Mașina aia de regulat e prietenul cel mai bun pe care l-am avut vreodată.

N-aveam să spun nimănui despre copil. Dacă universul urma să fie distrus din cauza asta, așa să fie!

○ ○ ○

Sherman m-a scos încetișor din starea aia.

El este singura mașină de care am avut vreodată nevoie. Într-o vreme am disprețuit roboții ca Sherman. Consideram că erau buni doar pentru femdronele plictisite, care căutau senzații tari. Mă refeream la ei ca la niște obiecte, îi numeam vibratoare umblătoare sau dildo umanoide.

Am încetat să mai procedez așa după ce l-am căpătat pe Sherman. Nu este un obiect, ci în mod clar un robot mascul. O privire aruncată între picioarele lui n-ar putea lăsa nicio urmă de îndoială în privința asta.

El m-a lăsat... să plâng. Ăsta-i cuvântul pe care-l căutam. Mai plânsesem și înainte, însă de furie, și de obicei îmi păstrez un control rigid în timp ce lacrimile îmi șiroiesc pe obraji. Nu fusesem însă niciodată atât de neajutorată. Nici chiar în ziua morții ei.

Dacă era surprins, Sherman n-o trăda niciodată. M-a mângâiat și m-a lăsat să mă ghemuiesc în brațele lui. N-ar fi putut înlocui niciodată mama care-mi lipsea și amândoi știam asta, dar, la dracu', era substituentul cel mai bun. Nu mai știam cum să mă port cu un bărbat adevărat, cu un om. Nu mai fusesem cu unul de mulți ani.

Atențiile lui Sherman au devenit mai semnificative. Nu credeam că aș fi vrut sex, însă el știa mai bine decât mine. Buricele degetelor lui sunt detectoare de minciuni. Îmi poate citi sentimentele ca și cum mi-ar fi fost ștanțate pe piele în Braille. Brusc m-a împins pe spate și m-a pătruns.

Am intrat într-o stare de vis. Mi-a tras-o timp de trei ore, de la sfârșitul dimineții până după-amiază. (Să zic că

„am făcut dragoste"? Nu mă faceți să râd. Știu când ridicolul banal se transformă în psihoză. Sunt perfect conștientă că în după-amiaza aceea n-am făcut altceva decât să mă masturbez cu cea mai inteligentă invenție electronică gonflabilă de mărime naturală din lume.) Eu am avut o contribuție cu totul minoră. Așa obișnuiesc cu Sherman, Lordul Latexului; stau pur și simplu întinsă și el mă violează.

Ce altceva ar trebui să fac? El nu poate simți nimic. Sherman este o serie foarte complexă de răspunsuri preprogramate. Îmi utilizează răspunsurile ca feedback și întreprinde întotdeauna acțiunea optimă la momentul optim. Este o mașină. Mi-aș putea face la fel de bine griji despre satisfacerea unui prăjitor de pâine.

○ ○ ○

Sherman nu are față.

Este, însă, un terapeut competent și mi-a spus în mod direct ce înseamnă asta în termenii psihiatrilor. Una dintre fanteziile cele mai uzuale ale femeilor este de a fi regulate complet și satisfăcător de un necunoscut fără chip. La prima vedere aduce cu fantezia unui viol. Trebuie să subliniez apăsat că nu-i vorba despre așa ceva. Violul nu înseamnă sex pentru o femeie și are foarte puține de-a face cu sexul pentru un bărbat.

Sherman nu mă întreabă ce doresc. Nu mă-ntreabă când vreau să mă regulez; o știe. Pur și simplu, mă satisface.

Iar eu dețin un control atât de total asupra experienței, încât nici măcar nu trebuie să-i spun ce să facă. Fiecare gest pe care-l efectuează este perfect adaptat la ceea ce-i spune corpul meu să facă.

Este un facsimil rezonabil al amantului perfect.

Când l-am căpătat, avea față. N-am suportat-o. Aleg singură când și unde să mă mint și nu voiam să aud minciuna pe care mi-o spunea chipul lui: sunt un bărbat adevărat, cu emoții adevărate. De aceea l-am reconstruit cu cap rotund și neted ca un ou. Ca tot restul corpului său, se simte ca și cum ar fi perfect real. Așa cum se simte propria mea „piele".

Uneori Sherman își lipește imagini de chipuri pe partea frontală a capului și ne prefacem că acționează așa cum ar fi făcut un personaj faimos din trecut. Până acum m-au regulat câteva cărți de istorie.

Este bizar? Perfect! Totul depinde de societatea în care trăiești. Nu voi spune că ar fi fost la fel de bine cu a face dragoste cu un bărbat adevărat. Nu voi spune nici că ar fi fost mai rău. Nu exista nicio componentă emotivă. Uneori asta îmi lipsea; apoi îmi aminteam de Lawrence, îl duceam pe Sherman în pat și practic îl deterioram. Sherman era mult mai sigur din punct de vedere emotiv.

Motivele mele pentru această preferință erau complexe și incomplet înțelese. Pe de o parte, era simplu. Existau suficiente ocazii de a fi rănită, fără să mă mai obosesc să caut iubire.

Altă parte a explicației se afla ascunsă adânc și Sherman-terapeutul a putut s-o extragă doar după multe ședințe. Mă îngrozea un penis real. M-ar fi putut lăsa gravidă, iar dacă rămâneam gravidă, aș fi avut alt copil și aș fi fost din nou rănită.

Iar altă parte o reprezentau minciunile. Cele pe care mi le îndrugam singură, dar și cele pe care mi le îndrugau alții.

Aici unde trăiesc este imposibil de spus dacă individul cu care te culci este dotat în mod natural sau are o imitație

iscusită. Dur, dar adevărat. Există șanse reale ca scula lui să nu fie mai autentică decât a lui Sherman. Pe de altă parte, s-ar putea să aibă încă aparatul genital cu care s-a născut.

Ideea de la baza costumelor-piele este că nu poți să știi adevărul. Și, cu certitudine, nu poți întreba.

Iar eu trebuia să știu.

Nu mă-nțelegeți greșit. Nu voiam chestia autentică. Voiam o proteză. Era mai sigur așa. Și dacă tot sunt în căutarea unui bărbat care să rămână de fapt mascul doar la nivel genetic, de ce nu m-aș mulțumi cu Sherman?

Sunt insensibilă, tare insensibilă...

Știu că sunt insensibilă. Dar n-am promis nicio clipă că va fi o poveste plăcută. Nimeni nu mi-a spus vreodată că viața mea va fi altfel decât neplăcută, brutală și foarte scurtă și nu m-am așteptat nicio clipă la altceva.

Înhați ce capeți și-o ștergi de-acolo.

Ca acum: după ce Sherman m-a adus în starea despre care calculase c-ar fi cel mai bine s-o am în după-amiaza aceasta, s-a oprit din sex. A preparat un prânz ușor și mi l-a adus la pat. Am ieșit din costumul-piele și el m-a masat în timp ce mâncam.

Am vorbit despre una-alta. Pe când m-a masat, m-a examinat în căutarea de probleme medicale noi. Cam la fiecare două săptămâni, găsește câte una. Acum n-a descoperit nimic.

Poate că am lăsat impresia că adevărata mea făptură arată precum ceva pescuit dintr-un canal cu zoaie, pe fundul căruia se târa de trei luni.

Nu-i chiar atât de rău. Serios! Nu eman vreun miros neplăcut. Pielea are o paloare de moarte, totuși este intactă. Organele genitale sunt ale mele. Presupun că

adjectivul cel mai binevoitor pentru fața mea ar fi „atrofiată“, dar nici nu crapă oglinzile când mă uit în ele. Proteza ortopedică nu-i rezultatul unei boli; a fost un accident. Nu simt lipsa piciorului real. Proteza funcționează mai bine și senzațiile sunt absolut aceleași.

Mâinile constituie partea mea cea mai proastă. Ele și piciorul care mi-a rămas. Boala se numește paralepră.

Nu-i contagioasă. Se transmite matern și este genetică. Într-o bună zi, în curând, mâinile acelea vor trebui să dispară.

Mi-am pierdut tot părul la vârsta de nouă ani. Cu greu mi-l reamintesc.

Problemele grave se aflau, toate, la interior. Diverse organe se găseau în stări avansate de deteriorare.

Multe fuseseră înlocuite de omoloagele lor artificiale. De acum, absolut oricare dintre cele rămase putea să fie următorul pe listă.

Pe unele le putem înlocui cu imitații autonome, mici cât un grăunte de praf. Altele necesită o incintă întreagă plină de echipamente.

Și la urma urmelor, ce vă freacă pe voi grija? Pentru o femeie de douăzeci și șapte de ani aflată în locul și în timpul în care trăiam eu, eram imaginea sănătății robuste.

Doar nu credeați că întreprindeam toate răpirile alea ca să ne distrăm, nu? De acum trebuie să fi priceput că ele constituiau soluția disperată pentru o problemă terminală. Dacă m-ați fi văzut fără costumul-piele, ați fi înțeles imediat problema respectivă.

Însă nimeni nu mă va vedea așa, cu excepția lui Sherman.

După ce și-a terminat masajul, mi-am acoperit motivele plângerilor. Ar trebui să inserez aici câteva rânduri

de recunoștință pentru tipii ăia minunați care ne-au adus costumul-piele. Îl tai: sângerează. Îl mângâi: răspunde exact ca pielea pe care ai avut-o cândva sau ia locul celei pe care o acoperă.

Nu ești niciodată conștient de faptul că-l porți. Nu-l poți simți, ci simți cu el. Este semi-viu și funcționează pe baza unui soi de relație simbiotică cu ceea ce a mai rămas din corpul cuiva.

Foarte util este faptul că-i mult mai maleabil decât pielea adevărată. Dacă-i necesar, poate fi resetat la alte caracteristici. În echipele de răpiri, asta se întâmplă frecvent.

○ ○ ○

Am tras niște haine peste costumul-piele și am ieșit din apartament.

Locuiesc undeva la etajul optzeci sau nouăzeci al unui complex rezidențial. N-am numărat niciodată etajele; e treaba lifturilor să știe unde să mă ducă. Clădirea este plină cam pe jumătate.

M-am oprit la balcon și am privit jos, la masele de drone care se îmbulzeau la nivelul atriumului.

Concetățenii mei... Atât de drăguți și atât de inutili!

○ ○ ○

Spuneți-mi morloc.

Pe la sfârșitul secolului al XIX-lea, un bărbat pe nume Herbert George Wells a scris o carte. El nu știa nimic despre călătoria în timp, nu auzise niciodată despre Poartă; cartea lui era în mare parte o frescă socială.

Însă eroul lui călătorea în viitor. Acolo găsea două societăți: eloi și morloci.

Noi le spunem drone și... mai cum? Cei dintre noi care lucram ne spuneam unii altora zombi, sau capete-tari, sau moroni. Pentru mine, morloci era destul de bun. În romanul lui Wells, eloii erau drăguți și inutili, dar se distrau din plin. Morlocii erau brute și lucrau în subsolul societății.

Nu poți avea totul, zice o expresie care s-a cam tocit. În cazul nostru, atât dronele, cât și lucrătorii erau drăguți pe dinafară și putrezi pe dinăuntru. Însă noi, zombii, munceam, pe când dronele n-o făceau.

Nu le-am învinuit niciodată cu adevărat pentru asta. Îmi dau cuvântul.

Înaintea unei situații lipsite de speranțe există câteva răspunsuri posibile: disperarea și letargia.

Mâncat, băut și veselit.

Sinuciderea.

Și în cele din urmă răspunsul meu: agățarea de ultimul pai de speranță pe care-l oferea călătoria în timp. Cam un cetățean dintr-o mie alegea să mă imite.

Sinuciderea era o reacție populară. Primăvara nu îndrăzneai să mergi pe stradă de teamă să nu fii strivit de vreun corp care cădea din înălțimi. Săreau solitar, în cuplu, în grupuri mari care chicoteau. Plonjorii din Cer de la Sfârșitul Timpului.

Totuși, analgezicul favorit era trăirea vieții la maximum. Nu pot gândi vreun motiv convingător pentru care alegerea respectivă să nu fie cea mai bună. Pentru ei, vreau să spun. Dacă aș fi fost în stare s-o fac, eu aș fi fost de multă vreme o chiseliță pe trotuar.

Necazul este că astfel n-aș fi făcut nimic pentru a schimba lumea care-mi omorâse copilul. Nu puteam

dovedi că activitatea mai avea vreo eficiență, dar cel puțin exista o șansă în privința asta.

Nimeni nu silește pe altcineva să muncească. Dacă ei nu vor s-o facă, nu ni i-am dori. Nu mă pot imagina trecând prin Poartă spre o catastrofă dintr-un trecut îndepărtat, având alături pe cineva recrutat cu arcanul.

Munca are și unele beneficii colaterale. Rații suplimentare de droguri și substanțe nutritive, roboți servitori personali, tutun de pe piața neagră... Cred că astea sunt cam toate. Ba nu, mai este ceva! Ca lucrător, pot omorî pe oricine doresc dacă-mi stă în cale în timp ce lucrez la un proiect al Porții. BC protejează drepturile civile ale dronelor doar în privința celorlalte drone. Le-aș putea lichida beneficiind de impunitate, aș putea s-o iau razna, dacă doresc, aș putea măcelări mii de drone și BC nici măcar nu mă va dojeni.

De obicei n-o fac însă. Deși, uneori, diminețile, pe trotuare...

Dacă ucid alt lucrător, ar fi bine să am un motiv al naibii de valid. Dar aș putea s-o fac, dacă pot scăpa cu un discurs convingător.

Aceasta poate fi diferența cea mai însemnată dintre lumea mea și miile de ani de civilizație umană care au precedat-o. Noi nu avem un guvern central. BC se ocupă de mersul lucrurilor. Suntem Anarhia de la Sfârșitul Timpului. Poate că-i ciudat să auziți așa ceva din partea cuiva care poartă titlul de Șefă a Echipei Operațiuni Răpiri. Am acceptat însă pur și simplu postul, când a devenit vacant. Dacă altcineva și l-ar fi dorit cu tot dinadinsul, l-aș fi cedat fără probleme.

Într-o bună zi nu-l va mai dori nimeni și atunci putem închide Poarta.

○ ○ ○

În după-amiaza aceea era programată altă răpire. Figura pe agendă de trei zile și gnomii din Operațiuni avuseseră vreme să pună la punct detaliile, să aleagă echipele și să stabilească strategia. De obicei nu dispunem de așa mult timp; am participat la răpiri care avuseseră la dispoziție douăzeci de minute — cu totul.

Pe aceasta însă urma s-o conduc personal. O dată în plus, nu eu optasem așa. BC o stabilise, bazându-se pe faptul că aveam corpul cel mai asemănător cu al unei stewardese care urma să fie singură în camera ei de hotel, începând din noaptea dinaintea zborului ghinionist și până cu puțin înainte de îmbarcarea în avion.

Felul ăsta de a începe o operațiune este printre cele mai bune. Noi îl numeam „cursa jokerului", iar eu urma să fiu jokerul.

Numele stewardesei (mai precis, însoțitoarei de bord, fiindcă răpirea nu era din 1955, ci din „feminiștii" ani 1980) era Mary Sondergard și lucra pentru Pan American World Airways.

Asta însemna că urma să petrec de una singură o noapte în New York. Nu mă deranja. New York în anii 1980 nu-i un loc rău. Dacă nu te poți descurca acolo, nu te poți descurca nicăieri.

○ ○ ○

Pentru răpire fusese pregătită o echipă mare. Aceasta avea să fie o coliziune în aer. Două avioane mari se ciocneau în văzduh și sarcina noastră, ca de obicei, era să-i

evacuăm pe pasageri înainte ca aparatele să se izbească de sol.

I-am adunat pe toți în anticamera de plecare și le-am examinat deghizările. Fuseseră pregătiți să arate ca însoțitoare de bord din cele două avioane, așa că se împărțeau în două grupuri, în funcție de uniforma companiei. Erau prezenți Lilly Rangoon și sora ei Adelaide, Mandy Djakarta, Ralph Boston, Charity Capetown, William Paris-Frankfurt și Cristabel Parkersburg, plus alți câțiva pe care nu-i știam bine. Mi se părea o echipă bună.

Și mă simțeam bine, fiindcă nu eram zoriți. După ce le-am ținut informarea, Cristabel mi-a atras atenția că discursul îmi era destul de dezordonat și abunda în cuvinte demodate pentru America anilor 1980. Așa ceva se poate întâmpla. Între noi discutam într-un grai poliglot, care conținea cuvinte foarte variate, provenite atât din chineza secolului al XIII-lea, cât și din gaba secolului al XL-lea. Înaintea unei răpiri încercam să ne limităm la limbajul-țintă, dar poate fi greu. Am în cap fragmente din o mie de graiuri.

Uneori, conversațiile încrucișate sunt groaznice.

De aceea am băgat o amplificare de amerengleză dodecă și am sperat să iasă bine. Aproape instantaneu, mintea mi-a zumzăit de vocabular și jargon. Nu întotdeauna însă lucrurile merg perfect. Odată m-am ales cu o hibă de aliterare de la o pilulă lingvistă alterată și am petrecut săptămâni bolborosind bulversată babiloniană și scuipând silabe stupide-n suedeză până ce oamenilor li se acrise să mai vorbească cu mine.

○ ○ ○

Am... pășit prin Poartă și am văzut imediat că se comisese o eroare.

Noi încercaserăm s-o prindem pe domnișoara Sondergard în baie, preferabil în cadă. Ești cel mai neajutorat când stai gol-goluț, întins pe spate și afundat în apă până la gât. Sondergard era acolo, într-adevăr, dar, în loc să intru peste ea, m-am materializat, ieșind din camera de baie.

Sunt sigură că BC ar fi avut o explicație lungă și tehnică despre cele întâmplate; după mintea mea, fiul idiot al abacului inversase probabil un semn.

Se ridica însă o problemă frumușică. Nu puteam să intru după Sondergard, deși o puteam zări în cadă, pentru că aș fi pășit pur și simplu înapoi prin Poartă, revenind în viitor. Pe de altă parte, Poarta nu are decât o față (ăsta-i unul dintre detaliile ei cel mai puțin bizare). Din locul în care se afla, Sondergard nu putea să vadă Poarta, deși privea direct prin ea. Așa și trebuia să fie, pentru că, văzută dinspre ea, Poarta nu exista. Dacă ar fi trecut prin ea, ar fi ajuns în mod firesc în dormitor.

Așa că i-am aruncat o privire, am fluturat din degete, am rânjit și m-am tras într-o parte. Acum nu mă mai putea zări. Am așteptat.

Am auzit de parcă s-ar fi revărsat majoritatea apei din cadă. Văzuse ceva... sau cel puțin i se păruse că văzuse...

— Ce dracu'?

Glasul nu-i suna plăcut când era speriată.

— Cine dracu'... e cineva... Hei!

Eram foarte atentă. Vocea umană este cel mai dificil de reprodus cu exactitate și eu trebuia s-o imit o vreme. Totul era să nu-nceapă să zbiere.

M-am gândit că va trebui să iasă din baie pentru a vedea ce se întâmplase, indiferent dacă era sau nu speriată. Am avut dreptate.

A ieșit grăbită din camera de baie, trecând prin Poartă ca și cum n-ar fi existat... și evident că nu exista, din partea de unde venea ea. Se înfășurase într-un prosop.

— Iisuse Hristoase! Ce cauți în...

Cuvintele îți dispar de pe buze într-un asemenea moment. Știa c-ar fi trebuit să spună ceva, dar ar fi sunat prostește. De pildă: „Nu te supăra, dar nu cumva te-am văzut în oglindă?" Am afișat cel mai bun zâmbet Pan Am și am întins mâna.

— Scuze că am intrat peste tine. Îți explic totul imediat. Știi, eu...

Am lovit-o în tâmplă și s-a clătinat, apoi a căzut ca un bolovan. Prosopul i-a alunecat.

— ... sunt studentă la colegiu.

A dat să se ridice, așa că i-am tras un genunchi în bărbie.

Am îngenuncheat, i-am controlat pulsul și mi-am frecat încheieturile degetelor de mochetă. Țestele sunt surprinzător de tari. Te poți răni când le lovești. Femeia avea să fie în regulă, dar îi rupsesem niște dinți din față cu genunchiul.

Ar fi trebuit să-i dau brânci prin Poartă, însă nu m-am putut abține să fac o pauză. Dumnezeule, s-arăți în felul acela, fără costum-piele, fără proteze! Aproape că mi-a frânt inima.

Am apucat-o de sub genunchi și am târât-o spre Poartă. Era ca un sac cu tăiței fierți. Cineva s-a întins de dincolo, a prins-o de picioarele ude și a tras. Adio, scumpo! Cum ți-ar plăcea să pleci într-o călătorie într-adevăr

lungă? După aceea n-am avut mare lucru de făcut. O vreme am stat pe marginea patului, lăsând surescitarea să se stingă, după care mi-am aruncat pantofii din picioare și i-am luat poșeta de pe noptieră. Am răscolit înăuntru. Am găsit un pachet deschis de Virginia Slims și altul încă sigilat în celofan.

Am aprins patru țigări, am tras adânc în piept și m-am lăsat pe spate în pat.

Rareori ai timp liber într-o răpire. Acum era abia ora opt seara.

Cursa lui Sondergard avea să decoleze tocmai mâine seară. Brusc, am fost încercată de gânduri care nu erau deloc demne de o șefă. Dincolo de camera mea se întindea Mărul cel Mare[2] și aș fi avut chef să storc niște mere până scoteam cidru din ele.

Am tras draperiile și am privit afară. Am estimat că mă găseam la etajul al doilea și cel mai de sus al unui motel de aeroport lung și nou (în anii 1980), dintre cele ale căror logouri par să se contopească într-o ceață: Thunderhilton Regency Inn. Nu puteam zări aeroportul și nu eram cu adevărat sigură dacă mă aflam lângă La Guardia sau Idlewild (pardon, JFK). Sub mine se întindea un soi de centru comercial.

Parcarea era ticsită de cumpărători de Crăciun. Dincolo de ea clipea firma unei discoteci.

Am privit perechile venind și plecând și m-am străduit să mă lupt cu tristețea. Mi-ar fi plăcut să merg acolo și să-mi petrec noaptea dansând. La dracu', m-aș fi mulțumit și cu împingerea unui cărucior prin culoarele din hala mare a unui supermarket A&P!

---

2 Big Apple (Mărul cel Mare) este porecla dată New Yorkului. (*N.t.*)

Dacă aș fi fost mai tânără, aș fi făcut-o. Ca șefă a Echipei Operațiuni Răpiri nici nu putea fi vorba despre așa ceva. Existau reguli foarte stricte care-mi interziceau să procedez în felul acela. Riscurile trebuiau minimizate, iar o paraleproasă fără un picior care țopăia pe muzica lui Bee Gees nu se încadra sub nicio formă în categoria riscurilor ce trebuie asumate. Dacă mă lovea un automobil pe când traversam parcarea? Dacă mă apuca amocul ascultând colindele de Crăciun din supermarket? Pentru Proiectul Poarta nu conta până la urmă dacă trăiam, muream sau îmi păstram mințile întregi, ci conta să nu-i îngădui unui medic din anii 1980 să-mi vadă piciorul bionic.

Așa că am tras draperiile la loc.

Am ridicat telefonul și am comandat o cină zdravănă de la room-service, după care am descoperit că Sondergard nu avea aproape deloc bani-gheață. Avea multe carnete de cecuri, totuși nu eram pregătită să-i iscălesc numele. De aceea mi-am luat propria poșetă și am scos teancul pe care-l adusesem cu mine. Am verificat data de pe vreo două bancnote — cred că eram ultraprecaută, dar nu te costă nimic să te asiguri —, ba chiar am ajuns să frec una cu degetul mare, ca să mă asigur că cerneala se uscase.

Ar fi păcălit Departamentul Trezoreriei, nu încăpea îndoială.

M-am așezat pe pat și, până a sosit mâncarea, am citit Biblia în ediția Gideon. Gideon ăla a avut cu siguranță un simț al umorului bizar. Încercați „Cartea Facerii".

Când a sosit room-service, cartea se împotmolise într-o sumedenie de zămisliri. Alături de friptura în sânge, comandasem șase cutii de Budweiser și un cartuș de Camel. Am aprins două țigări, am deschis televizorul și

am mâncat friptura. Carnea era insipidă, cum este întotdeauna mâncarea din secolul XX. Am aruncat o privire prin dulap, dar granulele de naftalină nu mai erau de acum un element obișnuit în camerele de hotel, de aceea am înfulecat-o așa cum era.

Am făcut apoi o baie caldă și m-am întins în pat, mișcându-mi degetele de la picioare în fața ecranului televizorului.

Cui îi trebuie discoteci? Mi-am dat seama că mă simțeam minunat. Era grozav să fii complet singură. M-am uitat la știri și la showul lui Johnny Carson. Filmul de la miezul nopții era *Candidatul* cu Robert Redford. L-aș fi putut mânca fără sare pe tipu' ăla. Mă-ndrăgostisem de el de când proiectaseră *Butch Cassidy și Sundance Kid* în una dintre cursele pe care le răpisem.

Pot spune doar că ar trebui să aibă mare grijă în ce avioane se suie. Dacă pun vreodată mâna pe el, Sherman zboară drept la groapa de gunoi.

○ ○ ○

Am dormit până târziu. Nu-mi pot reaminti cât a trecut de când făcusem ultima dată așa ceva.

Televizorul mi-a ținut tovărășie pe durata după-amiezii, până a sosit timpul să mă îmbrac, să chem un taxi și să plec la aeroport. Era o zi frumoasă. Șoseaua era acoperită cu o pâclă groasă de hidrocarburi. Aerul era atât de dens, încât am fumat Camelurile doar câte una pe rând.

Îmi dădeam seama că eram, cu certitudine, unica persoană din New York care se bucura de aer în ziua aceea, dar asta mă făcea să mă simt încă și mai bine. Suferiți, ticăloși sănătoși!

În mod deliberat, am ajuns pe cât de târziu o puteam face fără să stârnesc panică. Când am sosit, celelalte însoțitoare de bord se îmbarcau. Am izbutit să păstrez flecărelile la minimum; trebuia să fiu prudentă, deoarece unele dintre ele o cunoșteau pe Sondergard. Am invocat o mahmureală și am avut succes. Părea să fi fost în stilul ei.

În partea de început a zborului, m-am ținut departe de celelalte, robotind conștiincios și ocupându-mă cu servirea pasagerilor suficient de mult ca să n-am timp pentru pălăvrăgeli cu restul echipajului. Asta mi-a atras unele priviri nedumerite — înțelegeam că Sondergard nu fusese tocmai mândria Pan Amului —, însă era lipsit de importanță. Pe parcursul zborului, am înlocuit stewardesele una câte una, după cum Poarta apărea și dispărea în toaletele de la mijlocul avionului.

Asta-i o șmecherie simplă. Am pe ceasul de la mână un indicator care simte prezența Porții. Când mă furnica încheietura, mă duceam pur și simplu la toaletă, deschideam ușa și chemam o însoțitoare de bord.

— Ia uită-te! exclamam cu o expresie dezgustată.

În mod invariabil, mureau de curiozitate să vadă ce nouă atrocitate comiseseră pasagerii pe domeniul lor. (Însoțitoarele de bord disprețuiesc berbecii aproape la fel de mult ca mine.) După ce ajungea în fața mea, îmi propteam talpa pe fundulețul ei și trecea dincolo înainte să-și fi putut trage răsuflarea. Înlocuitoarea ei sosea aproape la fel de rapid.

După ce am strâns tăvile cu cina, am început metoda clasică a răririi.

O răpire se poate desfășura în multe feluri. Atunci când putem, recurgem la rărirea inițială a pasagerilor. Adesea ne ajută filmele care sunt proiectate în timpul

zborului. Când luminile din compartimentul pentru pasageri sunt diminuate, oamenii nu observă atât de multe detalii pe cât ar remarca în alte condiții. Puteam lua un pasager de aici, altul de acolo și, în majoritatea cazurilor, nimeni nu le-ar fi sesizat dispariția. Din clipa în care înlocuisem ultima stewardesă, un membru al echipei staționa permanent pe coridorul din mijlocul lui 747. Când circumstanțele o îngăduiau, aveam grijă ca orice pasager care se ridica pentru a merge la toaletă să urineze abia peste cincizeci de mii de ani.

Fiecare răpire este unică, fiecare prezintă probleme diferite.

În cazul acesta, goleam simultan două jumbo-jeturi. Asta-i atât bine — în general este bine să răpim mulți oameni —, cât și rău, deoarece, în orice moment dat, Poarta poate să se materializeze într-un singur loc. Asta însemna că trebuia comutată între cele două avioane.

Ambele curse erau transcontinentale, ceea ce pare un avantaj, însă de obicei nu este. Nu putem să-i evacuăm pe pasageri în prima oră și să lăsăm avionul să zboare gol, sperând că piloții nu vor ieși niciodată din carlingă.

În cazul acesta, 747 avea să rămână parțial funcțional după coliziune, prin urmare, pilotul real trebuia să fie la manșă până la sfârșit. Ar fi fost prea riscant să-l înlocuim cu unul dintre ai noștri — chiar și cu un kamikaze. Existau prea multe riscuri ca avionul să se prăbușească într-un loc în care istoria ne arătase deja că nu se va prăbuși.

În cazul lui DC-10 dispuneam de o marjă mai largă de acțiune. Dacă avea să fie necesar, puteam să răpim echipajul din carlingă și să urmăm pur și simplu instrucțiunile Controlului de Trafic Aerian, fiindcă ele duseseră la accident.

Rărirea mergea bine. Mai aveam două ore de zbor și scosesem patruzeci sau cincizeci din 747. Avionul decolase aproape complet plin. Ați crede că pasagerii vor începe să observe fotolii goale în jur, dar realitatea este că durează mult până înțeleg ce se petrece. Pe de o parte, asta se datorează faptului că-i alegem cu multă grijă pe candidații pentru rărire. De exemplu, n-am lua niciodată un copil fără mama lui, pentru că mămica ar porni în căutarea lui. Pe de altă parte, însă, este perfect să luăm o mămică și copilul ei care plânge. Restul pasagerilor pot sesiza la un anumit nivel că plânsetele au încetat, totuși nu caută niciodată să afle motivul. Este genul de noroc pe care nu-l iei la întrebări.

În același fel, eram cu ochii în patru după pasagerii nemulțumiți de înghesuiala de pe fotolii, de pildă vecinul unui individ mătăhălos, sau trei pasageri care nu se cunoșteau între ei și care stăteau pe același rând, mai ales dacă încercau să lucreze. Dacă cel din mijloc se ridica să ia ceva de băut ori să meargă la toaletă, era improbabil să mai revină. Nu auzisem niciodată ca vecinii lui să se fi plâns că dispăruse.

Însă lucrul cel mai important care acționa în favoarea noastră era natura inimaginabilă a ceea ce făceam. Mai văzusem pasageri care mergeau încruntându-se pe culoarul dintre fotolii. Poate că observaseră că toate locurile fuseseră ocupate la îmbarcare, iar acum zăreau o sumedenie de fotolii goale. Ce se întâmpla? Însă logica era de partea noastră. Pasagerii știau că nimeni nu putuse ieși din avion ca să tragă o țigară. Prin urmare, logica dovedește că toți continuă să fie la bord; ergo, ei trebuie să fie în altă parte a avionului. Nimeni nu trece niciodată cu întrebările dincolo de punctul acesta, nici chiar dacă am fi evacuat jumătate din pasageri.

Am concluzionat că treaba mergea ca unsă și am decis să arunc o privire în celălalt avion: DC-10. La următoarea apariție a Porții, am... trecut prin ea în viitor, mi-am tras o uniformă United, în timp ce Operațiunile comutau focalizarea pe celălalt avion, și am... pășit la bordul cursei 35 United.

Alt avantaj la jumbo-jeturi: nimeni nu remarcă niciodată o însoțitoare de bord nouă.

Întrucât riscurile erau mai reduse în zborul acesta, echipa se comporta mai agresiv. Chemau pasagerii în partea din spate a avionului, pentru diverse pretexte, și acolo dispăreau definitiv. Am urmărit aprobator desfășurarea acțiunii și i-am făcut semn lui Ralph Boston. M-a urmat în chicinetă.

— Cum merge? l-am întrebat.

— Ușor. Intenționăm ca în două minute să-ncepem operațiunea finală.

— Care-i timpul local?

— Au mai rămas douăzeci de minute.

Asta poate fi derutant. Când ieșisem din 747, mai erau trei ore până la coliziune, ceea ce însemna că se afla deasupra Vestului Mijlociu. DC-10 ajunsese însă deja în California, peste două ore și jumătate. E suficient ca să te ia durerea de cap.

Dar de ce să nu fi funcționat așa? De ce, de exemplu, ar fi fost nevoiți cei din susul timpului să aștepte douăzeci și patru de ore, în vreme ce eu mă uitam la show-ul cu Johnny Carson într-o cameră de motel din New York? Bineînțeles că nu așteptaseră. Imediat ce Poarta dispăruse din camera mea de motel, Operațiunile o resetaseră pentru toaleta din 747, a doua zi. Din punctul de vedere al lui Lawrence, eu trecusem prin Poartă, în locul meu sosise

Sondergard, Poarta pâlpâise și apoi apăruse prima stewardesă căreia îi dădusem brânci în toaletă a doua zi.

Durează puțintel până te obișnuiești.

— S-a-ntâmplat ceva? a întrebat Ralph.

M-am uitat la el. În zborul acesta Ralph nu juca rolul unui însoțitor de bord bărbat. Costumul-piele făcea din el copia perfectă a unei femei foarte negre al cărei nume probabil că nici nu-l cunoștea. Ralph este micuț și face parte din echipa mea de mult timp. De mai bine de un an.

— Nu. Îi putem da drumul. Să rămân aici sau să mă-ntorc în celălalt avion?

— Lilly e singură la clasa-ntâi. I-ai putea da o mână de ajutor.

Așa am și făcut. Sigur că da, sunt șefa operațiunii generale, însă Ralph era șeful în DC-10 și Cristabel conducea treaba în 747. Într-o răpire ca asta, consider că-i cel mai bine să-mi las șefii de echipă să conducă.

Operațiunea de la clasa întâi a mers ca pe roate. Am folosit metoda standard „cafea, ceai sau lapte", bazându-ne pe viteza noastră și inerția lor. M-am aplecat peste primele două fotolii din stânga, zâmbind larg.

— Sunteți mulțumiți de serviciile companiei noastre?

Poc, poc. Două apăsări pe trăgaci, aproape de cap și în afara razei vizuale a restului berbecilor.

Rândul următor.

— Bună ziua. Mă numesc Louise. Zburați de-aici.

Poc, poc.

Ne apropiaserăm de partea din spate a compartimentului înainte să se fi născut vreo întrebare. În cele din urmă, câțiva pasageri s-au sculat în picioare și ne-au privit, ușor nedumeriți. M-am uitat la Lilly, ea a încuviințat și i-am ras cu foc rapid. Acum tot compartimentul de la clasa

întâi dormea liniștit, ceea ce însemna că niciunul nu ne putea ajuta să-i tragem pe adormiți la Poartă. Nu-i cinstit, dar nici nu există soluție. Alt avantaj al biletului de la clasa întâi, voi cei care folosiți avioanele!

Ne-am întors grăbite în clasa turist, care-i întotdeauna o problemă mai mare. Încă nu începuseră să-i adoarmă pe pasageri. Ralph continua cu rărirea și, sub ochii mei, s-a aplecat peste un bărbat aflat pe locul de lângă culoar și l-a rugat dacă putea să vină cu ea (el) pentru o clipă.

Pasagerul s-a ridicat și spinarea lui Ralph a explodat. Ceva m-a izbit puternic în umărul drept. M-am rotit pe un călcâi, începând deja să mă ghemuiesc.

Am zărit o peliculă roșie, fină, pe mâini și pe brațe.

Un terorist, am gândit, individul este un terorist.

Apoi: Dar de ce a așteptat atât de mult. Și: Teroriștii sunt rari în anii 1980.

Și: Oare am fost lovită de un glonț în umăr? Ralph este mort? Și: Nenorocitu' dracu' i-un terorist!

Ar părea că dispusesem de tot timpul de pe lume.

În realitate glonțul mi-a lovit umărul, iar eu m-am rotit odată cu impactul și în același timp am ridicat brațul stâng, am trecut selectorul pe poziția DISTRUGERE, m-am ghemuit când am revenit cu fața spre el, am țintit atent și l-am distrus.

Partea superioară a trunchiului și capul i s-au desprins de restul corpului. Au zburat prin aer și au aterizat cu șase rânduri mai în spate, pe culoar. Brațul stâng i-a ajuns în poala cuiva, iar brațul drept, care ținea încă arma, a căzut simplu. Picioarele și bazinul i s-au răsturnat pe spate.

Așa este. L-aș fi putut ameți.

Mai bine pentru el că n-am făcut-o. Dacă l-aș fi dus viu cu mine prin Poartă, i-aș fi mâncat boașele fripte la micul dejun.

○ ○ ○

Nu prea are rost să descriu haosul care a urmat. Mi-ar fi greu s-o fac, chiar dacă ar merita să fie descris; în majoritatea timpului, am stat pe culoar, privind sângele de pe mine.

Echipa a trebuit să-i paralizeze aproape pe toți. Singurul aspect pozitiv era că izbutisem să trecem destui berbeci prin Poartă în timpul fazei de rărire. Pe restul urma să-i cărăm în cârcă.

Când Lilly a îngenuncheat în cele din urmă lângă mine, a crezut că fusesem rănită mai grav decât eram de fapt. S-a purtat de parcă m-aș fi putut frânge sub atingerea ei.

— În mare parte este sângele lui Ralph, i-am spus, sperând că aveam dreptate. Cred că-i bine că am oprit eu glonțul. Ar fi putut găuri fuzelajul.

— Este și ăsta un punct de vedere. Trebuie să-i luăm și pe cei din carlingă, Louise. Au auzit gălăgia.

— E-n regulă. Suntem încă pe meserie. Haide să-i trecem.

Am dat să mă scol. Când ajung la trei: unu, doi...

Nu și de data asta.

— Încă nu-i putem muta, a zis Lilly.

Am ignorat expresia alarmată care-i apăruse pe față când încercasem să mă ridic. Aveam să-i arăt eu!

— Îi stivuim lângă toaletă, a continuat ea, însă Poarta este acum în 747.

— Unde-i Ralph?

— E mort.

— Nu-l lăsa aici. Ia-l înapoi cu noi.

— Bineînțeles. Oricum ar fi trebuit s-o fac; e construit aproape integral din proteze.

Am izbutit să mă scol în picioare și m-am simțit imediat ceva mai bine. Îmi repetam întruna că nu trebuia să fie un dezastru. Un mort și un rănit, dar eram încă funcționali. Pe de altă parte, începeam să înțeleg neajunsurile răpirii a două avioane simultan. Mi-ar fi plăcut să fi avut Poarta aici, gata de utilizare, pe toată durata operațiunii.

Nu puteam. Factorul cel mai restrictiv al Porții este Legea Temporală care afirmă că se poate materializa doar o singură dată la un moment din timp. O dată și numai o dată.

Dacă am fi trimis Poarta în trecut, de pildă în ziua de 7 decembrie 1941, între orele 6 și 9 dimineața, pe insula Oahu, am fi putut răpi majoritatea echipajului crucișătorului *Arizona*, dar acele trei ore ne-ar fi fost după aceea închise pe vecie. Dacă exact în același interval temporal s-ar fi întâmplat ceva interesant în China, sau în Amsterdam, sau chiar pe Marte... ghinionul nostru! Nici măcar n-am fi putut vedea evenimentele din intervalul acela pe scanerele temporale.

Iar de aici rezultă alt paradox. Fluxul temporal este presărat de astfel de pete albe. Cele mai multe erau rezultatul răpirilor pe care le făcuserăm sau al călătoriilor în timp întreprinse de cei dinaintea noastră. Însă unele erau rezultatul unor călătorii ce urmau să fie întreprinse. Cu alte cuvinte, peste câțiva ani sau peste câteva zile, cineva urma să decidă că ar fi meritat efortul de a ne duce în

momentele acelea, într-un loc pe care deocamdată nu-l știam. Și, pentru că urma să întreprindem călătoria respectivă, intervalul temporal ne era închis pentru scanare.

Fenomenul era cunoscut drept Cenzura Temporală. Nu puteam privi în trecut, să ne vedem pe noi înșine și astfel să aflăm ce vom face. Puteam ști că exista o pată albă și că până acum n-o vizitase nimeni, totuși nu puteam ști motivul pentru care cineva ar fi decis să meargă acolo.

Dacă credeți că toate astea sunt perfect logice pentru mine, mă priviți cu ochi prea apreciativi. Iau regulile pur și simplu așa cum îmi sunt date și fac ce pot mai bine.

Brațul drept îmi era inutil. Nu pot spune că mă durea foarte tare la momentul acela. Atât doar că nu exista. De aceea l-am ignorat și am târât berbecii, vârându-mi degetele de la mâna stângă în părul lor — o metodă cunoscută în breaslă ca Migrena Analgezic numărul un milion î.Hr.

Poarta a apărut până la urmă și practic i-am aruncat cu lopata dincolo. A durat trei minute, maximum. Imediat ce am terminat, Poarta a dispărut din nou. A revenit aproape instantaneu și prin ea au început să curgă momâile.

Cel mult cinci la sută dintre ele aveau fețe. Cursa 35 avea să se izbească atât de al dracu' de tare de sol, încât n-avea rost să ne irosim talentele cu ele. Multe au sosit în saci, pur și simplu maldăre de părți de corpuri arse pe care le-am împrăștiat prin avion.

Cred că am leșinat. Tot ce-mi amintesc cu certitudine este că m-a împins cineva prin Poartă și, de data aceea, nu mi-am mai reamintit tranziția. Am rămas locului pe podea, iar echipele medicale au vrut să mă ridice pe o targă, dar le-am făcut semn să plece. Ceva mă neliniștea. Am văzut-o pe Lilly intrând prin Poartă.

— Cine-a luat paralizatorul lui Ralph? am zbierat.

Lilly m-a privit straniu, apoi s-a răsucit. N-a ajuns însă nicăieri; restul echipei a sosit rostogolindu-se dinapoia ei și a fost îmbrâncită pe podea, unde a căzut cu toate membrele rășchirate, nu departe de mine.

— Crezusem că tu l-ai luat, a răspuns.

— Nu l-am luat eu.

— Ce să luăm?

— Ralph? A zis cineva Ralph? E mort.

— Unde-i paralizatorul lui?

Eram deja în picioare și mă repezeam spre Poartă. Habar n-aveam cât timp mai rămăsese de partea cealaltă până la impactul cu solul, dar nu conta. Trebuia să mă întorc chiar dacă ar fi fost numai câteva secunde.

A răsunat o sirenă de avertizare. Am ridicat ochii și mi s-a părut că-l văd pe Lawrence agitând disperat din brațe îndărătul geamurilor sălii Operațiunilor de deasupra noastră. M-am întors și am zbierat ceva, însă Lilly trecuse deja.

Sau mai exact trecuse pe jumătate.

După aceea i s-a întâmplat ceva straniu. Întrucât era aplecată înainte, pătrunsese în Poartă cu capul și umerii, aproape până la brâu.

Iar Poarta s-a închis.

Discutasem de multe ori ce s-ar putea întâmpla într-un asemenea caz, dar nu știam, deoarece nimeni nu încercase. Teoria nu era clară. Părea cert că un corp trecut pe jumătate prin Poartă nu va fi pur și simplu tăiat în două. Procesul era mult mai complex. Când treci prin Poartă, nu ești format din două bucăți, ci integritatea corpului este păstrată într-o dimensiune pe care n-o putem percepe.

Lilly n-a fost tăiată în două. A dispărut pur și simplu. În aceeași clipă clădirea s-a cutremurat parcă în urma unei explozii. Au început să zbiere alarme.

Am fost ridicată și așezată pe o targă. Puteam zări activitate agitată în Operațiuni. Apoi mi-am pierdut cunoștința.

○ ○ ○

Am fost pusă la curent cu noutățile pe când medicii îmi reparau umărul.

Explozia pe care o auzisem fusese cauzată de corpul lui Lilly, care supraîncărcase sistemul ce alimentează Poarta cu volumul colosal de energie pe care-l consumă. Poarta fusese scoasă din funcțiune pentru două zile, cât durau reparațiile.

Ce se întâmplase cu Lilly? Nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta. Când trecem prin Poartă, intrăm într-o regiune aflată din multe puncte de vedere dincolo de posibilitatea de a fi percepută de simțurile omenești, dar care din alte puncte de vedere ne influențează mințile în mod imprevizibil. După o călătorie prin Poartă, unii ies zbierând animalic și nu-și mai revin niciodată. Așa pierdem cinci la sută din berbeci și destui membri novici ai echipelor de răpire.

Indiferent ce ar fi fost regiunea aceea, Lilly ajunsese înăuntrul ei și n-avea să mai iasă niciodată.

5. „FAIMOASE ULTIME CUVINTE"

Depoziția lui Bill Smith

N-am aflat niciodată cine se ocupase de morga temporară. Briley era prea slab de înger pentru așa ceva, dar se părea că Rog Keane avea în echipa lui pe cineva care mai rezolvase astfel de probleme. Când am ajuns acolo, era deja de domeniul trecutului.

Personal, cred că ar fi fost mult mai îngrijit și mai plăcut, una peste alta mai milos, să se fi săpat pur și simplu o groapă mare în locul în care se prăbușise avionul, să-i fi băgat pe toți înăuntru și să fi pus o placă funerară mare cu numele tuturor. Nimeni însă n-ar accepta ideea asta. Toate rudele își doresc un trup anume într-un mormânt anume.

La unele accidente, le putem satisface dorința. La cele mai teribile, este imposibil, dar asta trebuie să descopere ei înșiși. Tot ce-a mai rămas din unchiul Charlie ar intra într-o punguliță din plastic pentru sendvișuri.

Și ce faci atunci? Le arăți o mână retezată și-i întrebi dacă verigheta li se pare familiară? Cei mai mulți dintre ei nici măcar nu mai au fețe.

Morga aceasta se afla în sala de sport a unui liceu. Parcarea era plină de mașinile rudelor, plus o dubă de la un post local de televiziune.

— Ușurel, Bill, a spus Tom și m-a îndepărtat cu blândețe de echipa de reporteri. Nu cred că vrei s-apari la știrile de la ora opt. În niciun caz în felul ăsta.

— Sper că există un iad, Tom. Și mai sper că, atunci când tipii ăștia ajung acolo, diavolul o să-i aștepte să le vâre o cameră de filmare-n ochi și să-i întrebe ce simt în clipa aia.

— Sigur că da, Bill, sigur că da...

A fost o ușurare să intru în sala de sport, printre cadavre.

Erau, cred, șaptezeci sau optzeci. Vreau să zic că atâția erau sacii lungi și înguști pentru cadavre care fuseseră aranjați în rânduri ordonate. Lângă peretele îndepărtat se aflau și mai mulți saci, lipsiți absolut de orice formă. O echipă FBI sosise de la Washington. Luaseră deja amprente de la corpurile rezonabil de intacte și acum lucrau cu toate degetele pe care le puteau găsi. Ulterior aveau să examineze maxilarele, pentru lucrările dentare, deși ați fi surprinși cât de puțini oameni sunt identificați în felul acela.

Am fost prezentați agentului special responsabil pentru Oakland, ASR, cum le place să fie numiți. Îi cunoșteam deja pe băieții din echipa pentru amprente de la Washington. FBI-ul moștenise sarcina asta mizerabilă pur și simplu pentru că avea în dosare mai multe amprente decât toate celelalte organizații statale laolaltă. Dacă le-ai citi publicațiile, ai putea crede că obțin o concordanță de nouăzeci și nouă la sută între nume și cadavre. Realitatea este că, după vreo două săptămâni, multe rude sunt anunțate că a fost imposibil să fie găsită măcar o bucățică din răposat și urmează o sumedenie de slujbe de înmormântare. O cantitate impresionantă de carne carbonizată

va dispărea acolo unde sfârșesc în mod discret asemenea chestii. N-am întrebat niciodată unde era asta. Medicii și cioclii trebuie să aibă secretele lor.

Ne-am întâlnit cu legiștii din districtele Contra Costa și Alameda, cu șefii echipelor de paramedici și pompieri și cu destui medici. Era un loc aglomerat.

Fusesem la accidente la care rudele sunt lăsate pur și simplu să hoinărească prin morgă, ridicând câte un colț de pătură. Situația nu poate fi transformată în una plăcută sau măcar digerabilă, însă există limite. Aici aveau să se orienteze în principal după obiectele personale. În altă sală existau șiruri de mese acoperite cu haine arse și bijuterii, purtând eticheta corpului pe care fuseseră găsite. Mulți indivizi le cercetau cu atenție. Tom și cu mine l-am căutat pe Freddie Powers, agentul care ne chemase la morgă. L-am zărit în capătul opus al sălii cu obiecte personale. Era mai mult sau mai puțin agentul FBI texan standard, absolvent de colegiu, blond, înalt și îmbrăcat sobru.

— Salut, Bill, Tom. Avem aici ceva ce v-ar interesa.

Nu cu mult timp în urmă ar fi zis „Sal'tare". Se zice că nu poți scoate Texasul dintr-un bărbat, dar Freddie se căznea s-o facă. Practic îi dispăruse accentul tărăgănat.

— Bill Smith, Tom Stanley, acesta este Jeff Brindle.

Brindle era un internist scund, cu păr creț, care se apropia de treizeci de ani, îmbrăcat într-un halat pătat de sânge. Zâmbea scurt și iute și avea dinții ușor strâmbi.

— Jeff a pus toate astea laolaltă și mi-a atras atenția asupra lor, a continuat Freddie.

Mi s-a părut că arăta ușor neliniștit. Strict vorbind, el se afla aici pentru a eticheta morții; poate că se temea că pătrundea în teritoriul meu. Sau poate că era vorba despre altceva.

— De fapt, nu știu dacă-nseamnă ceva, da-n tot cazul e bizar, a spus Brindle, apoi l-a privit pe Freddie. Vrei să le-arăt?

— Păi, aș vrea totuși s-o facă cineva, am spus.

Freddie a încuviințat din cap și a ridicat un ceas de mână bărbătesc. Era un Timex cu brățară extensibilă.

Brățara era pătată de sânge uscat și cadranul se crăpase, dar minutarul continua să se rotească.

— Paradit, da' nu s-a oprit, a comentat Freddie tărăgănat.

I-am aruncat o privire. Când accentul îi devine mai evident, e clar că se pregătește ceva. M-am uitat după aceea la ceas. Arăta 10:45 și niște secunde. M-am uitat la propriul meu ceas și am văzut că de fapt mai erau două secunde până la ora 10:00.

— La mine este zece și optsprezece secunde, a zis Tom.

Freddie m-a chemat la vreun metru mai departe pe masă, unde aranjase vreo douăzeci de ceasuri. M-am aplecat peste ele și le-am examinat.

Câteva lucruri puteau fi observate imediat. Toate funcționau, deși unele își pierduseră complet cadranul. Toate indicau aceeași oră: 10:45. Mai exista o trăsătură comună a grupului, dar mi-a scăpat pentru moment.

— Toate sunt ceasuri mecanice, a rostit Tom.

Desigur, asta era!

Freddie n-a spus nimic. S-a mulțumit să mă conducă la alt grup de ceasuri.

Acestea erau mai numeroase, deși puteam zări mai departe că grosul expoziției stranii avea să urmeze. Am oftat și le-am privit.

Din nou, numai ceasuri mecanice. Niciunul nu funcționa. Unele erau atât de rău topite, încât puteau să

fi fost desprinse dintr-o pictură de Salvador Dali. Însă, la cele pe care se mai putea distinge ceva, niciunul nu trecea de 10:00. Majoritatea indicau ora 9:56.

— Avioanele s-au lovit de sol la ora 9:11, a zis Freddie.

— Iar unsprezece plus patruzeci și cinci face cincizeci și șase. Sunt cu patruzeci și cinci de minute înainte, ca și celelalte. Ce altceva mai ai?

A părut să-și dea seama că-mi pierdeam răbdarea, fiindcă a iuțit pasul prin următoarea parte.

— Astea patru de aici, tot mecanice, arată 1:45. Continuă să funcționeze. Iar aici avem o duzină de ceasuri mecanice care s-au oprit și care indică toate ora 12:56.

— Poate că persoanele respective nu-și reglaseră încă ceasurile după Coasta de Vest, a sugerat Tom.

— Așa zic și eu.

Am căzut pe gânduri. Nu-mi venea în minte absolut nimic inteligent, dar trebuia să încerc să spun ceva.

— Ceasurile provin dintr-un singur avion sau din ambele?

— Din ambele. Majoritatea sunt din 747 — mă-ndoiesc că le vom găsi vreodată pe toate cele din DC-10. Însă cele recuperate din DC-10 concordă cu restul.

În cele din urmă, Tom a fost cel care a rostit ceea ce ne întrebam toți:

— Cine le-a dat ceasurile cu patruzeci și cinci de minute înainte?

În niciun caz nu mă puteam gândi la un motiv valid, cu atât mai puțin să explic de ce toți pasagerii din două avioane avuseseră simultan aceeași idee sclipitoare.

— Mulțumesc, Freddie, am rostit dând să mă îndepărtez de el. Încă nu știu ce-nseamnă, dar în mod sigur o să examinăm chestiunea.

Freddie avea pe chip o expresie de vinovăție.

— Asta nu-i tot, Bill, a zis el.

Trebuia să-mi fi dat seama. M-a condus mai departe în lungul mesei, unde erau aranjate o mulțime de ceasuri digitale. Toate cadranele erau stinse, sparte sau topite.

— Poate că alea de modă veche sunt cele mai bune, a zis el. Cel puțin mecanismele cu arc și angrenaje au rezistat mai bine decât astea. Avem totuși și două supraviețuitoare. Ăsta, de pildă.

A ridicat un Seiko și l-am privit. Avea un display cu ziua și data, și un indicator de secunde care pâlpâia silențios cifrele în felul lui digital enigmatic. Afișa ora 3:14, data 11 decembrie.

— Ăsta-i chiar varză, am comentat. Nu-i nici măcar pe departe ca restul.

— Mie-mi zici? a făcut Freddie. Asta pentru că numără într-un fel pe care l-aș numi cam ciudat. Ia mai uită-te.

M-am uitat, iar de data aceasta am fost atent la secunde.

Patruzeci, treizeci și nouă, treizeci și opt, treizeci și șapte...

L-am trântit pe masă.

— La dracu', Freddie, toate accidentele pe care le-am văzut vreodată au câte-o ciudățenie, de-un fel sau altul. Toate ceasurile alea sunt înainte cu patruzeci și cinci de minute, bun, asta-i ceva despre care-aș zice c-ar avea o legătură cu accidentul. Sau cel puțin ar putea să aibă. Dar un ceas care-a luat-o razna și merge invers... rahat!

Freddie a suspinat.

— Aș fi fost de-acord cu tine, amice, cu două excepții. Una dintre ele este că am făcut ceva cursuri de electronică

și n-aș putea spune ce anume îl face pe ăsta să meargă invers. Vreau să spun că, dacă l-ar defecta ceva atât de rău, ar distruge întregul cip, înțelegi?

Nu înțelegeam, însă în ziua de azi nimănui nu-i place să admită că-i ignorant în privința computerelor, ca să nu pară c-a rămas în trecutul biplanelor. De aceea am strâns din umeri.

— Ai zis „două excepții". Care-i cealaltă?

S-a mulțumit să întindă mâna și să-mi indice alte trei ceasuri digitale.

Toate arătau 3:13 și toate mergeau invers.

○ ○ ○

Donald Janz era într-o stare jalnică. Arăta de parcă prin vene i-ar fi curs mai mult Valium decât sânge. Era doar un puști — nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, mai tânăr decât Tom Stanley —, îmbrăcat într-o cămașă albă mototolită, cu cravata strâmbă. Se trăgea întruna de mustață și-și scărpina nasul, acoperindu-și fața într-un fel sau altul. Stătea între Ian Carpenter de la Sindicat, pardon, „Asociație", și cineva despre care am crezut pentru un minut că era celebrul avocat Melvin Belli, dar care s-a dovedit a fi doar un imitator optimist. N-ar fi putut arăta și mai mult a avocat, nici dacă ar fi avut cuvântul tatuat pe frunte.

Ne aflam în sălița de conferințe de la aeroportul Oakland și ne apropiam de ora 14:00. Până atunci nu mâncasem decât o gogoașă și un sendviș cu șuncă, așa că stomacul nu-mi era în forma cea mai grozavă, însă banda din DC-10 era în sfârșit gata pentru redare și doream s-o ascultăm în prezența lui Janz.

Nu-i chiar după litera manualului să asculți banda cu vocile din carlingă la locul investigării.

Banda reală se afla în drum spre Washington. Comisia are acolo aparate sofisticate, care curăță, amplifică și analizează înregistrările de obicei jalnice pe care le căpătăm de la RVC-uri. Prelucrările respective durează două săptămâni și de aceea uneori fac o copie înainte s-o expediez la Comisie. Urma să ascultăm copia aceea.

Reporterii părăsiseră sala. Am început prin a urmări reacțiile lui Janz în timp ce se derula înregistrarea, dar în scurtă vreme am devenit absorbit de dialogul de pe bandă.

Cineva a spus:

— United trei-cinci, sunt Oakland. Te am la șapte mii de metri, în coborâre spre patru mii cinci sute. Dedesubt este trafic, cap compas...

Și așa mai departe. L-am văzut pe Janz tresărind la auzul propriei lui voci. Cel puțin am bănuit că era el, deși nu-l auzisem niciodată vorbind.

Calitatea înregistrării era destul de bună.

Au urmat câteva schimburi de cuvinte, toate de rutină, și obișnuitele flecăreli din carlingă, deși în linii mari cei trei din DC-10 n-aveau prea multe de discutat între ei. La un moment dat am auzit o stewardesă intrând și am auzit ușa închizându-se înapoia ei.

Chestia asta a durat zece–cincisprezece minute. Era util ca numele să fie asociate vocilor. Șefii piloților de la Pan Am și United erau cu noi în sală ca să ne ajute în privința respectivă și, până ce situația a început să devină interesantă, le identificaserăm pe toate.

În DC-10 fuseseră căpitanul Vern Rockwell, copilotul Harold Davis și inginerul de bord Thomas Abayta. M-am întrebat ce naționalitate avea. La răstimpuri auzeam

glasul căpitanului Gilbert Crain, pilotul lui Pan Am 747, care răsuna din radio, răspunzând la apelurile lui Janz. În zonă erau multe alte avioane și auzeam de asemenea fragmente din comunicațiile lor care ajungeau în carlinga lui DC-10 prin receptorul lor radio.

United 35 cobora prin păturile de nori din nord și est, iar Janz îl dirija printr-o serie de viraje care aveau să-l orienteze aproape complet către vest, când avea să-l predea turnului din Oakland pentru aterizare. Davis a spus ceva despre nori, iar Rockwell s-a plâns despre vremea din Oakland. Părea că nu-i plăcea prea mult orașul.

Abayta a menționat ceva despre o întâlnire frivolă pe care o avea în seara aceea, iar ceilalți doi au râs. Apoi au început să se întâmple lucruri.

Janz a rostit:

— United trei–cinci, te văd prea departe în sud. Ai alt avion pe curs. Recomand mărirea vitezei și viraj la stânga.

Rockwell a spus:

— Am înțeles, Oakland, dar....

Asta a fost tot, pentru că Janz a vorbit imediat, din nou:

— Pan Am, opt-opt-zero, recomand să virezi la stânga și să reduci imediat viteza. Ce altitudine ai, opt-opt-zero?

M-am uitat la Janz. N-ar fi trebuit să fi întrebat asta, decât dacă îi căzuse computerul.

Altfel ar fi afișat altitudinea imediat lângă punctul lui 880. Pe fața lui Janz nu se citea nicio reacție. Nu eram nici măcar sigur că mai auzea de acum.

Cineva — sunt destul de sigur că era Davis, copilotul — a spus:

— Ce dracu'?

— Nu știu, a zis Rockwell. Mai bine s-o fac. Apelează-l.

— Oakland, sunt United trei-cinci și virez...

A fost însă întrerupt din nou de Janz, care a spus:

— United trei-cinci, poți să vezi ceva pe geamul din dreapta?

A urmat o pauză. Mi l-am putut imagina pe Davis privind afară pe geam. Trebuia să se apropie serios cu fața de el, deoarece avionul începuse deja virajul la stânga, așa că partea lui era mult aplecată.

— Negativ, Oakland, a zis Davis. Suntem acum în nori. Recomanzi...

— Iisuse! E chiar...

Fusese glasul lui Rockwell și a fost tot ce a avut timp să spună. Am auzit scrâșnetul metalului, îndepărtat și neclar, apoi sirenele de alarmă s-au declanșat imediat. Asta a fost tot ce am auzit pentru vreo cinci secunde. După care din nou glasul lui Rockwell:

— Ăăă... Oakland, asta-i... hopa, uite, uite!

Inginerul de bord Abayta răcnea ceva pe fundal. Îi puteam recupera cuvintele în laborator; aveam să le ascultăm din nou și din nou și să întocmim până la urmă un scenariu destul de complet. Deocamdată am ascultat toți ultimele cuvinte ale lui Vern Rockwell, rostite cu glas calm, aproape plictisit:

— Oakland, sunt United trei-cinci... ăăă, ne-am ciocnit cu ceva și... ăăă, aparatul nu răspunde... ăăă, la comenzi. Direcția nu funcționează. Ăăă... nu răspund nici profundoarele. Am pierdut majoritatea aripii stângi și avionul este în flăcări, repet avionul este în flăcări.

— Am ieșit acum din nori, a spus Davis. Haide, haide, trage-l, sus, sus, sus!

Rockwell din nou:

— Avionul este în luping strâns la stânga.

Abayta:

— Patru sute cincizeci de metri.

Rockwell:

— Aplic... eleronul drept... manșa vibrează.

David:

— Ridică botul... picăm, Vern.

Rockwell:

— Așa se pare.

Abayta:

— Presiunea hidraulică zero, hidraulicele secundare...

Rockwell:

— Încerc să... o să-ncerc să... n-a mers. Bun, ăăă... ia să-ncercăm... rahat!

○ ○ ○

N-am auzit niciodată vreun pilot lamentându-se în timp ce pica spre sol. Unii sunt mai surescitați decât fusese Rockwell, dar n-a existat niciodată ceva care să sune a panică. Sunt bărbați care au învățat că întotdeauna există și altceva ce poți face, ceva care, dacă uiți să faci, o să fii de tot râsul. Așa că ei încearcă și încearcă și continuă să încerce până ce solul este la doi centimetri de parbriz, și atunci cred că se simt ridicoli. Înțeleg în cele din urmă că nu mai au timp să facă nimic în nicio direcție. Au dat greș. Au belit-o. Se simt dezgustați că n-au rezolvat problema la timp și spun: „Rahat!"

Sigur că da, le este frică. Cel puțin aceia care au scăpat și cu care am vorbit mi-au spus că au simțit ceva ce aducea al naibii de mult cu frica. Însă meseria lor este să țină avionul în aer și ei continuă să-și facă meseria și în clipa în care se izbesc de pământ.

Puteți defini eroismul oricum ați dori, totuși, pentru mine, asta-i singura definiție reală. Să stai la post până la sfârșit, indiferent ce s-ar întâmpla. Indiferent dacă-i vorba despre un pilot care se luptă să-și controleze avionul în ultimul kilometru de cădere liberă, despre centralistele telefonice, medicii și infirmierele care și-au continuat munca în timp ce bombele incendiau Londra sau chiar despre orchestra de pe *Titanic* care a cântat în timp ce vaporul se scufunda...

Este vorba despre îndeplinirea responsabilităților.

○ ○ ○

Sala a rămas tăcută o vreme. Nimeni nu știa ce să spună. Rockwell nu zisese nimic nemuritor, nimic care să poată fi citat ca vorbe pline de eroism, totuși nimeni n-a vrut să întineze momentul.

Aceea era treaba mea.

— Să ascultăm cealaltă bandă, am zis și toți au început să murmure simultan.

M-am uitat spre stânga, unde o stenografă de la United stătea cu blocnotesul în poală. Era palidă și ochii îi sclipeau de lacrimi. I-am aruncat un surâs ca s-o anunț că era în regulă, c-o înțelegeam, dar, din felul în care m-a privit, crezuse probabil că-i rânjisem lasciv. Mă tem că trebuie să recunosc, însă așa-i fața mea. Mi s-a spus că de obicei arăt fie nițel răutăcios, fie nițel excitat.

— La cealaltă încă se mai lucrează, a zis Eli.

A privit cu subînțeles către Janz, care era flancat de protectorii săi. Am suspinat și m-am dus la el.

Mi-am tras un scaun și l-am încălecat, privindu-l pe controlorul de trafic. Avocatul îmi fusese prezentat, totuși numele lui îmi zburase imediat din minte.

Nu poți să derulezi o investigație fără avocați. În curând aveau să fie mai numeroși decât viermii într-un stârv vechi de o săptămână.

— Le aveam atât pe 35, cât și pe 880 acolo unde le doream, a rostit monoton Janz.

Își privea fix mâinile, încleștate în poală. Văzându-l, îți era imposibil să nu te gândești că se va prăbuși dintr-o clipă în alta. Pleoapele îi coborau întruna, apoi tresăreau brusc, deschizându-se, și-și examina din nou mâinile. Avea două moduri de a vorbi: prea repede și prea încet. Căpătam o rafală de cuvinte, după care stătea locului, părând buimăcit și bolborosind lucruri pe care nu le puteam înțelege.

— Unde anume le aveai, Don? am întrebat încurajator.

— Hă?

— În ce ordine? Amândouă se apropiau de Oakland, da? Pe care dintre ele doreai să-l predai primul?

— Ăăă...

Privea deja în gol.

Ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Avocatul și-a dres iarăși glasul. Ținuse deja o prelegere despre faptul că audierea aceasta se desfășura împotriva recomandării lui, iar în câteva rânduri intervenise, acuzându-mă că-i tratam clientul cu grosolănie. Cu grosolănie! El era un lăbar nenorocit în costum cu vestă și, la dracu'!, știam și eu că nu trebuia să-l intimidez pe puști. Temerea mea cea mai mare era că va începe să plângă.

— Bine, am rostit și am ridicat mâinile. S-a terminat cu întrebările, da? O să stau liniștit și-o să mă mulțumesc s-ascult.

Oricum, ar fi fost calea cea mai bună. Întrebările păreau doar să-l buimăcească pe Janz.

— Așadar, ce spuneai, Don?

A avut nevoie de câteva minute ca să-și reamintească unde rămăsesem.

— Ah, da! Care dintre ele era în față. Nu... nu... nu-mi pot aminti.

— Nu-i important. Spune mai departe.

— Hă? Aha, bine.

N-a dovedit nicio înclinație pentru a o face, după care a reînceput să turuie.

— Cred că aveam pe tablă cincisprezece curse comerciale. Nu știu câte avioane private. Câteva erau militare... era o seară agitată, dar ne descurcam bine, eram pe treabă. Le-am adus spre aeroport și mi-am dat seama că se vor apropia, dar aș fi avut timp suficient să le reorientez. Nu erau pe curs de coliziune. Nici vorbă. Chiar dacă nu le-aș mai fi dat nicio instrucțiune, ar fi trecut unul pe lângă celălalt la... eu știu? șapte–opt kilometri. I-am cerut lui 35 să facă un... un viraj la dreapta. Doar puțintel. Eram foarte mulțumit în privința asta, fiindcă tocmai creasem o gaură mai mare înapoia lui 35 pentru altcineva... ăăă, era un PSA, nu-mai-știu-cât, de la... ăăă, Bakersfield. Unsprezece-zero-unu, ăsta era.

A surâs slab, reamintindu-și cât de bine procedase. Apoi expresia i s-a descompus.

— În clipa aceea a căzut computerul. Cred că le-am pus pe 35 și 880 cumva mai în fundul minții. Tocmai mă ocupasem de ele și știam că erau în regulă. Aveam altă situa... Existau alte două apara... ăăă, alte două de care trebuia să am grijă imediat. S-a uitat către Carpenter: cât timp n-a mers computerul?

— Nouă minute, a răspuns Carpenter încetișor.

— Nouă minute. Janz a înălțat din umeri: pierzi noțiunea timpului. Le etichetasem pe toate... A ridicat ochii la mine, derutat: Știți cum este când cade computerul? Știți cum ne...

— Știu, am spus. Reveniți la marcarea manuală.

— Exact. Manuală. (A râs, fără umor.) Nu-mi spuseseră că va fi atât de greu, vreau să zic că abia readusesem totul sub control... și-n clipa următoare, a revenit computerul. Vreo două curse erau chiar etichetate, dar deocamdată nu existau multe informații despre altitudine. Așa se-ntâmplă uneori, când intrăm iarăși online. Unele chestii se pierd, iar altele...

— Știu, am spus.

Mi l-am închipuit, încercând să comute de la un sistem la altul, cu date inadecvate.

— Computerul era încă lent. Încă nu era în timp real.

— Nu prea e niciodată, mi-a aruncat Carpenter o strâmbătură.

Avocatul a părut derutat și m-am gândit că se pregătea să obiecteze. În mod evident era depășit de subiect și nu știa dacă ar fi trebuit să-și mai lase clientul să vorbească despre amănunte în privința cărora nu-l putea sfătui. Carpenter a observat și a clătinat din cap.

— Nu-ți face griji, a zis el. Don spune doar că rămăsese în urmă computerul. Noi bănuim c-a fost vorba despre un decalaj de cincisprezece secunde, iar asta-i o valoare medie într-o seară aglomerată.

Avocatul continua să fie derutat, ceea ce l-a exasperat pe Carpenter.

— Asta-nsemna că imaginea pe care Don o vedea pe ecranul lui arăta pozițiile așa cum fuseseră de fapt cu cincisprezece secunde în urmă. Și era singura după care se

putea orienta. Uneori computerul rămâne în urmă chiar și cu un minut și jumătate. Nimeni nu-l poate învinui pe Don fiindcă aparatura este veche.

Din expresia lui Carpenter puteam înțelege că avea o idee destul de bună pe cine să învinuiască, însă deocamdată nu avea să spună nimic. Avocatul a părut satisfăcut.

Aparent, Janz nu ascultase schimbul de cuvinte. El continua să fie în CCTRA, confruntându-se cu o situație nouă.

— Pe moment puteam să văd că trei–cinci și opt–optzeci reprezentau o problemă. Nu erau încă destul de aproape ca să declanșeze alarmele, dar se apropiau. Sau, cel puțin, ținând seama de timpul de întârziere al computerului, nu credeam c-ar avea deocamdată necazuri. Totuși nu se aflau acolo unde ar fi trebuit. Poziția lor reciprocă era inversată. La naiba, nu-mi puteam da seama cum trecuseră așa unul față de celălalt! Nu păruse c-ar fi avut timp suficient, indiferent cât aș fi greșit calcularea cursurilor. 35 ar fi trebuit să fi fost în nordul lui 880, or, era tocmai invers. Și veneau unul spre celălalt.

Și-a coborât din nou capul în palme și l-a clătinat încetișor.

— N-am avut cine știe ce timp să iau decizia. Am apreciat că mai aveau vreo trei minute. Dar nenorocita aia de alarmă de coliziune nu se declanșa și nu puteam înțelege nici asta. Le-am virat repede pe amândouă în direcții opuse și mi-am spus c-o s-anunț totul ulterior, în raportul de incident. Și-n clipa aia și-au schimbat pozițiile.

Am ridicat ochii și m-am uitat la Carpenter. A încuviințat încruntat către mine.

— Don, vrei să spui că aparatul etichetase greșit cele două avioane?

A aprobat din cap.

— Doar pentru două baleieri de ecran. Nu știu... probleme cu transponderele, semnale simultane... ce dracu' o fi fost. Pentru un minut, însă, computerul de-acolo mi-a spus că Pan Am era United și că United era Pan Am.

M-a privit pentru prima dată și ochii îi erau teribil de goi.

— Și... înțelegeți, ce-a trebuit să fac... din ce-mi spunea computerul...

S-a înecat, totuși a continuat:

— Înțelegeți, am încercat să le virez pe amândouă, pentru a le îndepărta unul de celălalt. Dar, pentru că erau inversate pe ecranul meu, am sfârșit prin a le spune să vireze unul spre celălalt.

În săliță a urmat o liniște scurtă. Doi dintre oamenii mei păreau sceptici — ce dracu', poate că și eu însumi eram sceptic, într-un fel. Totuși, privindu-l, era greu de crezut că mințea.

A continuat. Redevenise calm.

— Și apoi, înțelegeți, când computerul le-a definit corect în cele din urmă, a mai fost timp cât să se declanșeze alarma și m-am uitat pe ecran și n-am mai putut deosebi cele două puncte. Se transformaseră într-unul singur. Iar punctul acela mi-a dispărut de pe display.

6. „A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ“

Depoziția Louisei Baltimore

Sherman s-a ocupat de mine când am ajuns, în cele din urmă, acasă. N-a pus nicio întrebare și n-a rostit nimic, Sherman este o mașinărie foarte tăcută. Bănuiesc că-i un rezultat al identificării aproape totale cu mine, descifrarea în mod aproape perfect a stărilor mele și cunoașterea aproape perfectă a ceea ce este cel mai bine să facă în privința lor. Cineva ar putea chiar s-o numească empatie, dacă acel cineva n-ar fi o cățea atât de cinică.

Și, desigur, el descifra și asta.

— Vorbesc cu tine, Louise, a spus, atunci când ai nevoie să vorbești. Iar pentru tine, cinismul este probabil o armură necesară.

Poate că trebuie să vorbesc chiar acum, am gândit. Asta după o oră de înmuiat într-o cadă cu apă fierbinte, în timp ce Sherman a frecat și a tot frecat la sângele care dispăruse demult, dar care tot mai trebuia curățat.

Fă-te nevăzută, pată blestemată...

— Poate că trebuie totuși să vorbești, a spus el.

— A-ha! Citești totuși gândurile, android nesincer.

— Citesc corpurile. Scrisul lor este mult mai clar. Dar îți cunosc procesele de gândire și educația. Tocmai te-ai gândit la Macbeth.

— Lady Macbeth, am precizat. Ia zi-mi de ce.

— Știi foarte bine de ce, însă ar fi mai ușor să mă auzi pe mine spunând-o.

— Și de-aia n-o să te las. Continuă să speli în timp ce vorbesc; poate că poți alunga vinovăția.

— Te alinți. Dar, dacă vrei să te mai zbengui în asta, cine sunt eu să mă împotrivesc? Doar un android nesincer.

— Să mă zbengui? Ia vezi cum vorbești.

— Mă referream la apa din cadă.

Știam la ce se referea, însă tot trebuia să vorbesc.

— E vorba despre paralizatorul lui Ralph. El este mort, sigur că da, așa că nu poate fi învinuit. Dar atunci pe cine să dai vina? Lilly era adjuncta lui; n-are rost să-ncercăm s-o căutăm pentru tribunalul marțial și execuție. În felul ăsta, rămân eu. Eu eram șefa lor și eu ar fi trebuit să aduc paralizatorul înapoi. Două paralizatoare pierdute în trecut într-o singură zi!

Sherman a continuat să mă frece. I-am privit chipul fără chip, regretând pentru prima dată că nu exista o expresie pe care s-o pot citi.

— Un comportament onorabil, a spus el în cele din urmă, cere seppuku. Vrei să-ți aduc tăișul?

— Nu mă ridiculiza.

— Mare lucru nu pot face. Dacă insiști că trebuie să moară cineva pentru o greșeală pe care ați comis-o toți într-o situație de haos, atunci tu ești alegerea logică.

— Asta le-am spus și eu celorlalți.

— Și ei ce-au zis?

Nu i-am răspuns. Întreaga situație continua să mă dezorienteze. Ei spuseseră: Perfect, Louise, dar atunci va trebui să fim omorâți și noi. Susținuseră — absolut toți — că responsabilitatea pentru pierderea paralizatorului se

împărțea între noi toți. Subliniaseră în plus că Ralph și Lilly erau deja morți și că ar fi fost o risipă cu adevărat teribilă să fie uciși și restul.

Nu știam ce să zic în privința aceea, totuși știam că dacă vreunul dintre ei ar fi avut vreodată nevoie de pielea mea pentru un preș în fața ușii, atunci m-aș fi jupuit de bunăvoie. Ce naiba, există și răsplăți pentru o șefă!

— Nu freci nițel cam mult acolo? am întrebat.

— Sper că nu-ți distrag atenția, nu?

— N-am nevoie de asta. Nu-i momentul potrivit.

Ca de obicei, mă înșelam.

○ ○ ○

Așa a intrat în viața mea William Archibald „Bill" Smith.

Nu acolo în cadă, bineînțeles, ci mai târziu, înapoi la Poartă, în primele ore neliniștite, când toți așteptam pe cât puteam de bine, în vreme ce tehnicienii temporali luau pulsul cronoliniei, verificând avariile.

Martin Coventry ne-a explicat mie, lui Lawrence și câtorva dintre agenții mei operativi de vârf și gnomii adjuncți ai lui Lawrence. Ne-a strâns pe toți în jurul unei cuve temporale pe care o instalase lângă consola lui Lawrence și a conturat situația.

Trebuie să recunosc că-mi plăcea Coventry. Era mergător și lucrător, dar nu răpitor. Se specializase în teoria temporală și era unul dintre cei zece–doisprezece oameni de pe planetă care puteau afirma că înțelegeau nițeluș despre ce era vorba în călătoria în timp.

Chestia pentru care l-am plăcut de la început a fost costumul-piele. Nu sunt sigură câți ani avea, dar trebuie

să fi trecut de douăzeci. Se zvonea că avusese toate bolile mutante posibile și totuși își păstra creierul, dar zvonurile acelea le auzi despre o sumedenie de oameni. Mi se părea că era mai aproape decât mine de stadiul de gnom, deși eram mai vârstnică.

Și, cu toate acestea, alesese să poarte un costum-piele care-l făcea să arate ca un bărbat trecut de șaizeci de ani.

Asta-i ceva rar. Chiar și eu am căzut pradă imperativului cultural al zilelor noastre care spune că, dacă tot minți despre felul în care arăți, atunci minte, nu te juca! Chipul pe care-l port ar putea împodobi multe coperte de reviste — de fapt, a și făcut-o. Iar corpul meu era visul adolescenților din secolul XX.

Pentru ca apoi să apară Martin Coventry, atacând lumea dinapoia unui chip pe care doar propria lui mamă l-ar fi putut iubi, pretinzând că a ajuns la vârsta pe care nimeni n-o mai atinsese de mii de ani.

N-ar fi putut însă face o alegere mai inspirată. Probabil că dronele se feresc oripilate din fața lui, totuși nu trebuie să aibă de-a face cu ele mai mult decât mine. Toți cei cu care lucrează sunt implicați în călătoria în timp. Noi știm cum arată vârsta, iar în adâncul sufletelor, acolo unde nici măcar nu suntem conștienți de existența sa, se află ceva care încă respectă înțelepciunea Bătrânilor. Coventry exploatează la maximum asta. Cu fața aceea și ținuta aceea, putea să stea înaintea noastră și să ne dăscălească de parcă am fi fost un grup de școlari. Nu mă pot gândi la altă persoană de la care aș accepta așa ceva.

— Să analizăm cazul primului twonky, a rostit el. Paralizatorul pierdut în 1955 deasupra Arizonei. În anul 1955, investigarea accidentelor era responsabilitatea Administrației Federale a Aviației. Locul accidentului a

fost vizitat în calitate oficială de personalul AFA, dar și de membri ai departamentelor șerifilor din districtele Coconino și Navajo din statul Arizona și din districtele Kane și San Juan din statul Utah. Șerifi, polițiști și pompieri voluntari din Red Lake, Cow Springs, Tonolea, Desert View și alte câteva comunități micuțe din Arizona au ajuns după șase până la douăsprezece ore de la prăbușire, ca și unități din Flagstaff. Rangerii din Serviciul Parcuri al SUA au sosit din apropiatul Parc Național Marele Canion și au crezut că erau primii veniți, însă locul fusese deja vizitat de indieni Hopi și Navajo. Acestea erau grupări etnice care trăiau subjugate în pustiuri. În următoarele câteva zile, au vizitat locul persoane din Biroul Federal de Investigații — un fel de poliție națională care deține dosare vaste de amprente —, compania aviatică Lockheed, Trans World Airlines și Corporația Allison, fabricanții avioanelor. Au fost angajate câteva firme de camioane care să transporte părțile majore sau interesante ale epavei, dar mare parte din fragmentele mici au fost abandonate, considerându-se că nu meritau efortul. Șapte firme funerare locale au fost angajate pentru evacuarea resturilor organice generate de prăbușire, urmată de transportul și înhumarea în cincisprezece state ale SUA și două țări străine. Cu totul, cinci sute douăsprezece persoane au venit și au plecat de la locul prăbușirii în primele șapte zile de după accident. Alte douăzeci și două de persoane, în general căutători de curiozități morbizi, au sosit în următoarele șapte zile, iar după aceea numărul lor s-a redus drastic. Am scanat următoarele trei secole. Am observat în intervalul acela mii de indieni Navajo și Hopi, sute de drumeți și zeci de mii de coioți, iar Big Computer urmărește fiecare contact potențial. Cu toate acestea, așa cum trebuie să înțelegeți,

o examinare complet amănunțită a vieților tuturor persoanelor din clipa în care au luat contact cu epava ar dura mai mult decât evenimentele înseși în timp real; trebuie să ne mulțumim cu scanările. În plus, dacă ați merge chiar acum la locul accidentului și ați săpa vreo cinci metri adâncime, ar fi posibil să mai găsiți bucăți din fuzelaj și motoare. Noi am făcut-o; va mai dura încă o zi să cernem complet solul pe o rază de cinci kilometri de la locul impactului, însă nu sunt șanse mari de găsire a paralizatorului. Vă voi ține la curent în privința rezultatelor. Evident, direcția cea mai promițătoare o reprezintă investigatorii AFA. Le cercetăm cu atenție viețile de după momentul respectiv. Există posibilitatea ca o persoană să fi luat paralizatorul și să-l fi dus de acolo; dacă nu-l vom găsi în excavațiile noastre, trebuie să presupunem că a procedat cineva în felul acesta. Problema, bineînțeles, este că resturile au zăcut acolo cincizeci de mii de ani și s-ar putea ca paralizatorul să fi fost luat în oricare dintre cele douăzeci și șase de miliarde de minute ce s-au scurs de atunci.

M-am întrebat de ce-mi plăcuse vreodată de el. Nemernicul se împăuna. Avea datele la vârful degetelor sale — iată ce am făcut noi, investigația a fost pe mâini bune... N-aș fi tolerat niciodată genul acela de raport de la oamenii mei, nici măcar pentru unul dintre acele douăzeci și șase de miliarde de minute. Dar pentru că nu eu conduceam aici, mi-am înghițit furia și m-am întrebat când va ajunge la partea importantă.

— Factorul important, a spus el confirmându-mi judecata asupra celor petrecute înainte, este fluxul temporal în sine. Toate măsurătorile efectuate până acum arată că fluxul temporal a absorbit acest twonky fără nicio perturbare.

M-am lăsat pe spate și am respirat ceva mai ușurată. O să rezum mai puțin întortocheat ce spusese el până acum: în trecut se pierduseră două arme. Din câte puteam spune, una dintre ele n-avea să fie găsită probabil niciodată. Dacă n-avea să fie găsită niciodată, atunci simpla prezență a ei în trecut n-ar fi fost suficientă pentru a dezechilibra balanța delicată a evenimentelor. Scăpasem cu fața curată.

Și chiar dacă ar fi găsit-o cineva, nu însemna neapărat un dezastru. În urma prăbușirii, ar fi putut deveni nefuncțională, caz în care nu era decât o bucată stranie de plastic și mecanisme. Poate că ar fi ridicat câteva sprâncene, însă nimic mai mult. Puteam supraviețui cu niște sprâncene ridicate.

Vorbim despre cadrul rigid de desfășurare a evenimentelor, dar în realitate există o marjă de manevră.

Se pare că lucrurile tind să se întâmple așa cum se întâmplă, potrivit planului necunoscut care a fost dictat de cel care conduce universul ăsta puturos. Modificările, dacă sunt minore, se autocorectează în feluri pe care nimeni nu le înțelege, dar care manifestă predilecția de a face praf teoria liberului-arbitru.

Închipuiți-vă un indian care trece pe la locul accidentului din 1955, după mulți ani. El se împiedică de arma pierdută de Pinky, spartă și inutilă, totuși un obiect care n-ar fi trebuit să se găsească acolo. Indianul o ridică, se scarpină în cap și o aruncă cât colo.

Dacă universul ar fi absolut rigid, atunci am fi terminați: momentele pe care indianul le-a irosit cu ridicarea armei și aruncarea ei cât colo îi vor schimba infim viața, însă schimbarea va reverbera prin timp, sporind cu fiecare an.

Vă puteți imagina orice lanț de evenimente doriți.

Indianul revine în cortul lui cu cinci secunde mai târziu decât ar fi făcut-o dacă n-ar fi ridicat arma. Telefonul sunase, dar el ratează un apel la care ar fi răspuns, dacă nu s-ar fi oprit să ia arma. (Corturile au telefoane? Indienii mai trăiau în corturi în anul 1955? Nu contează.) Dacă ar fi răspuns la apelul acela, ar fi sărit pe cal și ar fi galopat în oraș, unde ar fi fost lovit de un automobil condus de un individ care plecase să omoare pe cineva, însă care acum are de dat socoteală pentru un indian mort... astfel că individul pe care ar fi trebuit să-l omoare n-a mai murit, ci a descoperit peste câțiva ani un tratament împotriva cancerului... care ar fi salvat un președinte al SUA în 1996... astfel că președintele s-ar fi vindecat, deși de fapt ar fi trebui să fi murit... și se va declanșa un război care n-ar fi trebuit să se declanșeze.

Dacă ar funcționa așa, n-am mai fi în stare să efectuăm răpiri temporale.

Dar modul real în care funcționează ne lasă o portiță. Există două lucruri importante pe care nu trebuie să le uităm. Primul: din trecut pot fi luate obiecte, atâta timp cât în locul lor sunt lăsate cópii rezonabile.

Doi: evenimentele tind spre tiparul lor predestinat.

Suferiți de penurie de energie? Păi, de ce nu folosiți Poarta ca să vă-ntoarceți în anul 5000 î.Hr. și să șterpeliți un trilion de barili de țiței brut de sub Arabia Saudită, înainte să fi apărut înfumurații șeici ai petrolului? Perfect! Nicio greutate! O puteți face atâta timp cât îl înlocuiți cu un trilion de barili de țiței brut care nu poate fi deosebit de cel care a fost furat.

Putem să luăm doar obiectele a căror absență nu va fi resimțită sau care pot dispărea în mod logic. (Cine știe

câte șervețele de hârtie sunt într-un pachet? Cine este tulburat dacă un pachet de țigări dispare dintr-un transport de 10 000 de pachete? În cazul în care le-ar observa, un individ rațional s-ar gândi la furtișaguri mărunte; la vremea mea, am ciordit destule pachete.) Totuși regula este foarte strictă. De aceea putem să luăm obiecte doar din timpuri și locuri precis definite, iar, dacă luăm ceva major, trebuie să lăsăm în urmă o copie de calitate.

Așadar, dacă cineva se găsește în pragul morții și nimeni nu-l va mai revedea niciodată viu, de ce să nu-l răpim cât mai este în viață și să lăsăm în locul lui o momâie ce nu poate fi deosebită de cadavrul care era pe cale să devină? Potrivit regulii numărul doi, așa ceva este posibil. Copia nu va fi chiar exactă, nu la nivel genetic și în niciun caz la nivel subatomic. Va cântări cu câteva zeci de grame mai mult sau mai puțin decât originalul. Vor exista mereu diferențe subtile, dar universul se adaptează la ele, dacă nu se atinge un prag critic.

De aceea noi răpim.

Însă dincolo de schimbările acelea mici și acceptabile, lucrurile pot deveni cu adevărat riscante.

Definiția generică a necazului de care ne temeam este „Paradoxul bunicului".

În cuvinte simple, eu mă întorc în trecut, fac o prostie și, drept urmare, bunicul meu moare la vârsta de opt ani. Asta înseamnă că el nu s-a mai întâlnit niciodată cu bunica mea și tatăl meu nu s-a mai născut niciodată, iar eu nu m-am mai născut niciodată. Paradoxul este că, dacă nu m-am născut niciodată, cum m-aș fi putut întoarce în trecut pentru a-mi omorî bunicul? Nimeni nu știe răspunsul cert. Ipotezele despre Poartă abundă, unele dintre ele se contrazic reciproc, dar se acceptă în general că universul

se reajustează în direcția liniilor cele mai simple. Se rearanjează cumva într-un chip multidimensional, iar când a terminat, mașina timpului n-a existat niciodată. Bunicul meu a trăit și tatăl meu s-a născut, fiindcă eu nu m-am întors niciodată în trecut ca să mă joc cu cauzalitatea.

Nu știu ce ar fi însemnat asta pentru mine. Probabil că aș fi fost o dronă, aș fi râs, m-aș fi distrat de minune și aș fi învățat în cele din urmă să plonjez din cer. Mi-am trăit întreaga viață în jurul Porții. Am dificultăți de a mă imagina fără ea.

Pe de altă parte...

(Iar în Călătoria în Timp există mereu o „altă parte"...) Poarta n-a fost inventată de contemporanii mei. Ea există de mii de ani în locul în care se află acum, în timp ce, în jurul ei, civilizațiile au crescut și au decăzut.

Noi credem că a fost inventată de oameni, dar nu putem să privim în timpul respectiv, evident, deoarece Poarta era operațională atunci.

Și ceva s-a întâmplat cu cei care au inventat-o.

Mi-aș dori să știu despre ce a fost vorba. Este posibil să se fi speriat așa de rău de chestia cu care se jucau, încât s-o fi decuplat pur și simplu și s-o fi lăsat acolo, temându-se, ori nefiind în stare s-o distrugă, după care s-au pierdut în pustiu.

Noi știm totuși că sfârșitul Primei Civilizații a Porții a coincis cu un război de proporții și cu o epocă întunecată. Supraviețuitorii n-au scris manuale de istorie. Este lacuna cea mai mare dintre epoca mea și secolul XX.

Indivizi din vremea mea s-au întors în epoca aceea, a primei închideri a Porții. Au fost atât de mulți, încât este inutil s-o scanăm; perioada este practic ciuruită de pete albe de cenzură temporală.

Și niciunul dintre ei n-a mai revenit vreodată.

Poate că are vreo legătură cu cauzalitatea și cu „Paradoxul bunicului", dar conexiunea aceea mă depășește.

Remarca finală este că, dacă Poarta n-ar fi existat niciodată, eu aș fi trăit într-o lume foarte diferită.

Posibil o lume mai bună, însă mai probabil este că ar fi fost o lume mai rea. Cum s-ar fi putut una ca asta? Simplu!

S-ar fi putut ca Ultima Epocă să fi fost cu trei–patru mii de ani în urmă, nu acum. S-ar fi putut ca rasa umană să fi dispărut deja, nu să gonească spre pieire. Este cumva miraculos că noi am rezistat așa mult.

Asta-i o ipoteză. Este cea mai bună. Cea mai rea...

Este foarte posibil ca dacă un „Paradox al bunicului" s-ar petrece cu adevărat și dacă istoria ar începe să se dezagrege din momentul twonky...

...noi toți să dispărem brusc și fără zgomot.

Nu doar voi și cu mine, ci și Soarele, Jupiter, Alfa Centauri și galaxia Andromeda.

Și așa mai departe.

Ipoteza asta este cunoscută ca Teoria Dezgustului Cosmic. Sau: Dacă așa vreți voi să vă jucați, atunci eu mi-am strâns jucăriile și am plecat. Semnat, Dumnezeu.

○ ○ ○

Coventry a continuat cu destule alte prostii despre efortul herculean pe care-l depunea departamentul lui, cercetând momentele intime din viețile a aproximativ șase mii de oameni care muriseră cu milenii în urmă. Mi s-a părut un moment potrivit să recuperez cu somnul. Probabil că aș fi făcut-o — haideți să recunoaștem, în

numai zece ore, Coventry și echipa lui făcuseră o treabă remarcabilă, iar deocamdată păreau să fi eliminat accidentul din 1955 ca sursă de perturbări temporale. M-am simțit mult ușurată.

Apoi Coventry a trecut la al doilea twonky.

— Aici, a spus el, situația pare lipsită de speranțe.

Vi s-au zbârlit vreodată firișoarele de păr de pe ceafă? Ale mele s-au zbârlit. Am auzit un vuiet în urechi, un tunet ca un cutremur ce sporește în intensitate, sau ca vânturile schimbării ce șuieră prin ruinele timpului. L-am putut auzi pe Dumnezeu dregându-și glasul: Da, oameni buni, eu v-am avertizat...

— Paralizatorul lui Ralph s-a prăbușit împreună cu DC-10 pe o pajiște la nord de autostrada interstatală 580, nu departe de Livermore, statul California. A fost luat de acolo de un lucrător de la recuperări și dus cu alte rămășițe într-un hangar de pe aeroportul Oakland, unde a rămas pentru patruzeci și opt de ore. După aceea pare să fi intrat în posesia domnului William Archibald „Bill" Smith, membru al Comisiei Naționale de Siguranță în Transporturi. Dintre toate persoanele care ar fi putut găsi arma, el reprezintă probabil posibilitatea cea mai rea. Are pregătire tehnică și curiozitate vie. Este imposibil să determinăm ce a aflat din examinarea paralizatorului. Tot ce știm este că în ziua de 13 decembrie la ora 23:00 a intrat în hangarul unde se afla arma. Îl putem observa înăuntrul hangarului doar pentru o perioadă scurtă; după care intervine o pată albă, o perioadă de cenzură de două ore. După ce a ieșit din hangar, îi putem descrie acțiunile doar în termeni probabilistici.

Cineva a gemut — este posibil să fi fost chiar eu. Au urmat discuții încordate, priviri îngrijorate schimbate

de la unii la alții, ochi neliniștiți, izul cunoscut al fricii. Nu ne-ați putea învinovăți. Când vorbim despre evenimente din trecutul imutabil în termeni de „probabilități", înseamnă că ne-am afundat rău în rahat și singurul motiv pentru care nu-i simțim mirosul este că rahatul nu ne-a ajuns încă sub nas.

Nu voi mai continua să-l citez pe Martin. N-aș fi de fapt corectă față de el; era la fel de speriat ca noi toți, iar în cazul lui frica se manifestă sub forma pedanteriei. A devenit încă și mai insuportabil, afectat de rigid și didactic, când ne-a relatat evenimentele ce duseseră la distribuirea lui Bill Smith în rolul Celui Mai Important Om din Univers, folosindu-se pentru exemplificări vizuale de cuva temporală.

Primul meu gând când l-am văzut în cele din urmă pe Bill Smith acolo a fost că poate ar trebui să mă întorc în trecut și să-l omor.

N-ar fi fost tocmai modul cel mai bun prin care să începi o relație, dar, dacă uciderea lui avea să-l împiedice să răstoarne evenimentele sortite, aș fi făcut-o fără să clipesc.

Evident, ar fi fost acțiunea cea mai proastă cu putință. Potrivit scanărilor efectuate de Martin, Smith mai avea ani destui de trăit. Ar fi trebuit să moară în 1996, înecat, iar, dacă l-aș fi omorât în Oakland, aș fi afectat major fluxul temporal.

○ ○ ○

După plecarea lui Coventry, am rămas locului și am ascultat murmurele de conversații, dar nu m-am alăturat lor. Se înfiripa o idee și nu voiam să-i forțez venirea.

Până la urmă, încă nefiindu-mi clar ce făceam, i-am părăsit pe ceilalți și m-am dus la un terminal.

— Ascultă, băi..., am început, apoi am decis că n-aveam chef de genul acela de jocuri. BC, online, te rog!

— Sunt online, a răspuns. Mă adresez Louisei Baltimore?

— Da, și nu mai te preface așa al dracu' de șocat. Vreau un răspuns direct.

— Perfect. Care-i întrebarea?

— Ce știi despre Piața Jack London?

— Piața Jack London este/a fost o zonă din apropierea cheiului din Oakland, statul California. A purtat numele unui scriitor celebru. A apărut în urma unui proiect de redezvoltare urbanistică la mijlocul secolului XX și a fost o atracție turistică pentru puținii care vizitau Oakland din motive turistice. Mai vrei?

— Nu, cred că-i suficient.

○ ○ ○

L-am găsit pe Martin Coventry pe balconul din exteriorul clădirii Porții, privind câmpul de epave. Triunghiul Bermudelor, așa cum îi spunem noi, răpitorii, câteodată. În altă epocă, locul ar fi fost considerat un muzeu. În zilele noastre era, pur și simplu, un maidan de fiare vechi din istorie. M-am alăturat lui Coventry și am rămas lângă el, uitându-mă la gunoaiele acumulate în cinci sute de ani de operațiuni ale Porții.

Cum procedezi pentru a răpi un avion de vânătoare cu elice? Dar cu un avion care are probleme deasupra oceanului și dispare fără urme? Sau cu un galion spaniol care se scufundă în timpul unei furtuni? Sau cu o capsulă

spațială care cade în Soare și-i omoară pe toți cei aflați la bord? Modul cel mai bun de abordare a unor astfel de dezastre este să treci tot vehiculul prin Poartă. Dacă-i un avion de vânătoare, îl prindem în inelele deceleratoare. Avionul încetinește până se oprește complet, noi scoatem dinăuntru pilotul, de obicei destul de confuz, și, apoi, în funcție de locul în care ar fi trebuit să se prăbușească, fie catapultăm avionul, pilotat de o momâie, înapoi, cu o miime de secundă după momentul în care l-am răpit, fie îl trântim pur și simplu în câmpul de epave. Acolo sfârșește orice vehicul care nu va fi găsit niciodată. De ce l-am mai trimite înapoi? Pentru a trimite un ditamai pachebotul transatlantic înapoi prin Poartă este necesară foarte multă energie. Există un motiv foarte întemeiat pentru care nimeni n-a găsit niciodată epava *Titanicului*: rugineşte aici, la noi[3].

Imediat în vecinătatea mândriei companiei maritime Cunard se află o navă stelară din secolul al XXVIII-lea.

Câmpul de epave are aproximativ forma unui triunghi, cu laturile de câte opt kilometri, și este realmente ticsit cu toate vehiculele terestre, maritime, aeriene și spațiale imaginabile. Chiar în fața mea se aflau patru avioane cu elice, care, dacă țin bine minte, proveneau cu adevărat din Triunghiul Bermudelor.

Erau în stare destul de jalnică. Le luasem acum vreo cincizeci de ani și, ca în cazul a tot ce există pe maidan, substanțele chimice din atmosferă nu le făcuseră bine deloc. În Viitorul Glorios pe care-l numesc „cămin", o bură de ploaie slabă nu-i un fenomen pe care să-l tratezi cu indiferență.

---

[3] Romanul *Mileniu* a fost publicat în 1983, iar epava Titanicului a fost găsită în 1985. *(N.t.)*

— Eu m-am născut ca să fiu istoric, a rostit pe neașteptate Coventry.

M-am uitat la el. N-aș fi fost mai derutată nici dacă mi-ar fi spus ce dorea să-i aducă Moșul de Crăciun.

— Serios? l-am încurajat cu bunăvoință.

— Da. Ce profesiune mai onorabilă decât cea de istoric poți avea în Ultima Epocă?

Și ce profesiune mai inutilă? m-am gândit, dar am ținut remarca pentru mine. Istoricii, așa cum înțelegeam eu, existau pentru a transmite cunoștințe și înțelepciune generațiilor viitoare. Fără urmași, compilarea istoriei mi se părea o chestie mai degrabă fără conținut. Coventry era însă cu mult înaintea mea.

— Știu că nu m-am născut în cea mai potrivită epocă pentru așa ceva, a recunoscut, privindu-mă pentru prima dată, totuși asta-mi frânge inima. Ce monument putea fi acesta! Ce dovadă a voinței omului de a continua! Uită-te la nava aceea!

Îmi arăta ceea ce mai rămăsese dintr-o corabie lungă a vikingilor, la răpirea căreia ajutasem cu nici șase luni în urmă. Fluidul vâscos pe care ne place să-l numim „aer" mâncase deja găuri care i se căscau în bordaje; în atmosfera asta era totuna dacă materialul de construcție era cașcaval sau lemn.

— Îți poți închipui cum ar fi să vâslești peste Oceanul Atlantic în... în... în aia?

— Da, pricep ce vrei să spui, am încuviințat, dar ceea ce nu știi este c-a fost cu-adevărat o corabie a nebunilor. Tu n-ai avut de-a face c-un căpitan dement și setos de sânge. Lars, Retezătorul-de-capete, așa se numea. Mi-a spus că zeul Thor îi ceruse să vâslească pe ocean până-n Groenlanda. Nu se amestecase în cursul urmat de corabie,

deși avea cunoștințe de navigație mult mai solide decât ai bănui, fiindcă era vorba despre o călătorie divină. L-am ridicat pe el și echipajul lui rămași fără vânt în zona latitudinii cailor, unde vâsleau ca disperații. Erau la două zile de inaniție. În scurt timp aveau să-și mănânce camarazii care trecuseră de acum în Valhalla. Vreau să-ți spun că duhoarea din...

— Louise, romantismul te-a cam părăsit.

Am căzut pe gânduri.

— Nu mi-l pot permite, am replicat în cele din urmă. Mai sunt încă multe de făcut.

— Asta și voiam să spun. Tu ai tare multe în comun cu Lars, indiferent dacă-nțelegi sau nu asta.

— Sper că nu duhnesc la fel.

Unele dintre replicile mele cele mai bune trec pur și simplu neobservate; Coventry a continuat de parcă nu mă auzise.

— Voința ta de a continua este cea mai puternică pe care am întâlnit-o vreodată. Nu mai există frontiere noi care să fie împinse tot mai departe. De fapt, lucrul cel mai bun pe care-l putem face este să împingem mai departe cu o zi sau cu o săptămână data stingerii finale... dar tu continui să împingi!

Mă făcea să mă simt stânjenită. Nu încăpea îndoială că mă citise corect dintr-un punct de vedere: nu prea am treabă cu noțiuni romantice ca destin uman, sau Zei, sau Binele care învinge până la urmă. Văzusem destinul în anioni și vă pot spune — e de tot rahatul!

— Care-i consensul? a întrebat el. Cum mi-au privit analiza situației?

— Nimeni nu-i foarte încântat de ea. Tu însuți ai spus că situația pare lipsită de speranțe și cred că toți sunt de

acord cu tine. Când vine vorba despre Poartă și fluxul temporal, tu ești glasul autorității supreme.

— Deci nimeni n-are nimic de sugerat? Niciun curs de acțiune?

— Cum ar putea? Toți se uită la tine ca să le arăți o cale de ieșire. Ai zis că nu există nicio cale de ieșire. Cred că toți și-ar scrie testamentele, dacă ar avea cui să-i lase ceva.

M-a privit și a zâmbit.

— Exact. Așadar, care-i planul tău?

7. PĂZITORII TIMPULUI

Din Consiliu fac parte nouă persoane. Nu știu de ce, cu toate că BC mi-ar putea spune dacă l-aș întreba, deoarece el îi numește și-i alege pe membrii Consiliului. Dintotdeauna mi-am închipuit c-a ales tocmai numărul acela pentru eventualitatea în care, dacă o să belim totul atât de absolut încât universul să crape cu adevărat pe la cusături, să putem totuși alinia o echipă de baseball în campionatul din Tărâmul de Nicăieri.

Denumirea oficială este Consiliul Programatorilor. Este însă o ficțiune politicoasă. Ei nu fac niciun soi de programare. Computerele au devenit de mult prea complexe și prea exacte, ca să-i îngăduie unui simplu om să le dea peste cap instrucțiunile.

Pe de altă parte, există calități pe care nimeni n-a reușit niciodată să le introducă în băncile de memorie.

Nu mă-ntrebați care sunt ele.

Imaginația ar putea fi una, empatia, alta. Sau poate că-i acord rasei umane un credit mai mare decât merită. Poate că BC susține și păstrează Consiliul pentru a se ține în frâu, pentru a-l împiedica să devină realmente Dumnezeu. Există riscul ăsta. Este posibil ca BC să aibă nevoie de un element de nesăbuință, prejudecată, răutate și egoism de proastă calitate care să-i ofere o perspectivă mai vastă. Sau poate că, la fel ca noi toți, mai are și el nevoie să chicotească la răstimpuri.

Indiferent care ar fi motivul, Consiliul este organul cel mai apropiat de un guvern pe care-l avem. Ca să faci parte din el, trebuie să fii incredibil de bătrân, să zicem treizeci și șase–treizeci și șapte de ani, cu mult dincolo de durata medie a vieții.

Nu mai trebuie să precizez că toți membrii lui sunt gnomi. Majoritatea sunt alcătuiți aproape numai din creier și un sistem nervos centralizat. Uneori rămâne doar creierul mare, iar nu numai într-un singur caz am suspectat că până și acela se dusese.

Există și alte deziderate decât vârsta în sine, dar eu nu le-am putut deduce niciodată.

Inteligența este o cerință bună, la fel ca excentricitatea. Dacă ești un supergeniu de treizeci și opt de ani cu un caracter al naibii de enervant, ai șanse excelente să sfârșești în Consiliu.

Membrii lui sunt o adunătură bizară. Majoritatea nu-s preocupați nici măcar cât gnomii de aspectul exterior. Câțiva au ales să-și găzduiască creierele în corpuri complet artificiale, dar în cele mai multe cazuri nu arată mai realist decât Sherman. Ali Teheran este ca Larry: un tors fixat pe un piedestal. Marybeth Brest este un cap vorbitor, o față pe un stâlp, parcă desprinsă dintr-un film horror ieftin. Nancy Yokohama este un creier într-o cuvă, iar Nenumitul este, pur și simplu, un difuzor pe o masă. Numai BC știe cine, unde sau ce este în realitate.

Cât de importanți sunt? Mă îndoiesc că ei înșiși ar putea răspunde la întrebarea asta. Pe de altă parte, însă, n-am auzit niciodată de vreun caz în care BC să treacă peste o decizie a Consiliului. Iar Proiectul Poarta, ultima speranță firavă a rasei umane, și-a avut originea în Sala Consiliului, nu în sinapsele suprarăcite ale lui BC.

Puteți înțelege așadar că eram ușor crispată să apar în prezența lor augustă. Știusem că avea să se întâmple: mi-o spusese capsula temporală. Nu știusem însă că eu voi solicita audiența, ci mă așteptasem să fiu chemată. Prezența mea acolo nu mă binedispunea cu nimic.

Regretam că Martin Coventry nu venise cu mine, dar refuzase. Uitându-mă la ei, am crezut că știam motivul. Îi ura, îi ura cu o pasiune irațională care îmi era familiară.

În vreme ce eu eram destinată să putrezesc până ce urma să fiu instalată alături de ceilalți gnomi din Operațiuni, Martin Coventry avea să vină aici. El fusese un candidat pentru Consiliu încă de la vârsta de nouă ani. Nu-l învinuiesc că nu dorea să-și vadă viitorul.

Un scenograf de la Hollywood ar fi fost încântat de Sala Consiliului. Era futuristă ca la balamuc. Nu puteai găsi pereții decât dacă te izbeai cu capul de ei; părea ca și cum ai fi fost pe o câmpie vastă și netedă, complet albă, cu nouă făpturi bizare așezate înapoia unei mese negre și curbe... sau pe ea.

Dacă asta-i încânta pe ei, pe mine nu mă deranja nici cât negru sub unghie.

Am presupus că Peter Phoenix era șeful, fiindcă stătea în mijloc. Arăta mai uman decât toți ceilalți laolaltă, chiar dacă avea ceva din Dumnezeul din Vechiul Testament. El a început festivitățile.

— Înțeleg că-i vorba despre un twonky și că ai un plan pentru a-l corija.

— Doi twonky, am răspuns, întrebându-mă dacă acela era pluralul corect.

— Și că tu ai putea fi responsabilă pentru unul dintre ei?

Phoenix a ridicat o sprânceană masivă. Aproape c-am putut auzi scripetele scârțâind.

— Este posibil. Sunt pregătită să vă accept judecata în această privință, ca și pedeapsa.

— Raportează, atunci.

Le-am povestit evenimentele din ziua dezastruoasă în care își pierduseră viața Pinky, Ralph și, probabil, Lilly. Am relatat episodul cu teroristul pe cât de precis am putut, enumerând toate circumstanțele despre care credeam că ar fi putut avea o relevanță pentru caz. De la moartea lui Pinky trecuseră aproximativ patruzeci și opt de ore, timp local. După conversația mea cu Coventry, petrecusem ultimele douăzeci și patru de ore, holbându-mă într-o cuvă de scanare temporală, ajungând să-l cunosc pe domnul Bill Smith mai bine decât îl cunoscuse probabil fosta lui soție. El era cel despre care voiam să vorbesc Consiliului, dar mi-am spus că era mai bine să ajung acolo treptat.

De aceea am rezumat prelegerea ținută de Coventry cu o zi în urmă, povestindu-le istoria primului twonky, cel pentru care nu eram răspunzătoare — decât sub forma responsabilității transferate de a fi șeful cuiva care a comis o greșeală. Le-am spus că nu găsisem nicio urmă a lui și că exista o probabilitate de aproape sută la sută ca individul care-l găsise în ultimele cinci sute de secole să nu fi făcut cu el nimic care să-i fi modificat în vreun fel viața.

— În sfârșit și niște vești bune, a opinat Nancy Yokohama.

Vrei și mai multe, măreață dezgustătoare? Păi, tocmai am eliberat un banc de piranha în acvariul ăla în care-ți înoată materia cenu...

Mă tem că mi-am oprit brusc gândul acela. Până și ireverența mea cunoaște limite.

— Da, nu-i așa? am radiat fericită. Și-acum, eterna compensare. Vestea rea este că am localizat cealaltă armă.

Va fi tare al dracului s-o recuperăm. Pot avea acces la cuvă, vă rog?

O cuvă de scanare temporală s-a ridicat din podea lângă mine și am urmărit în succesiune rapidă rezultatele a treizeci de ore de scanare efectuată de aproape o mie de operatori.

Prima scenă era locul prăbușirii lui DC-10. Cuva era aproape neagră, punctată de flăcărui minuscule, minunat de drăgălașe. Punctul de vedere a transfocat până ce majoritatea cuvei a fost umplută de un lucrător cu aspect amețit, care târa după el un sac din plastic. S-a aplecat, a ridicat un obiect și a dat să-l pună în sac. Imaginea a încremenit și noi am transfocat și mai mult, pentru a vedea ce ținea în mână. Era paralizatorul lui Ralph, arătând destul de jalnic. În interiorul lui strălucea o luminiță roșie.

— Acesta este primul contact uman cu twonky. După câte puteți vedea, nu s-a întâmplat nimic serios. Lucrătorul nu știe despre ce-i vorba. Anionii nu i-au fost alterați suficient pentru a produce modificare în fluxul temporal. Twonky este dus în această clădire, care a fost amenajată pentru colectarea fragmentelor nonorganice generate de prăbușire.

I-am lăsat să studieze interiorul clădirii, așa cum era afișat în cuvă. Pe furiș mi-am șters palmele de coapse.

— Fragmentele nonorganice generate de...

Situația începuse să mă afecteze. Stătusem prea mult în preajma lui Martin Coventry și, ca să înrăutățească lucrurile, mare parte din ferestrele temporale în care puteam privi pentru a-l cerceta pe Bill Smith fuseseră consumate în ședințe nesfârșite. După care, brusc, eu însămi să bolborosesc în tehnolimbaj, jargonul acela uman universal ininteligibil conceput de „experți“ pentru a-i copleși

pe fraieri. Probabil că începuse cam pe vremea toporului din cremene și de atunci devenise tot mai dens și mai impenetrabil de uimitor.

Nu mă puteam abține. Vreme de douăzeci și patru de ore observasem maeștri ai jargonului autodepășindu-se în ședințele, audierile și conferințele de presă generate de prăbușire.

Trebuise totuși să le privesc. Până să-mi dau seama, aveam să vorbesc același limbaj cu birocrații, iar de acolo mai era doar o treaptă mică în jos spre nadirul limbajului care, în secolul XX, purta denumirea Legislație.

— Nu-l putem urmări aici, am continuat. Ne împiedică faptul că între momentul în care Poarta a fost decuplată la sfârșitul răpirii și momentul critic, de după patruzeci și opt de ore, când situația paradoxului temporal a devenit inerentă, există nu mai puțin de patru pete albe. Bineînțeles, nu putem ști scopurile pentru care Poarta a fost utilizată în acele patru perioade. Pe de altă parte știm totuși că niciuna dintre petele albe nu este rezultatul unor operațiuni desfășurate de noi anterior.

— Ergo, a spus Ali Teheran, ele vor fi cauzate de călătorii în trecut care n-au fost încă întreprinse.

Astea sunt observațiile sclipitoare pentru care trebuie să privesc cu venerație Consiliul? Deh, ce să-i faci! Am încuviințat din cap și am urmat:

— Trecând deocamdată peste asta... recuperarea paralizatorului apare doar ca termeni probabilistici.

Afirmația aceea a produs o reacție similară celei de mai devreme, când fusese rostită de Martin Coventry; ba chiar am auzit pe cineva icnind, deși acum eram sigură că nu fusesem eu. Cred că fusese Nenumitul.

— În clipa de față totul pare să atârne de acțiunile acestui bărbat. William „Bill“ Smith, patruzeci și ceva de ani, investigator-șef pe teren pentru Comisia Națională de Siguranță în Transporturi.

În cuvă se vedea imaginea unui individ înalt, șaten, neîngrijit, ușor adus de umeri, pe care ajunsesem să-l cunosc prea bine în ultimele ore. Am menținut-o acolo, în timp ce Consiliul l-a studiat pe cel care devenise brusc pivotul istoriei așa cum ne era cunoscută. N-am putut să nu-l privesc eu însămi. Nu era cel pe care l-aș fi cerut impresariatului pentru a-l distribui în rolul Omului pentru Eternitate.

În mod straniu aducea puțin cu Robert Redford, pasiunea mea hollywoodiană. Dacă Redford ar fi fost un băutor înveterat, apăsat de cincisprezece ani de disperare solitară și împovărat de un nefericit rictus permanent al gurii, de doi ochi ușor defocalizați aflați de o parte și de cealaltă a unui nas deviat spre stânga... dacă Redford ar fi fost un bețiv și un perdant, atunci ar fi fost Bill Smith.

Era ca și cum două persoane construiseră același model utilizând piese identice, însă una urmase instrucțiunile, pe când cealaltă lipise, pur și simplu, componentele laolaltă și lăsase adezivul să se prelingă din îmbinări.

Am continuat:

— Acțiunile lui Smith de după ultima pată albă sunt cruciale. Am stabilit că el a intrat în hangarul în care se aflau resturile avioanelor la patruzeci și opt de ore după accident. Când a ieșit, nu mai era definit în fluxul temporal.

Am lăsat secvența respectivă să se deruleze în cuvă. Obosisem să vorbesc.

L-am văzut ieșind, dar nu mai era silueta micuță, perfectă și clar distinctă a bărbatului care intrase. Conturul îi era încețoșat. Părea un film prost focalizat, un videoecran reglat incorect sau, mai precis, o expunere fotografică cvintuplă.

— Din acest punct de plecare, sau de inflexiune, dacă doriți, am identificat cinci linii principale de acțiune. În două dintre ele, Smith iese din hangar cu paralizatorul — cel puțin așa credem noi, pentru că el însuși este foarte greu de deslușit. În una dintre acestea, arma nu constituie o forță suficient de distrugătoare pentru viața lui, și Smith reintră până la urmă în linia vieții predestinată. În cealaltă, găsirea paralizatorului îi modifică viața pentru totdeauna, cu consecințe pentru noi pe care nu trebuie să le detaliez. În celelalte trei scenarii, Smith nu are arma asupra lui când iese. În două dintre ele, se reintegrează în făgașul istoriei. Cu toate acestea, în al cincilea și ultim scenariu, Smith se abate din nou radical.

— În ciuda faptului că nu are paralizatorul, a spus Peter Phoenix.

— Exact. Nu cunoaștem motivul.

— Ceva i s-a întâmplat acolo, înăuntru, a zis Yokohama.

— Da. Evident, am încercat să aflăm ce a fost, dar, întrucât evenimentul s-a petrecut într-o perioadă de cenzură temporală, este improbabil că vom afla vreodată.

Presupuneam că nu trebuia să le explic fenomenul acela, însă poate că niște explicații suplimentare ar fi binevenite, deoarece acum mă pregăteam să-i izbesc cu planul meu, iar acela se baza pe legile cenzurii.

Pe lângă cenzura temporală, există și cenzura proximității. Prezența Porții este cel mai bun exemplu al

celei dintâi; când Poarta operează, când s-a materializat realmente într-un moment bine definit, noi nu mai putem vedea niciodată momentul acela și nici nu mai putem acționa în el.

Efectul de Proximitate este oarecum diferit, iar călătoria mea recentă în New Yorkul anului 1983 reprezintă un exemplu adecvat. Poarta a apărut, eu am expediat-o pe Mary Sondergard prin ea în viitor, după care Poarta a dispărut. Poarta n-a mai revenit în 1983 decât în ziua următoare. Totuși eu trăisem în trecut aproape douăzeci și patru de ore. Devenisem un fel de twonky. Dacă aș fi încercat să privesc acele douăzeci și patru de ore în New York, n-aș fi văzut decât paraziți; fusesem un factor de subminare în fluxul temporal. Un twonky anorganic și inert avea același efect, dar într-o măsură mult mai mică.

Nu te poți întâlni cu tine însuți. Din câte știm, aceasta este o regulă absolut inflexibilă a călătoriei în timp, care se extinde până la a te vedea pe tine însuți, ba mai mult, până la a fi văzut de cineva care să-ți spună că te-a văzut. Ca atare, Martin Coventry nu se putea uita în camera de motel în care îmi petrecusem noaptea, pentru că nu vedea decât paraziți și de altfel n-o putea face nimeni din epoca mea. Intervalul acela temporal era sigilat pentru noi.

Mai precis, prezența mea în încăperea respectivă crease o zonă de cenzură care îngloba mare parte din țărmul atlantic. Puteam continua să scanăm în California în decursul nopții respective, însă n-am fi avut pic de noroc să vedem ce se petrecea în Baltimore.

Din același motiv, nu-l mai puteam urmări pe Smith cu foarte multă acuratețe după ce ajungea în California ca să-și înceapă investigația — și acesta avea să fie fundamentul propunerii pe care aveam s-o supun

atenției Consiliului. Pe lângă ferestrele de cenzură absolută care ne anunțau când va fi utilizată Poarta — când ar putea fi utilizată —, se vedea și un efect masiv de proximitate.

Asta însemna probabil că unul dintre noi fusese implicat în evenimentele din hangar. Însemna, cel puțin pentru Coventry și pentru mine, că o persoană din epoca noastră avea să opereze în anul 1983, cu rezultatul că cenzura temporală ne împiedica să aflăm orice ar fi fost util în planificarea acțiunilor pe care urma să le facem... pe care le făcusem.

Dacă nu înțelegeți asta, luați cincizeci de aspirine și sunați-mă mâine dimineață.

— Înțeleg că ești în favoarea unei misiuni care să repare situația asta, a rostit Phoenix, anticipându-mă.

— Da, așa este. Din două considerente. Dacă nu întreprindem nimic, efectele cumulative ale incidentului acestuia se vor propaga în susul cronoliniei. Mi s-a spus că viteza de apropiere a acestui... unul dintre ingineri l-a numit „seism temporal"... este de ordinul a două sute de ani pe oră, dacă puteți înțelege ceva din valoarea respectivă. Eu...

— Suntem familiarizați cu conceptul, m-a tachinat Teheran. Când seismul temporal va ajunge aici, adică în locul de origine al perturbării, reajustarea realității se va produce în sus și în jos prin cronolinie.

— Iar noi vom fi eliminați din ea, i-am terminat eu fraza. Noi și toate efectele muncii noastre. O sută de mii de oameni salvați vor reapărea în avioane care se prăbușesc, în nave care se scufundă, în fabrici care explodează, pe câmpuri de bătălie și în fundul carierelor miniere. Proiectul Poarta se va termina. Bănuiesc că nu va

conta pentru noi, fiindcă nu vom mai exista pentru a fi martori. Vom fi niciodată-născuți.

— Există și alte teorii, a spus Nenumitul.

— Sunt conștientă de asta, totuși, în cinci sute de ani de răpiri, nimeni n-a sugerat să ne bazăm pe vreuna dintre ele. Acum câteva ore am lăsat o fată să moară, tocmai pentru că mi s-a repetat insistent și apăsat că trebuie să tratăm teoria aceasta ca și cum ar fi un fapt dovedit. Acum îmi spuneți să schimbăm teoriile?

Haide, obscenitate imposibilă, fă-o; spune-mi asta și-o să te găsesc eu, și-o să găsesc și-o cale prin care să te fac să suferi!

— Nu, a răspuns el. Continuăm cu ea. Ai precizat că există două considerente pentru derularea acestui proiect.

— Care, în opinia mea, a intervenit Teheran, ar putea foarte bine să producă exact catastrofa temporală pe care încercăm s-o evităm.

— În privința asta va trebui să mă supun judecății voastre, am spus. Eu una bănuiesc că ar putea avea succes. Totuși... Al doilea considerent este legat de mesajul din capsula temporală, pe care l-am deschis și l-am citit acum două zile.

Asta i-a făcut să tresară. Cine zice că noi, indivizii foarte evoluați din viitor, nu suntem superstițioși? Mesajul acela era scris de propria-mi mână. Asta însemna că aveam să-l scriu când eram ceva mai în vârstă și, speram, ceva mai înțeleaptă.

Însă la fel de cinică. Mesajul spusese: „Nu știu dacă este [vitală], dar spune-le oricum".

Nu fusese nevoie ca ea/eu să adauge: „Nu arăta nimănui mesajul ăsta". Trucul n-ar fi funcționat oricum dacă mesajul ar mai fi fost văzut și de altcineva cu excepția mea.

Așa că am rostit:

— Mesajul spunea că misiunea aceasta este vitală pentru succesul Proiectului Poarta.

Apoi am tăcut, fără să insist.

Bineînțeles, în douăzeci de minute am avut autorizația necesară.

8. „EU ȘI CU MINE ÎNSĂMI"

Erau patru zile de luat în seamă: din 10 până în 13 decembrie. În decursul acelor patru zile, Poarta apăruse/avea să apară de șase ori în momente diferite.

Prima materializare fusese intrarea mea, pe 10 decembrie, în motelul din New York.

A doua era compusă de fapt din mai multe materializări ale Porții, atent intercalate, începând din după-amiaza zilei de 11 decembrie și continuând cu seara și începutul nopții, în timpul zborului celor două avioane. Ambele perioade erau acum închise pentru noi. Era practic lipsit de importanță, deoarece amândouă fuseseră înainte de pierderea paralizatorului.

Avioanele se prăbușiseră la ora 21:11, Pacific Standard Time. Următoarea pată albă temporală era între orele 8 și 9 a doua zi, pe 12 decembrie. Am decis s-o numim Fereastra A, deoarece era prima perioadă despre care știam că deocamdată nu fusese vizitată de noi — ceea ce însemna că urma s-o facem într-o bună zi.

A doua fereastră — pe care am numit-o, cu minunată lipsă de imaginație, B — era în decursul aceleiași zile între orele 14 și 16.

Fereastra C era lungă. Începea la ora 21:00 în ziua de 12 decembrie și continua până a doua zi la ora 10:00.

Iar Fereastra D era cea a paradoxului temporal: coincidea cu vizita făcută de Smith în hangar în seara de 13 decembrie.

Fiecare fereastră prezenta avantaje și dezavantaje.

Fereastra A se afla destul de departe, în josul timpului față de paradox, pentru ca Smith să nu fie probabil foarte atent la orice detaliu din jur. Cercetările ne arătaseră că, la momentul Ferestrei A, resturile ambelor avioane se aflau, în mare parte, deja în hangar. Dacă am fi utilizat fereastra aceea, ar fi fost pentru a găsi paralizatorul în rămășițele nesortate și a-l aduce înapoi. Dacă reușeam asta, toate problemele noastre luau sfârșit.

Fereastra B părea cel mai puțin promițătoare. Probabil că atunci avusese loc prima audiere a benzii din carlinga lui 747. Mi-am spus că voi recurge la ea dacă, și când, prima mea opțiune dădea greș, deoarece continua să implice interferențele cele mai reduse.

Cât despre Fereastra C...

Eram singura care citise mesajul conținut în capsula temporală și căpătasem o teamă față de C chiar din faza aceasta incipientă a pregătirilor. Nu vă pot spune motivul. Știu doar că mă simțeam foarte tulburată la gândul de a mă întoarce și petrece o noapte în Oakland. De a-i spune lui despre copil.

Ea nu-i decât o momâie.

Nu, mulțumesc!

Coventry susținea Fereastra D. Aprecia că trebuia să luăm taurul de coarne. M-am întrebat dacă nu cumva începuse să se considere un fel de Lars Retezătorul-de-capete — un bărbat de acțiune cum n-a mai fost altul —, iar nu un istoric. M-am întrebat cum ar fi apreciat, dacă

ar fi trebuit să se întoarcă el însuși în trecut și să meargă la locul unui paradox temporal.

Din nou, nu, mulțumesc!

Eu am fost pentru Fereastra A și, susținând-o foarte apăsat și pe cât de des am putut, mi-am impus până la urmă punctul de vedere. Am decis în plus ca expediția să fie cât mai restrânsă posibil; mai precis, să fie formată dintr-o singură persoană. Coventry a fost silit să admită înțelepciunea ideii. Când umbli prin fluxul temporal, împingi cât mai blând cu putință.

Iar când vrei să te asiguri că o trebușoară va fi făcută ca la carte, există o singură persoană pe care o poți trimite.

○ ○ ○

Ținând seama de viteza de două sute de ani pe oră, dispuneam de ceva mai mult de opt zile pentru rezolvarea problemei. Nu însemna prea mult. Pe de altă parte, era suficient pentru a-mi folosi toate avantajele. Așa că, în loc să m-arunc prin Poartă spre dimineața de 12 decembrie și să răscolesc, pur și simplu, prin rămășițele aduse de la locul prăbușirii, am decis să profit și să mă educ.

Am petrecut zece ore cu folos.

Am recurs practic la o descărcare masivă de date în cele trei memorii cibernetice temporare care-mi fuseseră implantate în creier. BC a luat toate informațiile stocate despre secolul XX până la începutul anilor 1980 și le-a trimis în microprocesoarele mele cerebrale.

N-ar fi trebuit să iau peste picior capacitățile mentale ale nativilor din secolul XX. Exploataseră la maximum mijloacele disponibile. Creierul uman evoluase în cinci sute de secole — în vreo două zile, eu puteam învăța o

limbă nouă în modul tradițional —, însă schimbările calitative nu erau foarte mari. O comparație potrivită ar putea fi recordul la alergare pe distanța de 1 500 de metri. Timpul de patru minute păruse cândva de neatins. Ulterior a fost la îndemâna majorității semifondiștilor și recordul a coborât până la trei minute și jumătate. Totuși nimeni nu visa să alerge distanța aceea în două secunde.

Pe de altă parte, parcurgerea unui kilometru și jumătate într-o secundă nu reprezintă o problemă dacă ești ajutat de un motor cu reacție.

În mod similar, învățarea limbii swahili într-un minut sau absorbirea conținutului unei biblioteci într-o oră nu este cine știe ce ispravă, dacă dispui de stocarea de date adecvate și ai încorporate în cap facilități de sortare și accesare.

Este un instrument minunat. Înveți să vorbești idiomatic orice limbaj, ca un nativ, și capeți în același timp contextul cultural în care să te exprimi.

Cele trei memorii cristaline micuțe au absorbit cu aceeași ușurință enciclopedii, știri, filme, emisiuni TV, mode, fantezii și iluzii. Când am terminat, aveam cunoștințele unui secol la vârful degetelor. Mă simțeam ca la mine acasă în anii 1980.

Ca orice instrument, ciberamplificarea are neajunsurile ei. Este mai bună la limbaj și date decât la identificarea de șabloane. Eu tot n-aveam să fiu în stare să mă uit la o rochie și să știu instantaneu, așa cum ar fi știut o nativă, dacă provenea din anul 1968 sau din 1978. Mă puteam totuși deplasa cu destulă siguranță prin secolul XX. Dacă aș fi stat acolo foarte mult, aș fi comis cu certitudine vreo gafă anacronică.

Dar ce s-ar fi putut întâmpla în numai o oră?

Era oribil. Plouase toată noaptea și singurul lucru bun în privința zilei era că ploaia se oprise până la urmă. Însă odată cu ea dispăruse plafonul de nori și, cel mai rău, precipitațiile spălaseră majoritatea aromelor din aer. Cerul era albastru, gigantic, izbitor, extraterestru, aflat parcă la un miliard de kilometri depărtare. Soarele strălucea atât de intens, încât nu-l puteam privi fără să-mi risc vătămarea retinelor. Și așa era groaznic că mă bombarda cu radiații nesănătoase; oare cum puteau oamenii aceștia să trăiască cu o asemenea greutate oprimantă atârnată deasupra lor? Iar văzduhul era atât de curat și clar, încât puteam zări districtul Marin.

Cuvintele sunt foarte interesante. Îmi dau seama că tocmai am descris o dimineață care pentru un dodec era, cu siguranță, frumoasă. Aer răcoros, curat și înviorător; mult soare luminos și sănătos; atât de limpede, încât puteai vedea în depărtare până la orizont.

Așa că eu stăteam locului, icnind să-mi trag răsuflarea, simțindu-mă expusă și vulnerabilă sub cerul înfiorător.

Gâfâielile erau cauzate în proporție de nouăzeci la sută de anxietate. M-am simțit însă mult mai bine după câteva inspirații din inhalatorul Vicks pe care-l adusesem cu mine. Dacă altcineva l-ar fi mirosit fie doar și superficial, ar fi fost surprins în mod dezagreabil. Substanțele chimice din interior ar fi omorât gândacii și ar fi pătat oțelul inoxidabil.

Poarta mă lăsase lângă latura estică a uriașului hangar din oțel utilizat pentru depozitarea resturilor celor două avioane. Cel puțin așa afirmase teoria. Când am ocolit clădirea spre ușile din față, le-am găsit deschise. Înăuntru erau două aparate PSA 727 și o mulțime de mecanici.

Asta nu mi-a plăcut deloc. Însemna o dislocare a cronoliniei. Privind în jur și orientându-mă, am zărit hangarul pe care-l căutam la vreo jumătate de kilometru depărtare.

Dacă o abatere de asemenea mărime ar fi fost în direcția opusă, m-aș fi trezit în Golful San Francisco. Și, bineînțeles, nu trebuia să uităm cealaltă direcție spațială. M-aș fi putut materializa la o jumătate de kilometru deasupra aeroportului...

Au fost cinci sute de metri nesfârșiți. M-am simțit ca un gândac pe mijlocul tăbliei unei mese pentru douăsprezece persoane. În jurul meu nu era decât întinderea nesfârșită de beton, încă ud de la ploaia din timpul nopții, și cerul infinit și oribil. Ați fi crezut că după cinci sute de secole am fi putut inventa o pilulă pentru agorafobie...

○ ○ ○

Aproape imediat după ce am intrat în hangar am zărit două femei îmbrăcate exact ca mine. Asta a fost liniștitor; m-a readus pe teren familiar. Petrecusem foarte mult timp, contopindu-mă cu alte femei în uniforme. Le-am observat și s-a dovedit că făceau ceva minunat de prozaic. Lucrătorii din echipele de recuperare munciseră toată noaptea, majoritatea fără să fi avut timp pentru o pauză în care să mănânce ceva. De aceea United trimisese niște angajate să le servească gogoși și cafea. Nimic n-ar fi putut fi mai potrivit cu experiența mea.

Răpirea unui avion plin cu pasageri înseamnă nouăzeci și nouă la sută servire de cafele și unu la sută răpire.

Am găsit masa unde fusese instalată cafetiera și am schimbat câteva glume cu fata care o mânuia. A fost

perfect dispusă să mă accepte drept ceea ce păream a fi. Am luat o tavă, am pus pe ea o duzină de pahare de unică folosință, le-am umplut cu cafea, am înhățat o mână din pliculețe cu zahăr și frișcă lipsită de orice moleculă de lapte și am pornit să servesc.

Sau, cel puțin, să las impresia că aș servi. Am văzut repede că o singură femeie s-ar fi putut descurca lesne cu sarcina pentru care United trimisese trei angajate. Nu m-a mirat — încă dinainte ca oamenii să-și fi desprins dosurile de noroaie, regula fusese că întotdeauna sunt necesari minimum trei pentru a face o treabă: unul să muncească propriu-zis, unul să supravegheze și unul să ofere sugestii utile. Am văzut-o la vânătorile de mamuți din anul 40 000 î.Hr. și am văzut-o în navele spațiale interstelare. Probabil că aș fi avut necazuri aici, dacă n-ar fi existat altă trăsătură universală a omenirii. Dacă arăți preocupat și pari să știi ce faci, nimeni nu te va deranja.

Așa că nu am stat locului și am arătat foarte eficientă. În primele douăzeci de minute am dat un pahar cu cafea și am fost cât pe-aici să dau și o gogoașă, dar individul s-a răzgândit în ultima clipă. După cele văzute pe timpul nopții, se întreba, cu siguranță, dacă va mai mânca vreodată.

De câte ori aveam prilejul, trăgeam cu ochiul la ceasul de pe încheietură. De data aceasta era un Seiko digital, la fel de puțin autentic ca și bancnotele verzui din poșeta mea. Conținea un detector ce ar fi trebuit să semnaleze scurgerea de energie pe care o văzusem sub forma unei luminițe roșii în paralizatorul avariat.

Între maldărele de resturi fuseseră lăsate culoare, unele îndeajuns de mari pentru a trece cu camionul pe acolo; de altfel, tot timpul cât am fost acolo a sosit un

flux literalmente necontenit de camioane de la Livermore, iar cincizeci–șaizeci de bărbați le descărcau întruna. Doi-trei direcționau distribuirea fragmentelor, care erau clasificate în câteva categorii mari: carcasă, motoare, sisteme electronice, sisteme hidraulice și așa mai departe. O zonă fusese destinată mobilierului de la bord, care consta în mare parte din bucăți de fotolii carbonizate.

Am văzut, de asemenea, o sumedenie de petice de hârtie viu colorată și de staniol, majoritatea cu marginile arse. A trebuit să-mi consult amintirile implantate cibernetic înainte de a pricepe ce erau: ambalajele cadourilor de Crăciun. Am văzut haine noi, unele încă în folia originală din plastic, și alte obiecte despre care am fost aproape sigură că erau cadouri. Un morman de fragmente puteau fi doar jucării. Toate fuseseră aproape în întregime mistuite de foc.

În altă zonă, de departe cea mai mare, fusese depozitată o categorie de rămășițe ce fuseseră etichetate ca „?".

Părea că are suprafața de o jumătate de hectar și Seiko-ul meu spunea că paralizatorul se afla acolo.

Fragmentele de la locul accidentului se aflau în saci mari din plastic. Unii saci se răsturnaseră și-și revărsaseră conținutul și mi-ar fi fost într-adevăr tare greu să determin proveniența. Era foarte posibil ca pe-acolo să fie și bucățele de pasageri. În mod evident, echipele de lucrători trecuseră prin sită locul prăbușirii și ridicaseră tot ce nu păruse că ar fi avut ce căuta pe o pășune, iar dacă ceva nu putuse fi identificat, fusese trimis aici pentru ca altcineva să-l examineze ulterior.

Am numărat o sută de saci și nu ajunsesem încă măcar la un sfert din totalul lor.

Am încercat să mă gândesc la un motiv plauzibil pentru care să intru printre ei, să-i deschid și să le vărs conținutul pe podeaua din beton, pentru ca apoi să-i scotocesc. Nu mi-a venit în minte niciun motiv logic. Nu-mi vine nici acum. Dacă aș fi beneficiat de zece oameni și de cinci–șase ore, probabil că aș fi găsit paralizatorul. Dispuneam însă de treizeci de minute, doar eu și cu mine însămi, și de o sută cincizeci de oameni care să-mi asigure un public interesat. („Da' ce cauți tu, păpușă?" Suvenire? Degete purtând inele cu diamante? Obiectul cel mai important din univers?)

— Mi-ar prinde bine și mie o cafea.

Cafea? Ah, da, mă aflam aici ca să dau cafele, nu? M-am răsucit, cu un surâs atent calculat pe chip, iar el era în fața mea.

Bill Smith. Vedeta show-ului.

Timpul constituie materia primă a meseriei mele. De acum n-ar trebui să fiu surprinsă de trucurile pe care le poate juca. Dar momentul acela semăna foarte mult cu un altul, nu cu multă vreme în urmă, când glonțul unui terorist mă lovise în umăr. Scurgerea timpului a încetinit și o clipă a devenit o eternitate.

Îmi amintesc frica. Eram o actriță, jucam un rol pe scenă în fața celui mai important public cu care aveam să mă confrunt vreodată și nu-mi puteam aminti replicile. Eram o impostoare: toți puteau vedea asta instantaneu, nu puteam scăpa de demascare. Eram o anomalie jalnică, ascunsă într-un costum-piele mincinos, un monstru dintr-un viitor inimaginabil. Întreaga lume atârna de bărbatul acesta și de ce urma să-i fac eu sau să fac împreună cu el, dar nu mă așteptasem să-i vorbesc, să-i ofer o ceașcă de cafea, ca și cum ar fi fost un muritor obișnuit.

În același timp însă exact asta și era. Îl cunoșteam pe Bill Smith: divorțul, ulcerul incipient, problemele cu alcoolul și toate celelalte. Îi citisem biografia, începând de la copilăria în statul Ohio, școala de pilotaj a marinei, portavioanele militare, cursele aeriene de pasageri și slujba de la Boeing, ascensiunea prin Comisia de Siguranță, pensionarea prematură și accidentul maritim care avea să-l ucidă.

Iar asta durea. Știam cum va muri bărbatul acesta. Dacă eu reușeam în proiectul meu, dacă puteam readuce cursul evenimentelor la ceea ce putea tolera fluxul temporal, la predestinare, el avea să-și continue declinul lent. Avea să se autoconsume, până ce moartea avea să sosească precum o izbăvire.

Pentru prima dată, un berbec căpătase un nume și un trecut personal. Și un surâs strâmb, obosit.

○ ○ ○

M-am răsucit, după ce-l privisem în ochi doar o secundă și am pornit în direcția opusă.

— Hei! Ce se-aude cu cafeaua?

Am iuțit pasul. În scurtă vreme, aproape că alergam.

○ ○ ○

De-a lungul carierei mele cu Poarta am comis și alte greșeli. Am făcut prost și alte lucruri. După ce am căpătat funcția din vârf, greșelile tuturor au devenit greșelile mele, dintr-un punct de vedere. De exemplu, voi purta întotdeauna povara erorii lui Pinky. Însemnase că n-o instruisem suficient de bine.

O vinovăție specială este atașată însă zilei aceleia, prima de călătorii în trecut pentru corectarea paradoxului, fiindcă nu știu de ce am făcut ceea ce am făcut.

Am ieșit fugind din hangar și am alergat jumătate de kilometru până în locul în care mă lăsase Poarta. Am stat acolo, ghemuită sub cerul plin de ură, până ce Poarta a reapărut la ora fixată și am trecut prin ea.

„Predestinare" este cuvântul cel mai urât în toate graiurile oamenilor.

Acea primă întâlnire fusese unica șansă pe care urma s-o am vreodată pentru a tăia nodul paradoxului chiar la sursă, iar eu o făcusem harcea-parcea. Oare menționez predestinarea pentru a-mi scuza eșecul sau destinul inexorabil m-a prins cu adevărat ca pe o marionetă și m-a purtat cu forța prin etapele unui ritual cosmic? Uneori îmi doresc să nu mă fi născut niciodată.

○ ○ ○

Pe de altă parte, însă, ar trebui să fii deja născut pentru a-ți dori așa ceva. Iar dacă gafam din nou la fel de rău pe cât o făcusem prima dată, atunci cu asta urma să ne confruntăm toți. Nu ne-am fi născut niciodată, n-am fi trăit niciodată, n-am fi gustat niciodată succesul sau eșecul. Oricât de rea ar fi, viața mea îmi aparține și o accept fără rezerve.

Am revenit cu determinarea intactă. Nu ne așteptasem nicio clipă ca această primă călătorie să dea cine știe ce rezultate; era pur și simplu abordarea directă și singura care ar fi putut stopa complet paradoxul temporal. Acum urma să încercăm căi mai subtile. Acum urma să începem războiul restricționării. Țelul nostru era să încadrăm

paradoxul între limite pe care universul le putea suporta: să-l izolăm, să-l încapsulăm, să întoarcem evenimentele cu blândețe spre ceea ce ar fi trebuit să fi fost și, deși cronolinia ar fi putut vibra precum ciupirea unei corzi de chitară lungă de opt miliarde de ani, să ne rugăm ca elasticitatea ei fundamentală să prevaleze în cele din urmă.

— E ca și cum ai îndesa neutronii înapoi într-o masă critică de uraniu, a spus Martin Coventry.

— Grozav! am zis eu. Ai un aparat care va face asta, nu? Haide să-ncepem să-i îndesăm.

— Cred că vorbea în termenii secolului XX, a spus Sherman.

Exact! Sherman!

M-am încruntat la el. Se părea că n-avusesem parte de suficiente ciudățenii în viață. Acum propriul meu robot începuse să se comporte straniu.

Mă așteptase când revenisem prin Poartă, surâzând și părând ușor vinovat.

Ambele expresii pe care le-am pomenit sunt greu de arătat fără o față, așa că-și afișase una pentru ocazia respectivă. Și așa simpla lui prezență acolo era suficient de neplăcută. Din câte știam, nu părăsise niciodată apartamentul din clipa în care îl dezambalasem. Totuși fața aceea era pur și simplu imposibilă.

Noi trei ne aflam acum într-o cameră de lângă sala Operațiunilor și discutam despre eșecul primei călătorii. Lawrence era prezent printr-o legătură duplex și bănuiesc că și cineva din Consiliu asculta prin intermediul lui BC.

Noi trei! Asta arată cât de mult mă zguduise Sherman. Anterior nu l-aș fi pus la socoteală, tot așa cum n-aș fi făcut-o cu un scaun ori cu o masă.

— Cred că Louise are dreptate, a spus Lawrence și i-am privit imaginea din videoecran. N-ar trebui să acordăm eșecului prea multă atenție, ci să trecem la etapa următoare.

— Mă tem că s-au comis deja prea multe prejudicii, a zis Martin.

Arăta realmente speriat. Părea că se destrămase faza de om de acțiune și redevenise istoricul prudent — mai rău încă, un istoric pragmatic, cu capacitatea terifiantă de a-și scrie propria istorie.

— Ce prejudicii? am dorit să știu. Bun, n-am obținut lucrul pentru care m-am întors. Nici chiar înainte de plecare nu estimasem că aș fi avut șanse foarte bune.

— De acord, a spus Sherman.

Am așteptat ca Martin sau Lawrence să protesteze față de idioțenia de a lăsa un dildo animat să se pronunțe în dezbaterile acestea, dar niciunul dintre ei nici măcar n-a clipit. S-au întors către Sherman pentru a-l asculta, așa că i-am imitat.

— Pentru a rezuma cele întâmplate, a urmat el, Smith a văzut-o, ea l-a privit, apoi a fugit. Este corect, Louise? Nu-ți dezveli așa dinții; nu-i atractiv.

— Așteaptă până te-aduc acasă, c-o șurubelniță și-un ciocan de lipit.

— Mai avem până acolo. Deocamdată vorbim despre recentul tău eșec. Este corect felul în care ți-am rezumat eșecul?

— Dacă n-o să-ți jupoi eu fața aia ipocrită de pe căpățână, fir-ai...

— Răspunsul nu este relevant la întrebarea referitoare la eșe...

— Încetează să mai folosești cuvântul ăla!

— ...cul tău. Așază-te, Louise. Respiră regulat; amețeala va trece.

L-am ascultat și a trecut.

Sherman s-a aplecat spre mine și a rostit cu glas șoptit astfel încât sunt sigură că nu l-au putut auzi și ceilalți:

— Am întreprins o serie de acțiuni pe care le-am considerat cuvenite. Chipul nou este una dintre ele. Catharsisul indus a fost alta. Dacă ești îndeajuns de calmă pentru a continua și dacă-mi vei accepta dreptul de a fi aici, la conferința aceasta, putem continua și vom discuta despre doleanțele tale când vom fi singuri.

Am înghițit un nod dureros și am încuviințat din cap. Nu mă încredeam în mine suficient pentru a vorbi.

— Așadar, el te-a văzut și tu ai fugit. Ar fi un rezumat corect?

Am încuviințat iarăși.

— Atunci nu cred că daunele sunt mari. Nu se pune problema ca el să-ți fi sesizat impostura.

— Exact, a spus Lawrence. Să privim situația din punctul lui de vedere. Smith a văzut o femeie în uniformă United Airlines, care a fugit de el.

— O reacție ciudată, a zis Martin.

— De acord, însă ea o poate explica data viitoare când îl va întâlni. Ne putem gândi la vreo poveste pe care...

— Stai așa! Ce-a fost asta cu „data viitoare când îl voi întâlni"?

— Aceea a fost ideea mea, a rostit Sherman.

Mi-am mutat încet privirea de la unul la altul.

— N-ai sugerat-o de când sunt eu aici, am spus în cele din urmă, așadar voi trei ați discutat în timpul cât am lipsit.

— Exact, a aprobat Lawrence. Sherman a sosit tocmai când noi primeam noile informații.

— Care „noi informații"?

— Lawrence nu s-a exprimat tocmai corect, a spus Sherman. Eu am sosit și, după ce am avut multe probleme să mă fac auzit, am izbutit să comunic echipei de operațiuni că știam ce era pe punctul de a descoperi. La scurt timp după aceea, a și descoperit.

— Încă nu suntem siguri în privința secvenței temporale, a bătut în retragere Lawrence.

— Eu sunt sigur, a replicat Sherman.

— Vrea cineva să-mi explice? am întrebat. De la început la sfârșit, așa cum se petrec lucrurile în timpul real?

Cei trei au schimbat priviri și, mă jur!, Martin și Lawrence erau cei nesiguri, pe când Sherman era tare ca o stâncă.

— Ar fi mai bine să spună el, a acceptat Lawrence.

— Foarte bine, a zis Sherman. Cu treizeci de secunde înainte ca tu să treci prin Poartă, am fost la Poștă, unde mă chemase Big Computer. Am citit mesajul care mă aștepta, exact când tu ai trecut dincolo. În conformitate cu instrucțiunea din mesaj, am venit aici.

○ ○ ○

Nu știusem că exista un mesaj care-l aștepta pe Sherman. Nu știusem că vreun robot primise vreodată o capsulă temporală.

Motivul neștiinței mele era perfect întemeiat. Mesajul nu era unul obișnuit. Pe exterior se specifica faptul că niciun om nu trebuia anunțat asupra identității destinatarului și nici asupra datei deschiderii mesajului. Așa cum

am spus, BC urmează instrucțiunile acestea literalmente. Practic, Consiliul Programatorilor îl instruise pe BC să urmeze direcțiunile referitoare la capsulele temporale, dar mă întreb ce ar fi făcut BC dacă instrucțiunile Consiliului ar fi fost contrariul.

Ei bine, „ar fi făcut" nu-i altceva decât o formă rarefiată a verbului „a face". Și încă una foarte nepotrivită.

Mesajul l-a anunțat pe Sherman — printre altele, și vom ajunge și acolo — să se ducă la Operațiunile Porții și să-i spună lui Lawrence că eu mă voi întâlni față în față cu Bill Smith și că misiunea mea se va solda cu un eșec. Din nou cuvântul ăla.

Sherman s-a conformat sau a încercat s-o facă. A fost greu să le atragă atenția, din două motive: echipa de operațiuni continua să examineze epoca prin cuvele de scanare temporală și situația se mai limpezise o idee, și... ce s-o mai lungesc, el era totuși un robot. Majoritatea oamenilor rămăseseră uluiți de simpla lui prezență acolo. Era ca și cum frigiderul meu ar fi intrat în Operațiuni, dansând step și cântând muzică tradițională Suwannee, purtând un panou-reclamă care anunța sfârșitul lumii.

A izbutit totuși să le spună. Simultan, sau peste câteva secunde, în funcție de cel căruia îi dai crezare, un operativ l-a descoperit pe Bill Smith într-un elicopter care revenea de la locul prăbușirii lui 747, iar altcineva a găsit același elicopter pe platforma din exteriorul hangarului în care intrasem. Deducție: Smith și cu mine ne puteam întâlni în hangar.

Atunci au început să-l asculte pe Sherman. În numai câteva secunde s-a confirmat că primise într-adevăr o capsulă temporală și, din momentul acela, acțiunile i-au crescut spectaculos. Recent și eu simțisem același efect.

Oamenii au tendința de a asculta cu atenție pe cineva care tocmai a primit un mesaj din viitor.

Desigur, acela a fost momentul în care Sherman a început să devină sibilic.

○ ○ ○

— Mesajul era destul de clar, a spus el. Sunt unele informații pe care vi le pot divulga, și altele pe care trebuie să le păstrez secrete.

— Haide, haide, am zis. Nu minți o mincinoa...

Doar până aici am ajuns și am regretat că nu-mi ținusem gura cu șapte silabe mai devreme. Mi-am reamintit suspiciunea că discuțiile noastre ar fi putut fi ascultate și Consiliul ar fi putut face legătura cu recentul spectacol inspirat de capsula temporală pe care îl oferisem pentru a autoriza operațiunea aceasta.

— Mai sunt câteva informații pe care le pot divulga, a zis Sherman. Prima este că mesajul meu l-a confirmat pe al tău, Louise. Operațiunea aceasta este vitală pentru Proiectul Poarta.

S-a uitat la mine și am regretat că n-aveam mai multă experiență în a-i citi căutătura, însă nu poți citi ceva ce nu există. Noii lui ochi erau falși, desigur, dar arătau foarte natural. Gura era doar o schiță. Transmitea expresivitate în același fel în care o poate face o caricatură. Nu se sinchisise să-și pună un nas.

— A doua informație se referă la etapa următoare, deoarece noi toți am căzut de acord că întoarcerea la Fereastra A a fost inutilă.

Revenisem așadar la subiectul ferestrelor. Le mai aveam pe B, C și D. Eu consideram că D era prea

periculoasă, că B era improbabil să producă rezultate, iar C...

Spune-i despre copil. Ea nu-i decât o momâie.

Nimeni nu știa, doar eu, însă n-aveam să mă-ntorc la Fereastra C. Am inspirat adânc și m-am pregătit să fac ceva laș, și anume să insist pentru o întoarcere la Fereastra B. Eram aproape sigură că Martin va vota de partea mea și mă gândeam că l-aș putea convinge pe Lawrence. Singurul lucru în privința căruia eram perfect sigură era că nimeni nu va alege D. Fereastra D era locul paradoxului temporal, cu certitudine prea periculos pentru a fi vizitat.

— Al treilea lucru pe care vi-l pot spune acum, a urmat Sherman, este că următoarea expediție trebuie să fie în seara de 13 decembrie la ora 23:00, timpul local. Aceea este fereastra la care v-ați referit ca D. Iar Louise trebuie să conducă operațiunea.

9. FATA DIN UMBRĂ

Depoziția lui Bill Smith

Nu departe de sala de conferințe se afla un bufet expres, numai cu mese, fără scaune. Am intrat acolo pentru că nu credeam că vom avea timp pentru altceva. Văzusem astfel de localuri în toate aeroporturile, de la Los Angeles la Orly, și mă întrebasem mereu de ce ar fi dorit oamenii să stea în picioare ca să mănânce hotdogii reîncălziți. Cred că răspunsul era evident: se grăbeau, la fel ca noi.

Am căpătat ceva despre care se pretindea că ar fi friptură la grătar, după care am petrecut o grămadă de timp pentru a deschide și stoarce pliculețele cu muștar, ketchup și un sos alb de neidentificat, care să omoare gustul de adeziv al cărnii. Tom a căpătat un chili dog pe care a trebuit să-l mănânce cu o furculiță din plastic.

— Ai mai auzit povestea asta? l-am întrebat.

— O parte din ea. Mă gândisem că asta va zice.

— Ce părere ai?

Tom nu s-a grăbit cu răspunsul. Eram interesat, pentru că specialitatea lui era controlul de la sol și știa multe despre electronică în general — un domeniu în care voi recunoaște că nu-s expert. El absolvise informatica la MIT, pe când eu făceam parte din ultima generație care văzuse o riglă de calcul. În meseria mea trebuie să știi câte ceva despre computere și eu știam, dar nu ajunsesem niciodată să le iubesc.

— S-ar fi putut întâmpla, a răspuns în cele din urmă.

— Dar crezi că s-a-ntâmplat?

— L-am crezut pe el, dacă asta mă-ntrebi. S-ar putea chiar să obținem confirmarea de la computer. Asta va dura însă.

Am rumegat informația.

— Bun. Presupunând c-ar fi spus adevărul, cui crezi că-i vom lua capul?

— Ce-i asta, îmi ceri să ghicesc?

— De ce nu?

— Ce dracu', nu știu dacă putem lua capul cuiva, indiferent cine ar fi. Este prea devreme, înțelegi? Poate că există ceva ce putem descoperi, care va...

— Neoficial, Tom.

A încuviințat din cap.

— Exact. Este perfect posibil să nu putem găsi pe nimeni pe care să dăm vina.

— Ascultă, Tom. Dacă o tornadă ar izbucni din senin și ar face praf un avion, aș fi de acord că n-a fost vina nimănui. Dacă un meteor ar cădea pe un avion, probabil că n-am fi putut face nimic. Dacă...

— Scutește-mă de discurs, m-a oprit el. L-am mai auzit. Și dacă se dovedește că noi suntem vinovații? Tu, eu și Comisia?

— Eu am mai fost și voi mai fi.

N-am continuat, pentru că el știa despre ce vorbeam.

Uneori nu putem afla cu exactitate cauza unui accident, dar n-o să știm niciodată dacă motivul nu-i pur și simplu faptul că n-am căutat destul de atent. Pe de altă parte, alteori găsim cauza, o consemnăm în raport, le spunem celor care ar trebui să acționeze pentru a nu se mai repeta, iar ei nu acționează. Îi batem la cap pentru a

face ceva în privința aceea, dar n-o să știm niciodată dacă am fost suficient de insistenți. Chiar am dat cu pumnul în masă și a meritat să ne riscăm slujba pentru... și așa mai departe. Până acum nu existase niciun caz clar de accident aviatic din cauza neglijenței mele, cu atât mai puțin a lipsei unei acțiuni obligatorii. Existau în același timp unele accidente care mă făceau să mă întreb dacă n-ar fi fost bine să fiu mai insistent...

— Eli a zis c-a mai văzut așa ceva, a continuat Tom.

— A menționat în raport?

Cum să zic, Eli îmi era prieten, totuși există limite.

— Zice că da. A mai văzut o singură dată așa ceva, dar a auzit că s-ar mai fi întâmplat de două-trei ori. Este o chestie atât de măruntă, încât nimeni n-a ajuns să facă ceva. Înțelegi, problema computerelor vechi cântărește de obicei mai mult decât hiba asta specifică. În Washington există un dosar despre ea.

— Tu l-ai citit?

— Da. Ba chiar am încercat să găsesc o soluție, însă nu știu dacă ar fi funcționat. Doar dacă s-ar monta aparatură nouă.

— Ce-nseamnă asta?

— E o chestie de unu la un milion. Se poate întâmpla când două avioane se găsesc în aceeași secțiune a cerului și la aceeași distanță de antena radar. Stația de la sol interoghează transponderele de la bord, ele răspund și semnalele ajung la sol în același timp. Trebuie să fie foarte apropiate: de ordinul miimilor de secundă. Uneori, în asemenea cazuri, computerul nu poate face față, confundă semnalele și le etichetează greșit pe display. Gunoi bagi, gunoi scoți.

Știam la ce se referea, dar nu eram sigur că avea dreptate. Contrar poate celor ce ați auzit, computerele nu sunt

inteligente. Ele sunt, pur și simplu, rapide. Pot fi programate să se comporte inteligent, însă programatorul este de fapt cel inteligent, nu computerul. Dacă-i lăsați unui computer timp suficient de mult să lucreze la o problemă, de obicei o va rezolva. Și fiindcă timp suficient de mult înseamnă pentru un computer cam o milionime de secundă, ele creează iluzia că ar fi inteligente.

— Bine, am spus. Prin urmare, informația căpătată de computer a fost gunoi sau, cel puțin, a indus în eroare. Un computer de la controlul traficului aerian n-ar trebui să accepte informații care sunt gunoaie evidente.

— Dar cât de evidente erau? Și nu uita că tocmai fusese reinițializat. Poate că nu avea date pe baza cărora să lucreze. Poate că pornise de la zero și că părea perfect rezonabil ca două avioane să-și fi schimbat pozițiile.

— Ar fi trebuit să fi fost evident.

— Ei bine, a oftat el, ar fi fost evident pentru computerele noi, care, în primul rând, nu s-ar fi defectat.

L-am privit pentru o vreme și tot pentru o vreme el a continuat să-și mestece hotdogul, care părea mai consistent decât ar avea dreptul vreun hotdog să fie.

— Computerele noi ar fi putut face față situației?

— Bineînțeles că da, ce naiba! O fac zilnic. Cele pe care le-am impus până acum. Ce dracu', acum șapte–opt ani existau computere care n-ar fi intrat în mizeria în care a intrat ăsta.

— Ar fi trebuit să fi insistat mai tare.

— Cât de tare poți să insiști?

Se referea la o ședință petrecută cu șase luni în urmă. Din cauza unei supraîncărcări a computerului, în zona Boston apăruse o situație care ne fusese adusă atenției. În cazul respectiv avioanele nu loviseră solul, ci parcă piloții

se întrecuseră pentru a vedea care era mai curajos, până ce unul dintre ei redresase la timp. Așa că, o dată în plus, am readus chestiunea înlocuirii computerelor.

Majoritatea computerelor AFA fuseseră achiziționate și instalate în 1968. Cineva avusese o idee care pe atunci păruse bună, și anume de a cumpăra hardware-ul, nu de a-l închiria.

Astfel că guvernul SUA a deținut în scurt timp computere în valoare de multe milioane de dolari, pe care le-a operat și întreținut personal.

Au trecut anii...

Dacă aveți habar despre computere, atunci știți că unul construit acum zece ani poate să provină la fel de bine din epoca de piatră. Nu contează c-a fost întreținut perfect și că funcționează minunat pentru scopul în care a fost proiectat: nu mai are absolut nicio valoare.

Dacă îl puteți vinde la fiare vechi, înseamnă că ați avut noroc, pentru că altfel cine și-ar dori să cumpere un computer *mainframe* mare, care nu poate executa nici jumătate din operațiunile ce pot fi făcute mai bine în prezent de unul de o sută de ori mai mic? Computerele AFA erau acum elefanți albi. Funcționau... dar se apropiau de limitele încărcărilor pentru care fuseseră concepute și de aceea aveau timpi uriași de indisponibilitate. Începusem procesul înlocuirii lor, însă costa și bugetele erau reduse. Avea să dureze o vreme.

Și ce dracu'? În domeniul ăsta, până ce le-ai scos husele antistatice și le-ai băgat în priză, cineva a ieșit pe piață cu ceva de două ori mai bun și la jumătate de preț. Ne trezim mereu privind spre ce va fi disponibil la anul și întrebându-ne dacă n-ar fi logic să mai așteptăm nițel.

Eu mă opusesem programului lent de înlocuire. Doream ca toate computerele să fie schimbate într-un an, și la naiba cu modelele de la anul! În același timp, însă, nu era tocmai un motiv pentru care să-ți pierzi slujba.

Dacă vei căuta destul de atent, vei găsi persoana responsabilă.

Când ne-am întors, era pregătită de rulare banda RVC-ului din 747.

Ne-am strâns iarăși toți — eram mai mulți acum; nu știu cum se întâmplă, dar o investigație atrage oamenii la fel cum un câine atrage puricii — și s-a pornit banda.

Un șuierat păcătos apărea și dispărea întruna, totuși am izbutit să auzim majoritatea dialogurilor.

În carlinga aceasta erau patru indivizi. Erau relaxați, flecăreau între ei, glumeau.

Gil Crain, pilotul, era glasul pe care-l recunoșteam cel mai ușor. Îl cunoscusem și în plus avea un accent sudist pronunțat. Un accent autentic, apropo. Jumătate dintre piloții zborurilor de pasageri folosesc pe undele radio un accent tărăgănat ca în Virginia de Vest, prefăcându-se că sunt Chuck Yeager, eroul piloților americani din anii 1950. Restul folosesc un stil legănat și plictisit pe care începusem să-l numesc „pilotul de jet vietnamez"; uneori parcă ai asculta niște camionagii interstatali pe unde scurte. Însă Gil Crain se născuse și crescuse pe sol Confederat. În scurt timp avea să fie îngropat în solul acela. În general vorbea despre copiii lui și nu era ușor de ascultat, ținând seama de ce urma să i se întâmple. Mi-am reamintit banda din carlinga PSA-ului de la San Diego. Discutau despre asigurările pe viață, neștiind cât de mult vor avea nevoie de ele în câteva minute.

Cel care chicotea era Lloyd Whitmore, inginerul de bord. John Sianis, copilotul, avea un accent ușor

străin — mi se părea de undeva din Orientul Mijlociu — și un fel de a pronunța cuvintele foarte precis și distinct.

Ultimul de acolo era Wayne DeLisle. Era etichetat ca observator, dar ar fi fost mai corect să-l numim „blatist". Era un pilot al Pan Am, care făcea autostopul într-un fotoliu din carlingă. Ar fi trebuit ca a doua zi să piloteze un avion din San Francisco spre Hong Kong. Nu stătuse prea aproape de microfon și vocea nu-i era foarte clară, însă era atât de guraliv, încât în scurt timp n-am avut greutăți în a-l deosebi de ceilalți.

Necazurile au început cam la fel. Căpitanul Crain a încercat să protesteze față de instrucțiunea primită de la Janz, deoarece i se părea lipsită de logică, dar știam că n-ar fi ezitat mult. Trebuia să presupună că un controlor de la sol care-și privea displayul radar știa mai multe decât el, Crain, care zbura printr-un strat de nori, fără să vadă altceva decât ceața de dincolo de parbriz.

Carlinga a devenit brusc tăcută și preocupată.

Crain a zis:

— Mă-ntreb ce are de gând?

A început să spună altceva și s-a oprit. Brusc s-a auzit zgomotul asurzitor al coliziunii avioanelor. Se părea că cei din carlingă nici măcar nu apucaseră să întrezărească celălalt avion sau, cel puțin, n-au menționat că l-ar fi văzut.

Cineva a strigat ceva, apoi au început să se ocupe de pilotarea avionului avariat.

I-am ascultat cu atenție când s-au apucat de treabă. Totul era după litera manualului. Crain testa să vadă ce-i mai rămăsese funcțional și raporta tot ce făcea, și treptat începuse să sune optimist. Aparatul cobora, totuși el lupta să-i ridice botul și aprecia că-i rămăsese încă destul control pentru a-l îndrepta. I-am dat dreptate, din ceea ce

spunea, dar în același timp știam ceva ce el n-avea habar, și anume că direcția nu mai răspundea deloc la comenzi și că jos îl aștepta un munte pe care nu-l putea ocoli. L-am auzit după aceea pe DeLisle zicând ceva.

— Dați înapoi un minut, am cerut. Ce a spus?

— Parcă ar fi fost „văd de pasageri", a sugerat cineva.

Banda a pornit din nou și l-am auzit pe Gil vorbind despre funcționarea direcției. M-am aplecat înainte pentru a auzi următoarele cuvinte, care aveau să fie ale lui DeLisle, când un glas a rostit chiar lângă urechea mea:

— Doriți o cafea, domnule Smith?

Iar ratasem cuvintele. M-am răsucit, furios, gata să răcnesc s-o dea afară pe tâmpita asta... și m-am trezit în fața stewardesei/vedetă de cinema din hangar. Avea un zâmbet frumos, pur și nevinovat ca al unei sfinte. Mi s-a părut ușor bizar după ce fugise ca un hoț ultima dată când o văzusem, cu doar câteva ore în urmă.

— Ce cauți...

— A zis „mă duc să văd de pasageri", mi-a vorbit Jerry în cealaltă ureche. De ce l-ar fi... Bill? M-asculți?

O parte din mine îl ascultase, însă restul se pierduse în femeie. Eram sfâșiat în două. M-am uitat la Jerry, apoi spre stewardesa care deja se îndepărta cu tava de cafele.

— De ce crezi c-ar fi zis asta? a repetat Jerry. Situația trebuie să fi fost destul de dură acolo.

— În mod normal trebuia să-i fie frică să-și desfacă centura, a zis altcineva.

Atenția mi-a revenit la problemă.

— Nu cred că are rost să ne-ntrebăm de ce a plecat, am spus. Nu avea nicio sarcină în carlingă, așa că nu-l putem învinui pentru asta. Era balast, dar poate că s-a

gândit că le-ar putea ajuta pe însoțitoarele de bord cu liniștirea pasagerilor.

— Mă miră doar că s-a gândit așa curând la asta, a spus Craig.

— Pe mine nu mă miră, a zis Carole. Gândiți-vă puțin. El este pilot, se află în carlingă și se simte inutil. Toată instruirea pe care a primit-o îi cere să acționeze cumva, dar asta-i treaba căpitanului. A fost totuși instruit să salveze pasagerii, așa încât iese din carlingă, unde nu poate fi de folos, și merge în compartimentul pasagerilor, unde poate fi de folos.

Am încuviințat spre ea. Părea rațional. Și Tom a crezut la fel.

— În felul acesta s-ar explica, a spus el. Dar din punctul de vedere al operațiunilor, nu făcea parte din echipaj și ar fi trebuit să acționeze așa cum îi cerea echipajul, nu să plece din proprie inițiativă. Ar fi trebuit să fi așteptat ordinele lui Crain.

— Crain era destul de ocupat pentru a fi deranjat cu sugestii.

Problema a mai fost dezbătută o vreme, până când i-am oprit.

— Derulează mai departe.

Înregistrarea aceasta a durat mai mult decât cealaltă. Dintr-un punct de vedere a fost mai neplăcută. Îți puteai da seama că Gil credea că adevărat că se salvase. Anunța citirile de pe altimetru, care arătau într-adevăr mai bine. Unghiul lui de atac se îmbunătățea. I-a cerut copilotului să apeleze turnul de control și să se intereseze de locuri în care ar fi putut ateriza forțat, întrebându-se dacă ar fi fost în stare să ajungă pe terenurile joase ale Golfului sau ale râului Sacramento, sau altundeva, au discutat despre

ogoare și drumuri de țară... când brusc a început să urle sirena de apropiere de sol. Apoi a apărut muntele.

Ar fi fost greu de evitat, chiar dacă direcția ar fi fost funcțională. A încercat tot ce avea la dispoziție, toate suprafețele de comandă, eleroane, flapsuri, profundoare, străduindu-se să vireze cât de puțin pe lângă matahală.

Discuțiile din carlingă au devenit mai rapide, totuși au rămas disciplinate, în timp ce Crain și echipajul lui lucrau pentru o soluție.

A decis să ridice botul, să coboare flapsurile, să reducă motoarele și să încerce să aterizeze forțat pe versantul acela, cu speranța că nu va derapa prea departe. De acum sfârșise cu opțiunile fericite și părea să gândească în termenii minimizării violenței.

După care am auzit un sunet cu totul surprinzător. Cineva urla în carlingă. Am fost absolut sigur că era un bărbat și părea de-a dreptul în pragul isteriei.

Cuvintele se rostogoleau aproape prea repede ca să poată fi înțelese. M-am trezit pe marginea scaunului, cu ochii mijiți, aproape închiși, în efortul de a auzi ce spunea vocea. Identificasem deja vocea ca aparținându-i lui DeLisle. Revenise în carlingă.

Dar de ce? Și ce spunea? În clipa aceea banda s-a oprit brusc și ceva greu m-a izbit din lateral. Am tresărit surprins, am deschis ochii și mi-am privit poala. Acolo stătea un pahar de unică folosință, răsturnat. Un lichid cafeniu și cald îmi îmbiba pantalonii.

— Îmi pare atât de rău... oh, Doamne... stați... dați-mi voie să v-ajut! Ce proastă sunt... nu-i de mirare că nu m-au vrut ca stewardesă.

A continuat așa o vreme, ghemuindu-se lângă mine și tamponându-mi pantalonii cu o batistă minusculă.

Pentru o vreme am rămas amuțit. Fusesem smuls din concentrarea totală asupra bărbaților acelora morți din carlingă, pentru ca apoi totul să-mi cadă, literalmente, în poală. Ea stătea la câțiva centimetri de mine, privea în sus către chipul meu cu o expresie ciudată și-mi atingea coapsele cu o batistă deja udă. N-am putut face absolut nimic, doar să mă holbez la ea.

— E-n regulă, am spus până la urmă. Se mai întâmplă și accidente.

— Dar întotdeauna numai mie, s-a tânguit ea.

○ ○ ○

Fusese cu adevărat un accident serios.

Ea se împiedicase în prelungitorul de pe podea, și de aceea se oprise și magnetofonul ce reda înregistrarea din carlingă. Tava cu pahare de cafea zburase într-o parte, iar ea, ținând un pahar în mână, zburase în direcția opusă. Sfârșise pe podea lângă mine, iar tava se răsturnă peste magnetofon.

Am mers acolo ca să evaluez stricăciunile.

— Va trebui să fac rost de alt aparat, a spus tehnicianul. Dobitoaca dracului! Scula asta costă cinci mii de dolari și cafeaua n-o să...

— Ce-i cu banda?

Mă fulgerase un gând care-mi înghețase sângele în vine. Odată ascultasem banda originală a RVC-ului înainte s-o fi trimis la laboratorul din Washington. Eram al naibii de norocos că asta nu era decât o copie. Nimeni din Comisie n-ar fi fost amuzat dacă o bandă ar fi supraviețuit unei prăbușiri, pentru ca apoi să fie distrusă de cafeaua vărsată peste ea.

— Ar trebui să fie-n regulă. O s-o pun pe o rolă și s-o usuc manual. Și-a privit ceasul: lăsați-mă o jumătate de oră.

Am încuviințat și m-am întors s-o caut pe fată, dar dispăruse.

10. „BĂRBATUL CARE-A VENIT PREA DEVREME"

Depoziția Louisei Baltimore

Am simțit pe propria-mi piele prin ce trebuie să fi trecut Consiliul. Le spusesem celor nouă genii jalnice că misiunea mea era vitală pentru succesul Proiectului Poarta și ele înghițiseră nada pe nemestecate.

Acum Sherman proceda la fel ca mine. Suspectam că autoritatea îi era tot atât de falsă pe cât fusese a mea, dar n-am cutezat s-o spun... s-ar fi putut totuși să aibă dreptate. Și eu simțeam aceeași spaimă superstițioasă de a nu mă supune unui mesaj sosit din viitor.

În privința asta aveam un interes personal foarte sănătos — unii l-ar putea numi teamă — care mă îmboldea să mă-mpotrivesc propunerii. Lawrence și Martin n-aveau nici măcar așa ceva. Pentru ei era perfect dacă eu conduceam un raid de comando în hangarul acela fatidic în noaptea aceea fatidică, presupunând că tot trebuia s-o facă cineva. Ei puteau să stea în siguranță în susul timpului și să aibă marea plăcere de a mă critica atunci când reveneam cu alt eșec.

Aveam o premoniție foarte neștiințifică, foarte primitivă. Urma să eșuez din nou. Cred că Sherman o știa.

○ ○ ○

S-a desfășurat foarte rapid. Trebuiau puse la punct niște detalii.

Lawrence a fost oripilat când a aflat cât de departe mă lăsase de obiectivul meu. Și-a pus echipele să lucreze la soluționarea problemei și în scurt timp m-a putut asigura că mă putea aduce la douăzeci și cinci de centimetri de destinația intenționată. Nu l-am crezut, dar de ce să i-o fi spus? Din partea mea, detaliile practice erau mult mai puțin complicate. Avea să fie un raid de comando. Am ales să fiu însoțită de trei dintre cei mai buni agenți operativi ai mei: Mandy Djakarta, Tony Louisville și Minoru Hanoi. De data asta n-avea să mai existe nicio deghizare. Urma să ne întoarcem sub forma unor hoți în noapte. Obiectivul nostru era de a intra în hangarul acela, de a găsi paralizatorul și de a ieși fără să fim observați.

L-am pus pe Tony să se ocupe de echipamente și planificare.

Cred că Tony fusese supus aceleiași descărcări de date ca mine. Sau cel puțin vizionase aceleași filme. Uniformele pe care ni le-a ales n-ar fi fost nelalocul lor într-o peliculă despre al Doilea Război Mondial. Eram îmbrăcați complet în negru, cu mănuși și teniși negri, ba ne-a adus până și funingine ca să ne mânjim fețele — cu excepția lui Mandy, care n-avea nevoie de așa ceva.

Aveam centuri pentru echipamente, însă nu purtam la ele decât instrumente de detecție, despre care speram că ne vor ajuta să localizăm paralizatorul. În călătoria aceasta nu aveau să existe arme. Paralizarea cuiva n-ar fi făcut decât să ne amplifice problemele.

Martin Coventry se învârtea pe lângă noi, agitat ca mama unui actor copil-minune gata să intre pe platoul de filmare, pe când așteptam înșiruiți sincronizarea Porții. Avea o sumedenie de recomandări de ultima clipă.

— Veți fi acolo de la ora 23:00 până la miezul nopții, a spus el. L-am văzut pe Smith sosind la 23:30 și ieșind după o oră. Așadar, pentru o jumătate de oră veți fi împreună cu el în hangar și...

— O să umblăm în vârful picioarelor, i-a terminat fraza Minoru. Martin, am mai discutat astea. Vrei să vii și tu, ca să ne ții de mână?

— Nu strică niciodată să trecem prin toate.

— Am trecut, Martin, l-am asigurat. Este un hangar mare. Există un milion de locuri în care ne putem ascunde și nu va nici iluminat foarte bine.

— Pe mine mă îngrijorează mai mult partea voastră, a spus Tony. Dacă va fi s-o ștergem de acolo în timp ce Smith este tot înăuntru, ar fi bine s-aduceți Poarta aia cât mai încetișor.

— Nu-mi place deloc, s-a strâmbat Mandy. De ce n-aducem Poarta în exteriorul hangarului și intrăm pe ușă?

Martin a părut îndurerat.

— Pentru că ușa a fost păzită în noaptea aceea.

— Asta nu-mi place, s-a încruntat Tony

— N-avem alternativă. Trebuie să aveți încredere în noi. Lawrence și cu mine vom utiliza toți supresorii. Poarta se va materializa acolo unde am planificat și o va face fără cel mai mic zgomot.

○ ○ ○

Poate că așa intenționaseră, dar Poarta n-a sosit deloc silențios.

Când am pășit prin ea, am putut auzi ecourile reverberând prin hangarul pustiu. Nu m-am îngrijorat, deoarece știam că eram singuri și zgomotul nu era îndeajuns de puternic ca să fie auzit din exterior. Îmi amintesc totuși că am gândit că ar fi fost bine ca Lawrence să facă o treabă mai bună la întoarcere.

— La fix! a șoptit Mandy, arătând podeaua din beton.

Avea dreptate. Scurta mea excursie prin clădire cu câteva ore în urmă — sau cu vreo treizeci și nouă de ore în urmă, în funcție de felul în care priviți lucrurile — fusese utilă în selectarea unui punct de sosire și plecare pentru Poartă. Alesesem colțul din nord-vest al hangarului, înapoia resturilor din secțiunea cozii lui 747 și a câtorva alte bucăți mari din fuzelajul Boeingului. Locul era întunecos și am fost nevoiți să ne scoatem mini-lanternele pentru câteva priviri iuți în jur, altfel ne-am fi putut împiedica de cine știe ce.

După ce mi-am stabilit reperele de orientare, am semnalat în tăcere membrilor echipei să se răspândească și să înceapă căutarea. Mi-am scos apoi detectorul și am pornit spre zona unde se aflase paralizatorul ultima dată când fusesem în hangar.

Toți sacii cu fragmente mici fuseseră mutați. Era firesc. Avuseseră la dispoziție aproape două zile ca să le sorteze și progresaseră vizibil. Așa că am început să caut, furișându-mă silențios ca o pisică printre mormanele coșmarești de rămășițe.

După cincisprezece minute continuam să mă furișez și indicatorul nu se clintise nici măcar jumătate de milimetru.

Am fluierat încetișor și în scurt timp camarazii mi s-au materializat din beznă și ne-am strâns capetele laolaltă.

— Nu recepționez nimic, am spus.

— Nici eu, a zis Tony.

— Nimic.

Minoru s-a mulțumit să strângă din umeri și a clătinat din cap.

— Aveți vreo idee?

— Detectoarele noastre localizează sursa energetică. Poate că s-a descărcat.

— Sau l-a scos cineva din hangar.

— Improbabil. (Mi-am dat seama că-mi rodeam o unghie.) Smith va fi aici în cincisprezece minute. Să zicem că mai dispunem de zece minute, ca să ne lăsăm o marjă de siguranță. Stingeți-vă lanternele și uitați-vă peste tot unde puteți, fără să vă faceți griji în privința zgomotului. Dacă nu-l găsim, ne ascundem sub coada Boeingului și așteptăm Poarta.

— A fost degeaba, nu-i așa? a spus Mandy.

— Nu mai fi atât de pesimistă!

— Toți călătorii în timp sunt pesimiști.

○ ○ ○

Aceea a fost contribuția lui Minoru la conversație. Eu nu știu dacă m-am născut pesimistă sau dacă pesimismul mi-a intrat ulterior în fire. Știu doar că am avut suficiente motive ca să îmbrățișez filosofia respectivă. Iată un exemplu concret.

Răscolisem de trei–patru minute prin sfărâmături, când l-am auzit pe Tony scoțând uguitul slab asupra căruia convenisem în anticamera de plecare. Furasem semnalul de la niște Cherokee dintr-un film din anii 1930 și ar fi trebuit să semnifice: „L-am găsit!"

Așa și era. Ne-am repezit spre el. Inima îmi bubuia. Aveam realmente să scăpăm din toată nebunia asta. Apoi l-am văzut pe Tony semnalându-i lui Mandy să se oprească. Ea s-a conformat, derapând silențios, și s-a ghemuit la douăzeci de metri depărtare. Am procedat la fel și m-am uitat cum Tony i-a făcut semn să se apropie. Minoru a apărut fără zgomot înapoia mea și am înaintat tiptil pe ultimii treizeci de metri.

Iluminatul era foarte slab. A durat o vreme până să distingem ceva. Primul lucru pe care l-am identificat a fost paralizatorul, care se găsea la trei metri de un șir de mese pliante, acoperite cu maldăre de fragmente. La un metru de paralizator, chiar în fața meselor, se zărea o formă lunguiață, situată în penumbră. Treptat, ochii mi-au confirmat prima reacție instinctivă. Era un corp omenesc.

— Cine-i? a șoptit Mandy.

— Tu cine crezi? am întrebat cu amărăciune.

Ne-am apropiat. Am setat raza lanternei pe intensitate minimă. Era Bill Smith.

— Răsuflă?

— Nu sunt sigură.

— Da, răsuflă. A fost doar amețit.

— Atunci probabil că ne poate auzi.

Mandy și Tony au dat să se tragă îndărăt.

— Rahat! am strigat. Am continuat apoi pe ton mai scăzut: Dacă ne poate auzi, atunci am belit-o deja.

— Nu-i nevoie să-nrăutățim lucrurile și mai mult, a sugerat Mandy.

Am bănuit că avea dreptate. Ne-am retras toți și ne-am apropiat capetele, ghemuindu-ne.

— Avea ochii deschiși sau închiși? am întrebat.

— Deschiși, a zis Tony. Sunt sigur că m-a văzut.

— Ce credeți că s-a-ntâmplat?

Am privit cu toții scena de natură moartă a dezastrului și în scurt timp scenariul a devenit clar.

Smith zăcea pe spate, cu un picior ușor îndoit și prins sub celălalt; probabil că avea să-i amorțească în poziția aceea și să-l doară ca naiba când avea să se poată mișca din nou. Paralizatorul era la un metru de mâna lui stângă, întinsă. La câțiva centimetri de mâna dreaptă se afla un briceag elvețian, cu lama lungă deschisă.

Minoru a sintetizat cele întâmplate.

— Smith a venit aici înainte de sosirea noastră. A găsit paralizatorul. Pe scanările temporale, am văzut o lumină roșie dinspre el. Scurgere energetică. Probabil că și el a văzut-o. A scos briceagul, a început să zgândărească prin interior și a scurtcircuitat ceva.

— Fusese deja destul de avariat pentru ca raza paralizantă să nu mai fie focalizată.

— A avut mare noroc că era setat pe amețire. Altfel ne-am fi putut uita la un mort.

— Nu mai vreau să aud despre ce „am fi putut", am rostit. Smith ar fi trebuit să vină aici la timpul cuvenit, adică la 23:30. Ce dracu' caută în hangar? De ce-a intrat aici înainte de sosirea noastră?

— Asta o să lămurim când ne vom întoarce.

— Și-acum ce facem? Ar trebui să luăm paralizatorul?

Am căzut pe gânduri. Știam că răul fusese deja comis, dar ne întorsesem pentru a recupera paralizatorul, așa că l-am ridicat. I-am deschis carcasa și am confirmat că sursa se descărcase și de aceea nu-l putusem detecta.

— O să-l luăm. Mi-am privit ceasul: rahat! Am stat aici cincisprezece minute numai ca să pălăvrăgim. Poarta trebuie s-apară în douăzeci de minute. S-o ștergem.

— Smith transpiră cam mult.

Am trecut raza lanternei peste el. Tony avea dreptate. În scurt timp domnul Smith avea să zacă într-o băltoacă. Am încercat să-mi imaginez cum percepuse el episodul acesta. Nu putuse zări decât imagini fugare ale noastre, totuși ar fi fost îndeajuns ca să-l sperie serios. Auzise niște schimburi de cuvinte. Nu știam cu exactitate cât prinsese din replicile noastre.

Oricum ai fi privit însă situația, trebuie să fi arătat al naibii de amenințători.

Și ce-aș fi putut face în privința asta? Nimic. Am făcut semn echipei să se retragă spre colțul nord-vestic al hangarului.

Am pornit după ei și am mers vreo douăzeci de metri.

Apoi m-am pomenit stând pe loc. Nu-mi amintesc să mă fi oprit. Era ca și cum aerul ar fi devenit atât de dens, încât nu mai puteam înainta. Doream să continui, dar nu puteam. M-am întors și m-am grăbit către Smith.

Nu se clintise. Am îngenuncheat lângă el și m-am aplecat, până am fost sigură că mă putea zări. Îmi amintisem că eram mânjită cu funingine pe față; în niciun caz nu m-ar fi putut recunoaște după scurta noastră întâlnire de acum aproape două zile.

— Smith, am rostit. Nu mă cunoști. Nu-ți pot spune cine sunt. Dar n-o să pățești nimic. Ești doar amețit. Ți-ai băgat nasu-n ceva în care....

Stop, Louise, mi-am zis. Spui prea multe. Totuși cât de mult însemna suficient și la urma urmelor de ce oare vorbeam cu el? De acum transpiram la fel de mult ca bărbatul.

— Voiam... Smith, periclitezi un proiect mai mare decât îți poți imagina. Dă totul uitării.

Hristoase! Cum putea să uite? Eu aș fi putut uita? Sau voi?

— Dacă te mai amesteci, va urma un paradox.

Brusc m-am simțit cuprinsă de un fior. Știam ce gândea el.

— Ah, nu! Nu noi am provocat accidentul. Crezi că noi am provocat coliziunea avioanelor, dar nu-i așa, îți jur, erau oricum...

Rahat! Deja spusesem prea multe. Mi s-a părut că un colț al gurii i-a zvâcnit, însă poate să fi fost doar imaginația mea. Nu vedeam decât ridicarea și coborârea lentă a pieptului lui și pârâiașele de sudoare.

Tot ce atingeam părea să se transforme în rahat. Credeți-mă sau nu, până recent fusesem un agent operativ excelent.

M-am ridicat, m-am răsucit pe călcâie și m-am grăbit la echipa mea.

La momentul stabilit Poarta a apărut și noi patru am trecut prin ea.

○ ○ ○

Au urmat incriminări. Am irosit în mod neprofitabil o mulțime de timp, zbierând la Lawrence și Martin

despre puterea fascinantă a predicțiilor lor. Țin minte că am spus că m-aș fi putut descurca mai bine cu un glob de cristal și zaț de cafea. Pe bună dreptate mă puteam simți îndreptățită în privința asta; nu eu o dădusem acum în bară. Ni se spusese că Smith nu va apărea până la 23:30. N-am mai menționat scurtul meu monolog în prezența lui Smith și, de altfel, n-a făcut-o nimeni din echipa mea. Desigur, ei nu știau ce-i zisesem, dar le-ar fi fost imposibil să nu vadă că mă întorsesem și că spusesem ceva.

Incriminările n-au adus nimic bun, decât dacă un sentiment nevrednic de izbăvire poate fi privit ca „bun". Știam la fel de bine ca ei că citirile făcute înainte de plecarea noastră fuseseră invalidate de starea haotică a fluxului temporal. Toți ar fi trebuit să înțelegem că de acum nu ne mai puteam baza pe cuvele temporale pentru informații ferme.

Iar în decursul scurtei mele absențe se petrecuseră din nou schimbări.

Aparent, multe se limpeziseră în cuvele temporale, imediat după ce noi trecuserăm prin Poartă. Unele restricții de cenzură dispăruseră și operatorii au putut vedea momente care anterior fuseseră încețoșate. Unul dintre primele pe care le-au văzut a fost intrarea lui Smith în hangar la ora 22:30. Au putut chiar să-l vadă cum găsise paralizatorul, cum îl ridicase și, ca un idiot, începuse să meșterească prin el. Totul se petrecuse cam cum descrisese Minoru. Și, bineînțeles, până ce văzuseră asta, fusese prea târziu ca să ne mai recheme.

Martin clocotea de nervi, încercând să înțeleagă de ce se anula cenzura temporală. În tot cazul, eu nu puteam contribui cu nimic; nu fusesem niciodată o teoreticiană. Dacă aveam vreo opinie în privința asta, era, pur și simplu,

că Dumnezeu se distra pe seama noastră cu fel de fel de glumițe.

Liber-arbitru, ce să-ți zic!

Cealaltă schimbare importantă era Sherman. Gura lui era acum o creație mult mai realistă.

La celelalte trăsături faciale, adăugase un nas. Tot era improbabil să poată fi confundat cu un om, chiar și în noaptea cea mai întunecoasă, dar cel puțin devenise un umanoid interesant.

M-am uitat întruna la gura lui. În cele din urmă, m-am convins că de fapt nu exista absolut nicio asemănare. Doar un zombi foarte speriat, obsedat, vlăguit emoțional și circumspect ar fi putut găsi un surâs strâmb pe chipul din plastic.

○ ○ ○

Eram singura care măcar se gândea la Fereastra B. Deocamdată nu destăinuisem nimănui că exclusesem Fereastra C, de aceea îmi venea destul de greu să-mi argumentez poziția. Toți îl priveau pe Sherman, așteptând indicații. El a rămas tăcut.

Am fost după aceea convocată din nou înaintea Consiliului, așa încât decizia a fost amânată. Martin și Lawrence au admis că salutau întârzierea, deoarece voiau să ruleze o serie de teste pe echipamentele lor temporale. Intenționau să creeze un univers statistic care să aibă unele aspecte comune cu universul „real", indiferent ce ar fi însemnat acesta în prezent. Știau că de acum nu mai puteau să privească în trecut și să fie siguri că vedeau realitate sau probabilitate, dar sperau să fie în stare măcar să exprime totul în procentaje. M-am gândit că ar fi fost

drăguț, mai ales dacă intenționau să mă trimită iarăși în trecut. Deocamdată avusesem parte de o eroare de o jumătate de kilometru într-o dimensiune spațială și de o eroare de o oră în dimensiunea temporală. Martin îmi spusese cândva că operarea Porții implica douăsprezece dimensiuni. Nu doream să ratez vreuna dintre celelalte zece.

○ ○ ○

Întrunirea Consiliului a urmat cam aceeași direcție generală. Mi-am oferit demisia de două ori și cred că a doua oară au fost pe punctul s-o accepte. Le-am spus o dată în plus că misiunea aceasta era vitală pentru succesul Proiectului Poarta, dar bănuiesc că argumentul începuse să se rarefieze.

N-am putut urmări mare parte din discuții. În general, erau de natură tehnică și mă depășeau cu mult. Restul a părut înglodat în politica internă a Consiliului. Existau cel puțin trei facțiuni — o împărțire destul de bună pentru un grup de mărimea aceea —, cu una oscilând între celelalte două. Până la urmă am primit autorizarea pentru altă călătorie.

Martin își învinsese neplăcerea față de Sala Consiliului și m-a însoțit la a doua întrunire. A spus Consiliului că pentru minimum alte zece ore nu se putea face absolut nimic. Am rostit în gând o rugăciune către toate divinitățile care pot exista. Nu mă odihnisem de aproape două zile.

Și trebuia să discut cu Sherman.

11. IATĂ OMUL

— Spune-mi Iisus, a zis Sherman.

Am aruncat cu țigara în el, pur și simplu fiindcă nu aveam niciun obiect mai greu la îndemână.

Chiștocul nu l-a atins. În colțul camerei mele există un minilaser, echipat cu un miniradar și un minicreier electronic; a urmărit chiștocul și l-a transformat în plasmă înainte să fi parcurs jumătate de metru. Știu, știu că veți zice, Doamne, cu ce prostii se ocupă știința modernă!, dar este de departe mai grozav decât orice scrumieră.

— Ba o să-ți spun c-o să chem ambulanța.

— Louise, există unele informații pe care, realmente, nu ți le pot divulga.

— Și atunci care sunt alea pe care mi le poți divulga?

A părut să cadă pe gânduri.

— Mesajul tău spunea cu adevărat că nu poți divulga nimănui conținutul lui? i-am oferit un ajutor.

— Da. Cu unele excepții.

— De pildă?

— De pildă, tu. Am voie să-ți divulg unele informații. În anumite momente.

— Ca să mă manipulezi.

— Da.

L-am privit sec și mi-a răspuns în același fel. Trebuie s-o recunosc, nu părea defel îngâmfat.

— Atât de multe niveluri..., am rostit.

— Da.

— Vreau să spun că tu însuți recunoști față de mine că-mi poți divulga unele informații în anumite momente, în scopul manipulării... păi, asta în sine este o manipulare.

— Da.

— Mă face să mă simt foarte... responsabilă! Știu că mă manipulezi și trebuie să presupun c-o faci din motive perfect întemeiate, așa c-ar trebui să fac ceea ce vrei să fac... dar cum să știu eu despre ce-i vorba?

— Trebuie să te porți, pur și simplu, firesc. Fă ceea ce ai fi făcut în mod normal.

— Însă ceea ce tocmai mi-ai spus modifică ecuația. Acum, când știu că mă manipulezi — oricât de subtil ai proceda —, știința respectivă mă va-mpinge să acționez altfel decât...

M-am oprit. El a continuat să mă privească inocent.

— Ca atare, va trebui să presupun că nivelurile astea de confuzie fac parte chiar din planul tău, indiferent care ar fi el...

Nici așa nu ajungeam nicăieri.

— Du-te-n mă-ta, i-am spus.

— Minunat, a rostit el și a bătut din palme. Ești înapoi pe făgaș.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— O să te topesc, o să fac din metalul ăla o cutie de conserve și-o să-i dau un șut.

— Așa, grozav, continuă, scoate totul din tine.

— Mă-ta a fost un automat de cafea și tac-tu o pompă de vidanjare.

— Oho-ho, se pare că banda cu informații din secolul XX a făcut minuni. Ai la vârful degetelor cele mai mici detalii ale vieții cotidiene.

I-am mai azvârlit fără mare chef câteva insulte în jargonul modern, dar au fost la fel de inutile.

Nu te poți certa cu Sherman. Este frustrant până și să încerci, iar frustrarea era ultimul lucru de care aveam nevoie.

Ca atare, am încercat să-mi șterg totul din minte și s-o iau de la zero.

— Bun. Ești Iisus. Îmi spui ce vrei să zici prin asta?

— Da. Iisus Hristos a fost o figură mitică prevalentă în secolul XX, Fiul Ființei Supreme, adulat de o sectă ale cărei fetișuri principale erau o cruce, o cupă sau potir, și...

— Rahat, știu toate astea. Marea lor lozincă era: „El a murit pentru păcatele noastre". L-am privit plină de speranță: asta intenționezi?

— Nu tocmai. Aveam în minte rolul lui Iisus de mântuitor al omenirii.

L-am fixat cu privirea. Nu uitați că, în etapa aceasta, fața lui era o simplă caricatură, atât de inept desenată, încât Walt Disney trebuie să se fi zvârcolit în fluidul lui de crio-suspendare. Părți ale corpului lui erau preluate direct din *Vrăjitorul din Oz*. N-aș zice că zăngănea când pășea, dar ajungea să-i arunci o privire ca să înțelegi imediat că descindea în linie directă dintr-un videojoc ieftin. Asta era entitatea care mi se prezenta ca mântuitor al omenirii.

— Spune-mi Necredincioasa, am rostit.

— Cu toate acestea este adevărat. Mesajul din capsula mea temporală era destul de lung. Descria evenimentele din ultimele zile în detalii amănunțite, apoi continua prin

zugrăvirea următoarelor... șase zile. După ce l-am citit, am înțeles imediat ce trebuia să fac, și când anume, pentru a mântui rasa umană. Reflectând asupra acțiunilor respective, m-a izbit paralela cu istoria biblică a lui Iisus. Poate că este hybris din partea mea, și nu intenționez să insist prea mult, totuși, dacă îl distribui pe Big Computer în rolul lui Dumnezeu, n-ar fi deloc nerezonabil să mă vezi pe mine — unicul robot care a primit vreodată un mesaj în capsulă temporală — ca pe fiul Său cel Unul-născut.

— Tu ești cel care ar fi trebuit să mă psihanalizeze pe mine? am comentat. Tu te auzi ce spui? Nu ești cu nimic mai unic decât un produs fabricat în masă. Ești un mântuitor cu număr de serie.

— Big Computer, toate sunt Ție cu putință. „Depărtează paharul acesta de la mine. Totuși, facă-se nu voia mea, ci a Ta."

De data asta am regretat că n-aveam o scrumieră; n-am aruncat însă cu țigara în el, era doar pe jumătate fumată și este un păcat să irosești tutun de calitate.

— Louise, a urmat Sherman, eu nu am cerut capsula temporală tot așa cum nici tu nu ai cerut-o pe-a ta. Tu ai jucat cărțile pe care le-ai primit, iar eu trebuie să fac la fel.

Am fumat în tăcere pentru o vreme, străduindu-mă din răsputeri să citesc ceva în travestiul acela pe care-l folosea drept față. Și mă jur, după un timp a început să pară aproape uman. Am început să simt părere de rău pentru el. Dacă măcar jumătate din cuvintele lui erau adevărate, atunci căpătase o povară mult mai grea decât mine.

— Poți dovedi ceva din toate astea? am întrebat.

— Cu ușurință. Deși nu garantez că le voi dovedi pe toate. Vei rămâne prea necredincioasă pentru ele. Îți pot spune ce era în capsula ta temporală.

Și a făcut-o, cuvânt cu cuvânt. L-am lăsat să spună totul, chiar și partea despre copil, și chestia că nu trebuie să mi-o trag cu el, decât dacă vreau.

— O să mi-o...

— Aceea este una dintre informațiile pe care nu ți le pot divulga.

— Dar o știi.

— Da. O știu.

L-am mai privit, și m-am mai gândit. Ar fi inutil să menționez labirinturile de probabilități, minciuni și amăgiri prin care mi-a navigat mintea în timp ce-l priveam, pentru că în cele din urmă am ajuns înapoi de unde plecasem.

— Big Computer ți-ar fi putut spune ce era în capsula mea temporală.

— Crezi c-ar fi făcut-o? Când a primit instrucțiuni stricte din partea Consiliului să n-o facă?

— Știu c-o poate face, așa că-i posibil s-o fi făcut.

— Minunat, a spus Sherman și a părut cu adevărat încântat. Mintea ta suspicioasă te va sluji bine în zilele următoare, la fel cum a făcut-o în trecut.

— Ceea ce-nseamnă că nu-mi va face niciun bine, dar mă va ține alertă.

— Exact.

S-a aplecat înainte și m-a privit cu aproximarea rezonabilă a unei expresii oneste:

— Louise, eu nu-ți cer să-ți placă situația asta. Nu-mi place nici mie.

— Ție? Sau lui Big Computer?

— Uneori este inutil să discutăm despre existența unor deosebiri. Eu am însă sentimente. Nu trebuie să-mi placă ceea ce trebuie să fac și în același timp știu că este unicul meu curs. Ne așteaptă vremuri rele. Ne îndreptăm către un dezastru inevitabil, imposibil de ocolit. În același timp, însă, există o cale de ieșire. Nu putem ajunge la ea până nu se va desfășura întregul spectacol jalnic, dar până la urmă voi conduce omenirea pe pământul făgăduit.

— Omenire... Un termen frumos și cuprinzător. Eu am lucrat toată viața ca să salvez omenirea. (Mi-am strivit țigara.) Dar cum rămâne cu mine?

Nu eram chiar sigură că voiam să aud răspunsul la întrebarea aceea, totuși trebuia s-o pun.

— Pe tine, Louise, te așteaptă niște momente foarte grele. Nu pot preciza mai multe. În cele din urmă va fi un sfârșit fericit.

— Pentru mine?

Nu puteam să cred. Ultimul lucru pe care-l anticipam era un sfârșit fericit.

— Mai fericit decât te-ai fi așteptat vreodată. Este de ajuns?

Pentru o pesimistă neclintită, cu vechi state de serviciu, care nu știa ce-nseamnă compromisul, cred că era de ajuns. Cel puțin m-am trezit simțindu-mă incomparabil mai bine, deși n-am crezut nicio clipă că propriul meu sfârșit va fi mai bun decât dulce-amărui. Chestia bună la pesimiști este că dulce-amăreala reprezintă o îmbunătățire.

— Bine, am spus. Dar ai încurcat referirile biblice. Ai zis că vei conduce omenirea pe pământul făgăduit. Nu Iisus a făcut asta.

Sherman a părut surprins ca un papă infailibil care privește un bilet perdant la cursa de cai. Asta mi-a încântat latura perversă; poate că varianta lui despre istoria viitorului nu conținuse replica asta.

— Spune-mi Moise, a rostit el.

○ ○ ○

Așadar, avea să urmeze Fereastra B. Decizia aceea a fost luată așa cum sunt luate atât de multe în organizația noastră mai degrabă neprotocolară: prin consens.

În secolul XX a existat o națiune care s-a autodefinit Republica Populară Chineză. Era o dictatură a proletariatului — o combinație care m-a șocat ca fiind mai rea decât oricare dintre componente —, iar deciziile se luau prin procese precum critica și autocritica, analiza dialectică și alți termeni din aceeași categorie. Teoretic, răspunsul obținut exprima voința maselor. Practic, răspunsul Corect Politic se dovedea întotdeauna a fi cel al președintelui țării, indiferent care ar fi fost el la momentul respectiv.

La începutul carierei mele în Proiectul Poarta, am observat că, neprotocolar sau nu, acțiunile se îndeplineau într-un fel sau altul. Asociind la observația aceea cunoștințele despre Republica Populară Chineză în secolul XX care-mi fuseseră introduse în minte, am învățat câte ceva despre cum să ajungi la un consens: tragi șuturi în fund până ce toți decid să facă treaba așa cum vrei tu să fie făcută.

Unele funduri au primit șuturi. N-a fost nevoie să spun nimănui că ștersesem definitiv de pe listă întoarcerea la Fereastra C. După ce s-au potolit însă apele, cursul evident pentru toată lumea a fost o expediție la Fereastra B.

Recunosc că Sherman mi-a fost de ajutor când n-a obiectat față de B. Am văzut, de asemenea, că s-ar putea să apară o problemă dacă expediția aceasta nu avea succes și noi rămâneam cu o singură opțiune, dar, așa cum spunem în Compania Călătoriilor în Timp, ziua de mâine poate avea și singură grijă de sine.

○ ○ ○

Luni, 12 decembrie, aeroportul internațional Oakland.

Mai fusesem în ziua aceasta, între orele 8 și 9 dimineața, dar pentru mine se întâmplase cu aproape două zile în urmă. Trebuia să țin minte că pentru Bill Smith nu trecuseră decât cinci ore. Probabil că avea să mă recunoască, dacă avea memoria fețelor. Presupuneam că așa va fi, pentru că fața și corpul meu sunt destul de memorabile.

Poarta m-a lăsat într-un loc puțin folosit din clădirea terminalului. Purtasem discuții încinse în privința respectivă, întrebându-mă dacă ei recalibraseră într-adevăr Poarta pe atât de precis pe cât susținuseră.

Până la urmă, însă, l-am lăsat pe Lawrence să facă după cum voia, deoarece el era expertul. La un moment dat trebuie să te bazezi pe părerea experților. Nu mi se părea că acesta ar fi fost un punct atât de important, încât să impun un „consens".

S-a dovedit că avusese dreptate. Am ajuns la cincisprezece centimetri de locul pe care-l țintise, iar Poarta sosise silențios, după cum garantase. Am privit iute în jur, ca să mă asigur că nu fusesem observat, și am pornit pe coridor spre sala pe care Comisia Națională de Siguranță în Transporturi o căpătase pentru întrunirile private.

Am străbătut partea principală a terminalului, care era ticsit. În zilele următoare avea să fie și mai rău. Ne găseam în mijlocul festivalului cunoscut sub denumirea Crăciun, care părea să dureze toată luna decembrie. Un copac înalt era împodobit cu lumini și pe toate clădirile atârnau decorațiuni. Crăciunul era o perioadă în care să cheltuiești bani, să călătorești și să te îmbeți. Inițial, celebrase nașterea lui Iisus Hristos, dar până în anii 1980 Iisus fusese în general uitat, fiind înlocuit de un totem nou în costum roșu și cu barbă falsă.

Toți din jurul meu arătau destul de înfrigurați, în nota anotimpului. Cei mai înfrigurați dintre toți erau strânși în jurul unui ghișeu care vindea polițe de asigurare pentru accidente aviatice. Puțini erau călătorii din terminal care să nu se gândească la recenta coliziune din văzduh. Mulți deciseseră să cumpere o poliță de asigurare — care de fapt nu te asigura cu nimic, ci era un pariu pe care-l făceai cu o companie mare în privința supraviețuirii tale. Ca să câștigi pariul, trebuia să mori. Poate că ar fi fost mai rațional pentru mine dacă m-aș fi așteptat să am urmași.

N-a fost greu să ajung la întrunire. A trebuit să trec prin câteva uși etichetate ACCES INTERZIS. DOAR PENTRU PERSONALUL AUTORIZAT, iar la un moment dat am avut de-a face cu un paznic care avea rolul de a opri reprezentanții presei și alți nepoftiți. Eram însă înarmată cu tot felul de legitimații, purtam uniforma corectă și știam toate numele cuvenite pe care să le menționez. Cercetasem investigația în mod amănunțit și știam cine avea destulă greutate ca să poată încălca regulile. Așa că doar am fulgerat un ecuson ID și vreo optsprezece dinți perfecți către paznic, i-am spus că domnul Smith mă aștepta înăuntru și am fost lăsată să intru.

La scurt timp după aceea, am ieșit.

Rochița mea frumoasă era îmbibată de cafea, dar eram încântată de mine însămi.

Stan și Bran nu s-ar fi putut descurca mai bine. Fusese una dintre cele mai grozave scene de comedie bufă din toate timpurile. Tava zburase exact acolo unde țintisem. Nimeni n-avea să mai asculte banda aia pentru o vreme.

Sentimentul de satisfacție n-a durat însă mult timp.

Aceasta fusese călătoria cea mai nebunească dintre toate. Anterior, în ambele rânduri, sperasem să mă pot întoarce cu twonky și să rezolv paradoxul temporal. De data aceasta nu încercasem decât o diversiune, și probabil destul de inutilă. Pe banda aia existau chestii la care noi nu doream să se gândească domnul Smith. Ajunsesem la concluzia că, cu cât le va auzi mai târziu în timpul zilei, cu atât va fi mai puțin alert și cu atât va fi mai puțin probabil să le atribuie vreo importanță.

Suna al naibii de șubred, chiar și pentru mine. Exista până și bănuiala că purtarea mea scandaloasă i-ar fi atras atenția asupra cuvintelor lui DeLisle, în loc să i-o distragă.

O dată în plus, unica mea consolare era că nu dispuneam de altceva. Nu mai rămăsese decât Fereastra C.

Iar în privința ei exista ceva ce nu-mi plăcea.

Simțisem foarte acut firele acelea acolo, în acea cameră: firele ținute de păpușarul temporal, Domnul Predestinare, Doctorul Destin, Karma, Vrăjitoarea Albă sau oricum vreți să-i spuneți. Oricine sau orice ar fi fost, aveam senzația că eram smucită de colo-colo.

Fusese momentul acela aparte...

Ghemuită pe podea lângă el, în timp ce mă privea de deasupra în felul lui perplex...

Ce dracu' fac aici? mă întrebasem. Și de ce arată așa ochii lui? Eram manipulată. Nu puteam ocoli inevitabilul. Era imposibil să privesc călătoria aceasta altfel decât ca pe o pregătire pentru o călătorie la Fereastra C. *Nu trebuie să ți-o tragi cu el, decât dacă vrei. Și spune-i despre copil. Ea nu-i decât o momâie.*

Maestrul păpușar smucea foarte tare. Iar numele lui era Sherman.

○ ○ ○

Schimbarea înfățișării lui Sherman nu m-a mai luat prin surprindere. Am trecut prin Poartă și el mă aștepta. Fața nu-i mai era ca o caricatură, deși se găsea încă departe de un chip omenesc. Pe jumătate mă așteptasem să arate ca Bill Smith — îi întrezărisem spectrul în întruparea anterioară a lui Sherman —, dar nu fusese așa. Era doar un android, însă acum arăta ca unul care trebuia luat foarte în serios.

Toți îl tratau ca atare. S-au ferit din calea lui când m-a condus într-o cameră unde puteam discuta între patru ochi.

— Cum a mers? m-a întrebat.

— De ce nu-mi spui tu?

— Foarte bine. Ai reușit să-l distragi la prima ascultare a cuvintelor lui DeLisle. Te-a văzut de aproape și te-a recunoscut. Fața ta îi este acum ferm întipărită în minte. Va continua să-și spună că DeLisle s-a exprimat ciudat la revenirea în carlingă, totuși amănuntul acela n-a fost niciodată foarte important. Îi va fi ușor să-l treacă cu vederea, pentru că toți ceilalți îl vor ajuta s-o facă. Tom Stanley va rezista cel mai mult, dar până la urmă va decide și el, alături de restul, că DeLisle înnebunise pur și simplu.

— N-o s-o fac, Sherman.

A continuat de parcă nici nu vorbisem:

— Noul membru al Comisiei, domnul Petcher — sau Gordy, cum preferă să fie numit —, nu va ajunge în California în seara de 12 decembrie. Oricât de mult ar detesta-o, Bill Smith va fi nevoit să susțină o conferință de presă în seara aceea. Va fi obișnuitul exercițiu de inutilitate: Smith nu are nimic ce să le poată spune ziariștilor, iar ei îl vor asedia cu speculații. Își va petrece seara rostind: „Nu am nimic de comentat".

— N-o s-o fac, Sherman.

— La această conferință de presă, Smith va da ochii pentru prima dată cu domnul Arnold Mayer, fizicianul mistic, cunoscutul excentric. Întrebările sale i se vor părea stupide lui Smith, dar numele și chipul îi vor rămâne în minte. N-ar fi rău dacă în noaptea aceea ar fi impresionat încă și mai mult de alt nume și alt chip. Ne descurcăm mai bine, Louise, totuși suntem departe de a fi scăpat de necazuri.

— N-o s-o fac.

M-a privit mult timp, în tăcere. În cele din urmă și-a apropiat vârfurile degetelor de la ambele mâini într-un gest foarte omenesc, le-a ridicat sub bărbie și s-a legănat înainte și înapoi. A oftat, dacă puteți crede așa ceva.

— Spune-i despre copil, Louise, a rostit după aceea. Ea nu-i decât o momâie.

M-am sculat, decisă să mă duc la el și să-l fac piese de schimb, însă cred că ridicatul în picioare a fost o greșeală.

Am leșinat.

12. PRODUCȚIILE TIMPULUI

Depoziția lui Bill Smith

S-a auzit așa:

— ...morți! Toți sunt morți, toți! Sunt arși, Gil, sunt morți și arși și făcuți bucățele, toți sunt morți....

Apoi avionul s-a izbit de munte și Wayne DeLisle n-a mai avut nimic de spus.

○ ○ ○

Se înserase binișor când banda fusese curățată până la urmă și procesată suficient pentru a auzi clar cuvintele acelea. După ce operatorul și-a oprit aparatul, am rămas toți înmărmuriți o vreme.

N-aș putea descrie sub nicio formă oroarea pură din glasul lui DeLisle. Răzbătuse limpede, în ciuda calității tehnice îndoielnice a înregistrării.

Ar fi un eufemism să spun că am fost șocați. Nimeni dintre noi nu mai auzise vreodată așa ceva dintr-un RVC. Teamă, încordare... sigur că da. Oamenii care pilotează avioane nu sunt roboți. Ei încearcă să-și ascundă emoțiile în asemenea momente — bănuiesc că-i un act reflex —, totuși emoțiile reale răzbat.

Nu! Pur și simplu, era lipsit de sens. Când ascultam o bandă de RVC, ajunsesem să mă aștept la comportament eroic, sau cel puțin la stoicism, deși nici panica nu m-ar fi surprins foarte mult. Piloții sunt practic la fel ca toți oamenii. Și ei suferă de probleme mentale, de probleme alcoolice, de probleme conjugale. Și ei o iau razna, însă rareori, aproape niciodată, ca urmare a unei situații de urgență petrecute în văzduh.

N-au timp pentru așa ceva. Nici chiar pasagerii nu pot înnebuni atât de brusc. Contrar celor ce ați văzut în filme ca *Aeroportul*, câțiva oameni vor țipa și poate vor sări în sus în mod reflex în primele momente după un impact, dar în general se vor calma destul de repede. Reacția dominantă după aceea este să rămână înmărmuriți în fotolii, destul de mult timp.

Ei nu știu ce să facă. Într-un avion, răspunsul uzual la așa ceva este să nu faci nimic. Pasagerii devin maleabili, dispuși să execute ce le spun însoțitorii de bord. Trebuie să fii cu ochii-n patru după ei doar dacă situația de urgență se prelungește și au timp să-și formeze propriile idei crețe.

Wayne DeLisle n-ar fi trebuit realmente s-o ia razna atât de repede.

În treizeci și trei de secunde el se transformase dintr-un pilot competent, un individ care preluase inițiativa, care nu ezitase să se ridice din siguranța fotoliului și să se deplaseze printr-un avion care se zguduia și se zgâlțâia ca un bolovan ce se rostogolea la vale, pentru a putea încerca să-i ajute pe pasageri, se transformase, așadar, într-un.. ei bine, într-un laș care se bâlbâia și țipa că toți erau morți. Morți și arși.

Am petrecut o vreme, discutând reacția aceea.

Jerry:

— Poate că erau într-adevăr morți. Există indicații că fuzelajul putea să fi fost perforat. Am găsit corpuri și sfărâmături la distanță mare de locul principal al prăbușirii.

Verdictul în privința aceea a sosit destul de repede; nici chiar Jerry n-a insistat mult. Dacă ar fi existat o depresurizare a compartimentului pentru pasageri, atunci ar fi smuls ușa carlingii și pe DeLisle odată cu ea. Unii pasageri ar fi fost trași afară din avion, însă restul n-ar fi fost afectați. Se aflau la numai o mie cinci sute de metri altitudine, așa încât decompresia n-ar fi reprezentat o problemă, și nici lipsa de oxigen.

Craig:

— A spus că pasagerii erau arși. Poate că acolo izbucnise un incendiu, înainte să fi intrat el.

Eli:

— La clasa întâi? Nu pot fi convins de așa ceva. După tot ce-am văzut, se pare că incendiul a fost limitat la motoare... poate la aripi, dar în niciun caz mai departe. Cel puțin până s-a ciocnit, când totul s-a amplificat. Un incendiu al aripii nu se poate extinde atât de repede și atât de mult spre înainte.

Craig:

— Poate că perforarea fuzelajului a fost jos. Poate că DeLisle s-a dus la clasa turist.

Tom:

— Într-un 747? Uitați care-i treaba, am convenit deja că fuzelajul n-a fost perforat, altfel s-ar fi auzit pe bandă. Face un zgomot al dracului de tare.

Jerry:

— Dacă gaura ar fi fost mai spre spate, este posibil să nu-l fi auzit.

Tom:

— De acord, totuși cum a ajuns DeLisle acolo? Să treacă prin clasa întâi, apoi să coboare scara, să treacă prin clasa turist și să se întoarcă pe același drum în carlingă în treizeci și trei de secunde? Imposibil, ținând seama de starea avionului. Ar fi fost un miracol dacă ar fi coborât scara fără să-și rupă gâtul.

Eram de acord. Ar fi fost mai ușor să stea în picioare într-un *montagne russe*.

— Așadar, am rostit, putem postula că n-a ajuns cu mult dincolo de scară. Nu pare rezonabil să fi văzut altceva decât niște pasageri speriați.

Carole ne-a întrerupt după ce continuasem așa destulă vreme.

— Oameni buni, a zis ea, va trebui să acceptați evidența.

— Și care-i aia? a vrut Jerry să știe.

— Că s-a țicnit, pur și simplu.

— Crezusem că vouă, psihologilor, nu vă place cuvântul ăsta.

Carole a strâns din umeri.

— N-am prejudecăți împotriva lui, când este cel mai simplu care se potrivește. Dar l-am folosit mai mult ca să vă aduc cu picioarele pe pământ. Știu că nu vreți să credeți că un pilot o poate lua razna în felul acesta și voi recunoaște că este o raritate. Însă toți ați demonstrat foarte convingător că, atunci când a intrat în compartimentul pasagerilor, nu ar fi putut vedea decât niște oameni speriați, nu cadavre arse.

Tom a dat să protesteze:

— Totuși a zis c-a văzut...

— N-a zis c-a văzut nimic. Nu tratați episodul ca fiind relatarea unui martor ocular demn de crezare. Tratați-l ca

fiind ultima revelație a unui om împins dincolo de propriile lui limite. DeLisle a spus că toți erau morți și arși. Era un individ instruit să piloteze avioane, dar n-o putea face, pentru că nu era avionul lui. El știa mai multe decât pasagerii și avea mai multe motive să intre în panică, pentru că știa că toți erau sortiți pieririi. El putea privi realitatea pe care Gil Crain și ceilalți continuau s-o refuze, pentru că mai aveau încă proceduri de executat. El a cedat pur și simplu și a spus ce știa că se va întâmpla — că vor muri toți. Și a avut dreptate.

Nimănui nu i-au plăcut cuvintele ei, însă asta a pus capăt discuției, cel puțin pentru moment. Carole era experta în factori umani. Gândindu-mă retrospectiv, trebuie să recunosc că motivul principal pentru care ezitasem să-i accept explicația era exact cel amintit de ea: nu doream să cred că un pilot își putea pierde mințile atât de rapid. Dar probabil că DeLisle și le pierduse.

Am ținut ședința de seară — cea dintâi dintre multe — la scurt timp după prima ascultare a benzii din 747.

Abia am reușit să-i înghesuim pe toți în cea mai mică dintre cele două săli puse la dispoziție de aeroport.

Înăuntru trebuie să fi fost peste o sută de persoane autorizate. Mă tem că am moțăit în mare parte, totuși pot să moțăi cu ochii deschiși, așa că nimeni n-a observat. Sper...

Ședințele de seară sunt un punct de referință în orice investigație. Toți cei care lucrează la accident se întâlnesc și-și împărtășesc observațiile. Se iau decizii asupra direcțiilor ce trebuie urmate.

Am căzut de acord asupra necesității examinării computerului de la Fremont — locul Centrului de Control de Trafic Aerian Regional Oakland — de către o echipă de experți.

Tom se gândise deja la niște persoane pentru treaba asta. În rest, a fost vorba mai degrabă de a confirma acțiunile deja întreprinse și de a le repeta tuturor să continue. Majoritatea etapelor fizice ale unei investigații durează destul de mult.

După aceea ședința ar fi putut ține alte zece ore. Orice ședință merge pe acest făgaș, dacă îi îngădui. Am constatat însă că în etapele inițiale este multă vorbărie goală. Ulterior unele ședințe mai lungi aveau să fie benefice, dar, când mi-am privit ceasul și am văzut că trecuseră deja două ore, i-am pus capăt și le-am cerut tuturor celor a căror muncă nu se desfășura în hangar să se ducă la culcare.

Unora nu le-a convenit, însă nu puteau face nimic în privința asta. Eu conduceam investigația. Poate că pe hârtie scria că o conducea C. Gordon Petcher, dar de fapt eu eram șeful. Și apropo de bunul și dragul de Gordy...

Pe când toți evacuau sala, Briley s-a apropiat de mine având pe chip o expresie care anunța vești proaste. L-am luat din scurt:

— Știu deja, i-am spus. Gordy n-a prins cursa de seară. O să vină mâine-dimineață. Am auzit c-a ținut o conferință de presă în Washington.

— Așa am fost înștiințat.

— Trebuie să fi fost una simpatică. N-am vorbit cu el, așa că mă-ntreb ce le-o fi spus?

— Cred că le-a spus că situația este sub control. La fel cum veți face și dumneavoastră peste vreo douăzeci de minute.

Am pufnit, însă eram deja resemnat. Presei i se promisese o conferință. După felul în care vedeam eu lucrurile, n-avea să fie decât ceea cei ei numeau o „oportunitate

foto". Imagini cu mine pe care să le dea la ştirile de noapte. În tot cazul n-aveam aproape nimic să le spun.

○ ○ ○

Urăsc ineficienţa. Ar trebui să căutaţi mult, mult de tot până să găsiţi un exemplu de ineficienţă care să depăşească o conferinţă de presă.

Simpla duplicare a eforturilor este suficientă ca să-ţi pierzi cumpătul şi să izbucneşti în plâns. Chiar este nevoie ca postul Eyewash din Kankakee, statul Illinois, să trimită un cameraman pentru a prezenta un dezastru aviatic din California? Şi nu-i vorba doar despre televiziune, deşi toate posturile importante din cele şapte state înconjurătoare aveau echipe aici. Erau prezente şi toate ziarele. Reporteri din India, Japonia, Anglia, ba poate chiar şi din Bali, Insulele Maldive şi Kampuchia. Reporteri de reviste şi editorialişti. O sută cred că erau numai de la publicaţiile aviatice. Oameni de ştiinţă de la toate universităţile din statul California. Autorii de nonficţiune specializaţi în cărţi publicate rapid pentru a exploata o noutate, ca şi conceptualii care au misiunea de a se învârti pe lângă Patty Hearst sau Gary Gilmore, sau oricine şi orice care captivează atenţia ţării pentru câteva zile, şi de a pune autori anonimi să scrie cărţi care să aducă bani repede şi producători anonimi să toarne filme pentru televiziune care să aducă bani repede. Ei sunt cei care ambalează frumos dezastrele. În două luni urma să le vedem rezultatele eforturilor: „Ultimele secunde ale cursei 35", „Coliziune!", „Mount Diablo" şi „Ciocnirea coloşilor".

M-am întrebat pe cine vor distribui în rolul lui Bill Smith.

Aș fi fost încântat dacă n-ar fi vrut nimic altceva decât să stea în fața epavei, în toiul nopții, afundați până la genunchi în noroi, cu microfoanele ridicate în dreptul fețelor și privind solemn.

Dar ei voiau să vorbească cu mine, iar eu nu înțelegeam de ce. N-aveau să capete nimic din partea mea. O știau la fel de bine ca mine, însă trebuiau oricum să-și țină circul.

Așa că am stat acolo în fața unei păduri de microfoane, am mijit ochii în lumina reflectoarelor și l-am blestemat pe C. Gordon Petcher, care ar fi trebuit să se ocupe de asta. Dacă nu era bun pentru așa ceva, atunci la ce era bun? Am început cu declarația standard că nu voi comenta nimic despre investigațiile aflate în curs de desfășurare. După aceea le-am spus datele pe care le știam și pe care ei le știau deja. Am citit, pur și simplu, sec informații ca aeroporturile de decolare ale avioanelor, destinațiile lor, ora impactului, locurile prăbușirilor. Le-am spus câți pasageri și membri de echipaj fuseseră în fiecare avion (căpătasem finalmente cifrele respective, iar totalul se ridica la 637), că fuseseră raportate zece persoane dispărute la sol, probabil moarte, și șapte rănite, toate în zona prăbușirii lui DC-10. Numele victimelor erau confidențiale și se aștepta notificarea rudelor. În sfârșit... puteți completa și singuri. Auziți toate astea la știrile de seară.

Cauzele accidentului continuau să fie investigate.

Are cineva întrebări? Dumnezeule, dar nu toți odată!

— Domnule Smith, au murit toți membrii echipei de baschet?

Era prima dată că auzeam despre o echipă de baschet. S-a dovedit că în 747 se aflase echipa de baschet a unui colegiu. I-am spus reporterului că, dacă fuseseră în

avion, atunci erau morți cu certitudine, deoarece nu existaseră — repet, nu existaseră — supraviețuitori. De câte ori trebuia să spun asta?

— Ce știți despre senatorul Gray?

— Era în unul dintre avioane?

— Aceasta este informația pe care o avem.

— Nu pot confirma sau nega informația. Dacă a fost în unul dintre avioane, este mort.

— Mă refeream la senatorul statal Eleanor Gray.

— Perfect. Nu este departamentul meu. Lista va fi făcută publică după confirmarea identităților. Următoarea întrebare.

M-au întrebat despre controlul traficului de la sol și despre erori de pilotaj. Nu am nimic de comentat. Au dorit să știe despre transponderele radar. Nu am nimic de comentat. Ați discutat cu un anume *Donald Janz*? Nu am nimic de comentat. A fost vorba despre o eroare de computer? Nu știm. Nu am nimic de comentat. Nu dețin date suficiente. Se investighează. Studiem problema. Nu, după știința mea. Investigațiile continuă.

Practic au izbutit să mă transforme în unul dintre oficialii aceia publici care se foiesc, pe care-i vedeți la știri sau în emisiunea „60 de minute", care nu riscă nici măcar să declare că suntem sau nu în luna decembrie. Tipii ăia mă enervează la fel de mult pe cât vă enervează și pe voi și nu-mi place să fiu făcut să semăn cu ei. Știți însă prea bine că, uneori, când la o întrebare se răspunde prin „Chestiunea este încă în litigiu" sau altă expresie similară, nu se tăinuiește, de fapt, nimic. Persoana care a răspuns nu poate vorbi. N-ar fi cuvenit. Orice afirmație publică pe care aș fi făcut-o la conferința aceea de presă ar fi putut afecta terți inocenți. Am valsat așa aproape o oră.

Un singur lucru despre conferință ar merita amintit. S-a petrecut spre sfârșit, când majoritatea reporterilor serioși cedaseră și rămăseseră numai țicniții. Camerele TV plecaseră, bineînțeles, după ce se asiguraseră că aveau cinci minute de material filmat.

Un individ s-a ridicat în picioare și mi-am dat seama imediat că se credea un apărător al drepturilor cetățeanului.

— Domnule Smith, reprezint Organizația Pasagerilor Aviatici.

Nu m-am putut abține.

— Hopa! Tu ești cel de la OPA?

M-am ales cu câteva râsete sincere. Mai mult chiar, cred că am fost responsabil pentru schimbarea denumirii grupării respective.

A pus întrebarea, congestionat la față, iar eu am respins-o sec. Cu siguranță trebuiau să mai existe câțiva pe care-i puteam insulta fără să mă tem de represalii. Am privit în jur, sperând să-l depistez pe cel de la *National Enquirer*.

În locul lui m-am ales cu un gentleman demn, cu păr alb, ușor pântecos și cu vestimentație oarecum demodată. Avea părul zburlit, dar aceea era singura lui trăsătură neglijentă. Ieșea în evidență printre ceilalți.

— Domnule Smith, mă numesc Arnold Mayer. Întrebarea mea nu are nicio legătură cu computere supraîncărcate sau controlori de trafic aerian neglijenți.

— Asta ar fi cu adevărat o ușurare.

— Mă îndoiesc. Aș dori să știu ce elemente neobișnuite ați întâlnit până acum în investigația dumneavoastră.

— Mă tem că nu pot comenta despre...

M-am oprit, gândindu-mă la toate ceasurile acelea. Nu pentru că aș fi intenționat să-i pomenesc despre ele.

— Domnule Mayer, aceasta este una dintre întrebările cu spectrul cel mai larg pe care le-am auzit vreodată.

Bătrânul gentleman mi-a aruncat un surâs ironic și a ridicat scurt din umeri. Decisesem deja că aceasta va fi ultima întrebare a serii și îmi spuneam dacă n-aș putea să termin astfel încât să nu fiu considerat un ticălos absolut.

— Puteți fi ceva mai specific? i-am sugerat.

A strâns din nou din umeri.

— Dacă aș ști cum să le descriu, elementele n-ar mai fi neobișnuite. Ați găsit vreun obiect neobișnuit asociat coliziunii? Au existat observații neexplicate? Există vreo indicație că acest accident ar fi fost provocat de ceva mai puțin evident decât supraîncărcarea unui computer?

— Fără să subscriu în niciun fel la ipoteza computerului supraîncărcat, pot spune că nu — până în prezent n-a existat nimic neexplicat. (Așa! Minte, tu, minunat funcționar public!) Bineînțeles, fiecare accident este unic în felul lui și totuși...

— ...toate au factori comuni. În orice accident există lucruri pe care vă așteptați să le găsiți, dar pot fi și altele la care nu v-ați fi așteptat. Am auzit, de exemplu, că înregistrarea vocilor din carlingă — RVC, cum îi spuneți dumneavoastră — conține ceva mai puțin obișnuit.

Așadar, avusese loc o scurgere de informații. Nu pot spune că am fost surprins. Așa ceva se întâmplă mereu. M-a surprins mai degrabă că informațiile acelea ajunseseră la moșul ăsta, și nu la CBS ori la revista *Time*.

— Nu pot să comentez în această privință, deoarece datele din RVC nu au fost deocamdată procesate și analizate. Se pare că procedurile noastre vă sunt familiare, așa încât știți că procesarea și analizarea vor dura aproximativ

două săptămâni. După aceea porțiunile relevante vor fi făcute publice și le veți putea asculta personal.

A intervenit iarăși, rapid, înainte să fi avut timp să pun capăt conferinței de presă.

— Perfect, totuși există altceva straniu? Ceva care în sine poate părea lipsit de importanță? Orice fel de discrepanțe în derularea secvențială a accidentelor? Orice obiecte inexplicabile găsite printre sfărâmături? Mai explicit, orice care să aibă vreo legătură cu timpul?

O dată în plus m-am gândit la ceasuri, dar am fost distras de o criză de tuse din fundul sălii. Era o femeie care stătea cu spatele la mine. Cineva o prinsese îngrijorat de braț, deoarece se frânsese practic din mijloc, însă ea i-a făcut semn că nu avea nevoie de ajutor.

— Tot nu-nțeleg la ce faceți aluzie, i-am zis lui Mayer.

— Nu pot să fiu mai explicit fără să par un idiot, a rostit el amuzat. Caut pur și simplu inexplicabilul. De obicei îl găsesc.

— Nu-l veți găsi aici, am replicat. Peste câteva zile sau săptămâni, voi fi în stare să vă spun exact ce s-a întâmplat în urmă cu o noapte. Nu încape nicio îndoială. Există...

Femeia din fundul sălii își revenise în cele din urmă, și era ea. Cea care nu voise să-mi dea cafea în hangar, pentru ca apoi, după numai câteva ore, să mi-o pună literalmente în poală. Se îndrepta spre ieșire.

— Domnule Mayer, în domeniul meu de activitate nu există nimic inexplicabil. Iar acesta este sfârșitul conferinței de presă, doamnelor și domnilor.

Am coborât de pe podium și m-am grăbit către fundul sălii.

Ea nu era pe coridor. Am mers câțiva metri, până în locul în care coridorul cotea în unghi drept, și m-am uitat

după colț. Câțiva reporteri se îndepărtau pe acolo, dar ea nu se număra printre ei. La capătul coridorului se găsea ușa spre partea publică a terminalului. N-avea niciun rost s-o caut acolo.

— Unde te grăbești așa?

Am întors capul înspre Tom. Arăta la fel de obosit pe cât mă simțeam eu. Am rămas amândoi lângă peretele coridorului, în timp ce prin fața noastră au trecut și restul reporterilor, inclusiv Mayer, care cred că mi-a făcut cu ochiul.

— Am văzut-o din nou. Mi s-a părut c-a ieșit pe-aici.

— Pe cine? Ah, femeia ta misterioasă. Crezi că o ceașcă de cafea vărsată pe pantaloni este o introducere suficientă?

— La dracu', nu știu. Voiam doar să vorbesc cu ea.

— Sigur că da. A scuturat din cap, neîncrezător: Nu știu cum mai reziști. Eu sunt pe jumătate mort, iar tu cauți să-ți faci de cap.

— Nu-i așa. Chestia e...

Mi-am dat seama că nu știam de ce voiam să vorbesc cu ea. Dar voiam. M-am gândit să sun la United, ca să văd dacă nu i-aș putea da de urmă, după care am decis să amân până mâine.

— Asta-i tot pentru azi, șefule? a întrebat Tom.

Mi-am privit ceasul de la mână.

— Ajunge, dă-o naibii. Echipa de noapte a fost instruită?

— Da. Vrei să mergem și să mâncăm undeva?

— Nu, mulțumesc. O să mă-ntorc în camera aia de motel despre care-am auzit niște zvonuri acum șapte–opt zile. Să văd dacă reușesc s-ajung în pat.

— Pariez doi la unu că nu te culci singur.

13. „PE MĂSURĂ CE TRECE TIMPUL“

Nimic mai deprimant decât să fii singur în mulțime și să asculți colinde de Crăciun.

Mi-am târșâit picioarele prin terminal, simțindu-mă de parcă aveam nouăzeci de ani. Era ora 21:30. Numai bine pentru trei–patru păhărele în barul motelului și apoi să m-arunc în pat.

Nu-mi puneam mare încredere în șansele pe care ar fi pariat Tom. Chiar dacă ar fi avut dreptate, nu eram sigur că aș fi știut ce să fac cu norocul respectiv în starea mea actuală. Cel mai mult mă irită la Tom convingerea lui că aș duce un soi de viață nebunească de burlac.

Ce dracu', în Kensington, statul Maryland? Nu zic că nu mă gândisem să-mi fi luat un apartament în oraș. Washington este și a fost mereu binecuvântat cu o mulțime de funcționare guvernamentale tinere și drăguțe. Destule sunt dispuse să se culce cu tine pentru două cocteiluri și un tur pe ringul de dans. După care se trezesc dimineața, te sărută pe obraz și nu le mai vezi niciodată. Scurt, ușor și plăcut, fără legături remanente. Știu despre ce vorbesc; am încercat-o de câteva ori, la scurt timp după divorț.

Chestia este că fusese bine, plăcere sportivă peste noapte, însă după aceea mă simțisem întotdeauna ca un rahat. Doream să cunosc fata, doream — folosind un

cuvânt devalorizat — o relație. Nu insistam în privința căsătoriei. Nu eram chiar atât de demodat. Dar mă gândeam că ar fi trebuit să ne cunoaștem reciproc.

Soția mea ar fi râs de s-ar fi prăpădit, auzind asta.

Frecventam un salon de masaj de pe Strada Q. Mergeam doar o dată la două-trei săptămâni; cerințele mele sexuale nu păreau să mai fie ce fuseseră cândva. Îmi plăcea mult însă atmosfera directă și pragmatică. Era rapid și eficient și, deși mă simțeam pustiit când plecam, nu eram la fel de pustiit ca după aventurile de o noapte.

Aceea era viața sălbatică și liberă de burlac la care părea să se gândească cu atâta încântare Tom Stanley, un bărbat însurat și fericit. Asta se întâmplase cu pilotul de jet lipsit de griji, prea tânăr pentru Coreea și trecut în rezervă până să înceapă Vietnamul, dar care știuse atât de-al dracului de multe *Chestii Necesare*[4], încât ar fi putut scrie el însuși nenorocita aia de carte. Cumva, nu-și mai amintea exact cum anume, sfârșise înapoia unui birou. Pentru o perioadă destul de lungă se îmbătase și se culcase cu târfe.

În starea aceea mentală, abia dacă am observat încotro mergeam. Cu ochii ațintiți asupra pantofilor, am pășit pe o scară rulantă care cobora, iar o pereche de pantofi maro decupați adânc a pășit alături de mine. Am alunecat privirea în sus pe ciorapii din nailon, până la fustă, apoi repede spre fața ei.

— Ne cam tot lovim unul de celălalt, nu-i așa? a surâs ea.

---

4 *The Right Stuff* (aproximativ *Chestiile Necesare*), carte scrisă de Tom Wolfe despre programul spațial american, după care a fost realizat filmul *Cursa spațială*. (*N.t.*)

○ ○ ○

Continuam să mă holbez la ea, când am simțit o zguduitură. Țineam o mână pe balustrada din cauciuc; cu cealaltă am prins-o de braț. Pentru o clipă de panică, am gândit: cutremur! După aceea am privit în jur și mi-am dat seama că escalatorul se oprise.

— Poate c-ar fi mai bine să facem cunoștință, a vorbit tot ea. Am putea rămâne blocați aici câteva ore.

Am izbucnit în râs.

— Ai un avantaj față de mine, i-am spus. Tu-mi cunoști numele, însă eu n-am avut niciodată timp să ți-l cer.

— Louise Ba...

Și-a dus palma la gură și a tușit. În cealaltă mână ținea o țigară.

— Louise Ball.

M-a privit cu un surâs nesigur, de parcă ar fi vrut să știe dacă mă deranja că se numea Louise Ball. Să fiu sincer nu prea mai întâlnești Louise în ziua de azi, dar era mai bine decât Lucy, sau Lori, sau multe dintre numele drăgălașe pe care mămicile le dau fetelor acum.

I-am zâmbit la rândul meu și mi-a oferit surâsul ei în varianta extinsă. L-ai fi putut folosi cu succes la aprinderea lumânărilor. Mi-am dat seama că o țineam în continuare de cot, așa că i l-am eliberat.

— Vreo legătură cu faimoasa roșcată[5]? am întrebat.

A părut inexpresivă pentru o clipă și m-am gândit că poate mă declarasem eu însumi demodat printr-o referire

---

Lucille Désirée Ball (1911–1989) actriță americană, starul serialului TV *I Love Lucy*. (*N.t.*)

din istoria antică, dar apoi s-a prins de aluzie. Abia ulterior mi s-a părut bizar să rateze o referire la *I Love Lucy*. Cu un nume ca al ei, isteții ca mine probabil că făcuseră remarca aceea de sute de ori.

— Nicio legătură. Sper că nu te-ai supărat. Fac mereu chestii de-astea.

Am crezut că vorbeam tot despre Lucille Ball, după care am înțeles că se referea la cafeaua pe care mi-o vărsase în poală. Părea un fleac prin comparație cu privilegiul de a împărți cu ea aceeași treaptă de escalator.

— Nicio problemă.

Cei din fața noastră au început să se miște și i-am urmat, coborând treptele nefirești de înalte.

M-am gândit și am respins câteva fraze pe care să i le spun. Mă atrăgea într-un fel în care nu mă mai atrăsese de mult o femeie. Doream să vorbesc cu ea. Doream să dansez toată noaptea cu ea, s-o iau în brațe, să râd cu ea, să plâng cu ea, să-i spun cuvinte inteligente, spirituale, vesele. Perfect, nu m-ar fi deranjat nici să mă culc cu ea. Pentru a reuși însă orice dintre astea, ar fi trebuit să încep s-o farmec, s-o fascinez cu inteligența mea, să plasez unele dintre replicile acelea superbe pe care starurile cinematografice le aruncă cu atâta ușurință în comediile trăsnite.

— Locuiești pe-aici? am întrebat.

Scânteietoarea replică de deschidere numărul 192. Am un milion de-astea.

— Da. În Menlo Park.

— Nu știu zona. Am mai fost aici numai de două ori și aproape că n-am părăsit aeroportul.

Nu vrei să-mi arăți tu orașul? Nu m-am putut totuși convinge s-o întreb asta. Ne opriserăm într-un locșor

liniștit de lângă fluxul grăbit de omenire. Aproape că trebuia să strigăm pentru a ne face auziți.

— E dincolo de Golful San Francisco. Pe peninsulă. Merg cu metroul la muncă.

— Cu Bart?

Din nou pauza aceea scurtă și bizară; a părut că privea în gol, de parcă platane de computer i se roteau în cap, pentru ca apoi — bingo!

— Da, sigur că da, sistemul de transport Bay Area Rapid Transit.

O tăcere stânjenitoare începuse să coboare peste noi. Aveam sentimentul mohorât că ea va pleca în clipa următoare, dacă vreun Cary Grant nu-mi sărea în ajutor cu o replică bună.

— Atunci probabil că nu cunoști foarte bine East Bay.

— De ce-ntrebi asta?

— Eram curios dacă știi vreun restaurant bun. Eu nu le cunosc decât pe cele din jurul aeroportului.

— Mi s-a spus că în Piața Jack London ar fi câteva drăguțe.

După care a rămas locului, surâzându-mi. Am șovăit iarăși, sincer; întotdeauna mă comport stângaci cu persoanele abia cunoscute, cu excepția cazului în care am făcut cunoștință în interes de serviciu. În mod clar însă ea nu se grăbea să ajungă nicăieri, așa că, ce dracu'?

— Te-aș putea invita la cină, atunci?

— Crezusem că n-o să mai întrebi niciodată.

○ ○ ○

Zâmbetul ei era mai bun decât amfetaminele, dar mai rău decât heroina. Vreau să spun că mă simțisem de parcă

tocmai fusesem călcat de un elefant, dar apoi o întâlnisem și, pe neașteptate, parcă aveam doar douăzeci de ani și mă trezisem după un somn reconfortant.

Pe de altă parte, simțeam ca și cum mi-aș fi putut dezvolta o dependență, iar asta mă dezorienta ca naiba.

De acum traversam parcarea publică prin bura fină, iar eu pălăvrăgeam ca un drogat care tocmai a prizat o doză, înainte de a-mi reaminti că aveam eu însumi un automobil, care mă aștepta în parcarea de la Hertz. I-am spus asta, iar ea a ridicat ochii spre cer. Ploaia începuse să se întețească.

— De ce să nu-l luăm pe al meu? a spus. Te pot aduce aici, după aceea.

A părut o idee bună, până i-am văzut mașina.

Era incredibilă. Am privit-o, apoi m-am uitat la Louise. Mi-a surâs inocent, așa încât am revenit cu ochii la mașină.

Nu sunt sigur nici măcar asupra modelului, însă era italienească, părea că fusese construită peste vreo douăzeci-treizeci de ani, era înaltă de o jumătate de metru și lungă de nouă metri, și parcă gonea cu o sută la oră când stătea pe loc. M-am gândit că trebuia să fi costat optzeci sau nouăzeci de miare.

Perfect! Este mașina prietenului ei. Sau mai are un job, cu adevărat lucrativ. Poate că tocmai îi murise un unchi bogat, sau poate că părinții ei erau nababi. Era imposibil să poată cumpăra așa ceva din salariul unei funcționare care vindea bilete la o companie aeriană.

Să fiu sincer, începusem s-o privesc bănuitor. Mici detalii se cumulau într-o direcție dubioasă. De pildă, avea scula asta în garaj și mai mergea cu „metroul“ la muncă? Și

haideți să fiu brutal de sincer. Cu un chip și un corp ca ale ei, ardea de nerăbdare să iasă cu unul ca mine? Am început să mă tem că putea fi o pasionată de dezastre. Există și așa ceva, deși în general pasionații de felul acela sunt bărbați.

Însă, când sunt femei, ele pot fi tare stranii. Brusc mi-am amintit dimineața aceea în hangar, când fugise de mine. Privise cu foarte multă atenție sacii din plastic cu resturi. O excita oare așa ceva? În aeroport păruse un vis intangibil. De aceea, când înțelesesem în cele din urmă că încerca să mă ajute, că de fapt dorea să cineze cu mine și se străduia din răsputeri să mă facă s-o invit, nu-mi pusesem norocul sub semnul întrebării. Totuși ce dorea de fapt de la mine? Mă îndoiam că trăsăturile-mi chipeșe și conversația cuceritoare.

Aproape că aș fi avut nevoie de un încălțător ca să mă strecor pe scaunul de lângă șofer, iar Louise a băgat în marșarier, cu bomba nucleară de import de sub capotă torcând ca o felină mare. Mașina a alunecat spre poarta parcării și ne-am instalat la coadă. Louise m-a privit.

— A fost o zi foarte grea azi? a întrebat.

Asta era! Începem! Trebuia să scot poveștile de groază pentru doamne.

— Teribilă.

— Atunci haide s-o dăm uitării. Să interzicem orice discuții despre accidente. Să nu mai vorbim nici măcar despre avioane.

Altă ipoteză care zbura pe fereastră. Pur și simplu nu-mi puteam da seama cum s-o descifrez pe Louise. Pe când ne apropiam de bariera cu plată, am studiat-o din nou în strălucirea albastră a luminilor parcării.

Altceva mă nedumerise.

Hainele ei! Îi stătea excelent în ele, însă erau demodate. Nu purta uniforma United, ci îmbrăcăminte „civilă" și nu mai văzusem așa ceva de zece ani. Nu pretind că aș fi specialist în modă, dar până și eu îmi puteam da seama că nu se potriveau. Fusta nu era din aceeași generație cu bluza. Fusta era prea scurtă. Bluza era îndeajuns de transparentă ca să observ că purta sutien.

Încă reflectam la asta, când ea a plătit parcarea, trântind un pumn de monede în palma casierului și lăsându-l să-și aleagă ce-i trebuia. Mi-am reamintit că și eu procedasem cam la fel în aeroportul din Calcutta.

A intrat apoi cu mașina aerodinamică și agresivă pe drumul de acces și am decolat fără să mai așteptăm permisiunea turnului de control. Parcă aș fi fost într-o reclamă în care se încearcă să se demonstreze că un automobil este mai potrivit pentru pistele aviatice decât pentru șoselele banale. Am ajuns întregi la autostradă, după care Louise s-a dezlănțuit cu adevărat. S-a strecurat în spații libere pe care nici măcar nu le vedeam, ca și cum celelalte mașini ar fi fost obstacole staționare.

După primul val de frică, am încetat să mai calc frâna care nu exista, m-am lăsat pe spate și am admirat reprezentația.

Să dea dracii, femeia asta știa să șofeze!

○ ○ ○

M-a dus la Piața Jack London. Auzisem de ea, dar n-o văzusem niciodată. Părea mai degrabă o capcană pentru turiști, însă nu sunt tocmai expert gastronomic.

A parcat, iar eu mi-am desprins degetele de pe marginile scaunului și am reușit un fel de rostogolire afară, uimit

că mai eram în stare să respir, mulțumind că rămăsesem în viață. Ea m-a privit ca și cum n-ar fi putut înțelege ce se întâmplase. Brusc m-am simțit foarte bătrân. Am decis că probabil nu gonise chiar atât de tare, ci că mă transformam pur și simplu într-o fosilă. Sunt sigur că și eu șofasem la fel de rapid în zilele automobilelor mele sport, cât despre unele cascadorii pe care le făceam cu avioanele de reacție ale marinei...

Am mers într-un local numit Antoine's, care era ticsit. Evident, nu aveam rezervare. Șeful de sală mi-a spus că o masă se va elibera peste patruzeci și cinci de minute. Am băgat mâna după portofel, gândindu-mă să-l ung cu ceva, când s-a întâmplat ceva magic. A privit-o pe Louise.

Cred că n-a putut suporta ideea s-o vadă așteptând în picioare în hol. N-am văzut-o schițând niciun gest, așa că poate că-l hipnotizase. Indiferent ce ar fi fost, o masă s-a eliberat pe neașteptate lângă fereastra cu vedere la ocean.

Se vedeau o mulțime de ambarcațiuni micuțe, legănându-se la ancoră și ude leoarcă sub ploaie. Era minunat. Am comandat un scotch dublu cu gheață și Louise a cerut la fel. Asta mi-a plăcut. N-am înțeles niciodată motivul pentru care oamenii vor băuturi cu gust de bomboane și care au în ele umbreluțe din hârtie.

Meniul era în franceză. Și știți ceva? Ea l-a citit de parcă ar fi fost limba ei natală. Am lăsat-o să comande, sperând să nu mă nenorocească cu melci, țipari sau altceva de felul ăla.

Paharele ne-au sosit cu o viteză destul de apropiată de a luminii. În ochii chelnerului am putut vedea că Louise mai făcuse o cucerire.

Cineva a început să cânte la pian. Louise a tăcut puțin și i-am zărit din nou expresia pierdută. Își consulta toate

cotloanele memoriei, totuși n-ar fi trebuit să se căznească atâta pentru cântecul acesta.

— „Pe măsură ce trece timpul", a rostit.

— În sănătatea ta, puștoaico[6], am zis și am ridicat paharul.

Ea și l-a golit până la fund. Probabil că m-am holbat.

— Aveam nevoie de asta, a spus.

I-am făcut semn chelnerului și, sigur că da, și el o privise pe Louise, iar o parte din farmecul ei mi se transmisese, fiindcă a apărut foarte rapid cu alt pahar.

— Așa se pare.

Și eu aveam nevoie, dar m-am mulțumit să sorb din al meu. Louise stătea așezată cumva pe o parte, cu un braț lăsat peste spătarul scaunului și picioarele întinse pe lângă masă. Părea complet relaxată și mai frumoasă ca oricând. A înclinat ușor din cap.

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat.

— Nimic. Absolut nimic. Să nu te enervezi, dar trebuie s-o spun. Ești foarte frumoasă și mă străduiesc din răsputeri să nu mă holbez prea tare la tine.

A făcut gropițe în obraji și mi-a acceptat cuvintele cu o încuviințare amuzată.

— Nici nu-mi vine să cred ce noroc am avut.

Zâmbetul i-a pălit puțin.

— Nu sunt sigură cum ar trebui să-nțeleg asta.

— Vreau să zic că toți pot vedea ce văd eu la tine, însă îmi vine tare greu să-nțeleg ce vezi tu la mine.

S-a îndreptat puțin în scaun și surâsul i-a pălit și mai mult. De fapt, de acum era aproape o încruntătură.

---

6 „Here's looking at you, kid", replică din filmul *Casablanca*. (*N.t.*)

— Cu riscul de a te lăsa să crezi că-mi părea rău pentru tine, păreai singur și deprimat. Păreai ca și cum ai fi avut nevoie de un prieten. Întâmplarea face ca și eu însămi să fiu în aceeași situație și să n-am niciun prieten. Voiam să-mi iau gândurile de la ce am văzut azi și m-am gândit că, probabil, nici ție nu ți-ar face vreun rău. Dar dacă...

— Stai, îmi pare rău c-am spus...

— Nu, lasă-mă, te rog, să termin. Nu-ți fac nicio favoare. Și nici nu vreau să obțin ceva de la tine. Nu sunt reporter. Nu sunt nici pasionată de dezastre. Nu vorbi despre mine ca și cum aș fi „norocul" tău. Eu sunt eu, iar, când ți-am acceptat invitația, am făcut-o pentru că m-ai impresionat cum te-ai descurcat cu idioții ăia la conferința de presă și mi s-a părut c-ai muncit din greu ca să descâlcești greșelile făcute de cei pentru care lucrez eu, și mi-am spus că mi-ar plăcea să te cunosc.

M-a privit din cap până în picioare, aproape clinic.

— Bineînțeles, se poate să mă fi înșelat.

Până în clipa aceea nu mă gândisem că era posibil să fie reporteră. N-o cred nici acum.

Nu-mi petreceam totuși prea mult timp, făcându-mi griji despre asta, într-un fel sau altul, pentru că tot ce puteam vedea în clipa aceea era ceva frumos amenințat de posibilitatea de a fi distrus de suspiciunile mele.

— Regret că am spus-o, am rostit.

— Acum ai făcut-o deja. A oftat și și-a luat ochii de la mine: Poate că am fost prea dură cu tine.

— O meritam.

— A fost o zi dură.

Și-a privit al doilea pahar. L-a dat peste cap. Am făcut la fel, sperând că opinia ei despre propria-i rezistență la

băutură era apropiată de adevăr. N-ar fi fost cine știe ce distracție dacă se îmbăta criță.

— Câți ani ai? m-a întrebat.

— Ești o tipă tare directă.

— Așa se câștigă timp.

— Patruzeci și patru.

— Dumnezeule! a spus ea. Te îngrijora că eram prea tânără pentru tine? Asta te neliniștea?

— Parțial.

— Eu am treizeci și trei. Acum te simți mai bine?

— Da, mă gândisem că ai vreo douăzeci și șase.

Nu era tocmai adevărat. Când o văzusem prima dată, crezusem că era mult mai tânără, iar ulterior crezusem că s-ar putea să fie ceva mai bătrână. Douăzeci și șase era undeva la mijloc.

— Aș dori să pot șterge ultimele două minute și să o luăm de la capăt, i-am spus.

— De acord.

Și-a aprins altă țigară de la chiștocul celei pe care o fumase. Era singurul lucru care nu-mi plăcea la ea, dar nu poți să le ai pe toate.

— Ai avut dreptate în privința mea, am zis. (N-a fost pe atât de greu pe cât crezusem.) Sunt singur și am fost deprimat. Zic „am fost", pentru că m-am simțit mult mai bine de când te-ai ciocnit de mine.

— Chiar și cu cafeaua vărsată în poală?

— Mă referream la ciocnirea ulterioară, pe escalator...

S-a întins peste masă și mi-a atins mâna.

— Știu la ce te referi. Detest aeroporturile din orașe necunoscute. Te simți atât de anonim... Toți oamenii aceia...

— Mai ales în perioada asta a anului.

— Știu. Toți sunt încruntați. Este mai frumos la porțile de debarcare. Oamenii sunt mai fericiți acolo, întâmpinându-i pe cei pe care au venit să-i aștepte. Pe de altă parte, detest să lucrez la terminalul principal. Toți se grăbesc și apar mereu probleme cu computerele. Rezervările se pierd... știi cum e.

Am simțit un fior. Și dacă era reporter?

— Când m-au luat de la ghișeul de bilete și m-au trimis în hangar, am fost aproape ușurată, mă crezi? Asta după ce-mi promiseseră că acolo nu vor fi cadavre.

N-am comentat. Dacă dorea povești horror, acum ar fi fost momentul să mă întrebe despre ele.

— Am spus însă că nu vom discuta despre joburi, a urmat ea. Atât doar că aș dori să știu cum se poate ca un bărbat de numai patruzeci și patru de ani s-ajungă să aibă un chip atât de trist.

— L-am asamblat de-a lungul anilor. Dar nu cred că te interesează toate alea.

Așa că exact despre ele am vorbit: viața mea și momentele grele. Am încercat să mă opresc, dar în zadar. N-am început să bocesc, slavă cerului, iar dincolo de un anumit punct și de niște pahare nu-mi pot reaminti exact ce am spus, decât doar că sunt sigur că n-au fost detaliile muncii mele. Cel puțin partea aceea din înțelegere am respectat-o. În majoritate i-am zis despre efectele jobului asupra mea. Despre ce se întâmplase cu căsătoria mea, despre trezirile din somn cu spaima de cădere și visul în care înaintez printr-un tunel lung și întunecat, în care pâlpâie lumini.

○ ○ ○

Băuturile n-au făcut niciun rău. Până a sosit cina, amândoi băusem destul și mă simțeam pe cât de relaxat și nepăsător puteam deveni vreodată. Încerci un sentiment minunat de eliberare când vorbești despre lucruri pe care le-ai ținut prea mult ascunse în interiorul tău.

Totuși când a sosit mâncarea, m-am calmat îndeajuns pentru a înțelege că nu se putea spune că purtam o conversație. Rolul Louisei fusese de a asculta și de a comenta o dată sau de două ori cu simpatie.

— Deci cum îți place jobul ăsta? am întrebat și ea a izbucnit în râs. (Am privit-o în ochi pentru o clipă, dar n-am văzut niciun reproș acolo.) Scuză-mă, m-am lăsat purtat de val și am vorbit numai eu.

— Taci și mănâncă-ți cina. Nu mă deranjează să ascult. Ți-am spus, mi se păruse că arătai ca și cum ai fi avut nevoie de un prieten.

— Iar tu ai zis același lucru despre tine. Până acum n-am fost un prieten foarte bun.

— Trebuia să te descarci într-o măsură mai mare decât mine. Sunt măgulită că m-ai ales ca om în fața căruia să-ți ușurezi sufletul. Probabil că am un chip onest, sau altceva.

— Sau altceva...

Aproape că uitasem cum era să mă simt bine față de propria-mi persoană și-i eram recunoscător. Așa că am întrebat-o despre ea și mi-a spus câte ceva pe când mâncam.

Avea un tată foarte bogat. Ea absolvise artele plastice la un colegiu de pe Coasta de Est. Crescuse fără să se gândească vreodată că va trebui să muncească pentru a

se întreține. Se măritase cu bărbatul potrivit, care nu se dovedise chiar atât de potrivit. Divorțase și încercase să se descurce pe cont propriu.

Existase un avort.

Am înțeles că nu avusese succes cu artele. Fusese șocată să descopere cât de greu era să-și câștige existența, însă nu dorise să revină la părinți. Tatăl continua să-i trimită cadouri, pe care ea nu avea puterea să le refuze, așa cum era automobilul de afară.

A povestit totul foarte credibil și a terminat înainte să fi sosit desertul. De fiecare dată când am întrebat-o despre un detaliu, avea răspunsul pregătit. Era fascinant, realmente, pentru că pe la jumătatea poveștii mi-am dat seama că nu credeam nici măcar un cuvințel.

Știți ceva? Puțin mi-a păsat. La momentul acela eram scăldat într-o căldură plăcută care mai avea încă mult până la ebrietate și în care mă simțeam minunat. Louise băuse cot la cot cu mine și, din câte îmi dădeam seama, era perfect trează.

— Știi să pilotezi avioane? am întrebat-o.

A părut surprinsă, apoi suspicioasă.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu. Mă gândisem doar că s-ar putea să știi.

— Am pilotat avioane mici.

— Mă gândisem eu...

Abia dacă se atinsese de desert. Dacă stau să mă gândesc bine, abia dacă se atinsese de orice, deși mâncarea era excelentă. Și fumase non-stop. Terminase un pachet și intrase binișor în al doilea.

Am început să mă gândesc la întoarcerea la aeroport cu Louise în bomba aceea cu motor. Și m-am întrebat de

ce mă minţise. Nu mă întrebaţi cum ştiam că mă minţise; ştiam pur şi simplu.

— Mă poţi duce acasă? am spus.

— Nu ştiu dacă o poate face cineva, Bill. O să-ncerc.

○ ○ ○

S-a descurcat perfect. Poate că-mi simţise teroarea pe drumul de venire, fiindcă a şofat considerabil mai încet.

Apoi am fost lăsat în faţa hotelului, ca o studentă în faţa căminului de dormitoare. M-am simţit cumva straniu, însă m-am gândit că n-ar trebui să-i forţez mâna. Mă aşteptam oricum s-o văd dimineaţă.

Am ajuns în cameră cuprins de o strălucire caldă care a durat până am închis uşa după mine. După aceea am fost o dată în plus într-o cameră străină de hotel, hăt departe de casă, singur. Aş fi dorit să beau ceva. Ştiam că ar fi fost lucrul cel mai rău pentru mine şi mi l-am dorit din nou. Am sunat la room-service, după care, într-o rară etalare de putere a voinţei, am închis înainte să mi se fi răspuns. Am tras draperiile şi am privit afară, la lumini. Am rămas lângă fereastră.

Sunt sigur că aş fi adormit acolo, în scaun, dar, după vreo douăzeci de minute, cineva a ciocănit la uşă. Aproape că n-am răspuns: era probabil Tom sau altcineva din echipa de investigaţie cu o problemă pe care nu mă simţeam în stare s-o rezolv.

M-am dus totuşi la uşă, iar când am deschis-o, Louise stătea în prag, ţinând în mână o pungă de hârtie şi două pahare, încercând să pară voioasă şi nereuşind prea grozav.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea un păhărel înainte de culcare, a spus şi a izbucnit în plâns.

14. „SĂRMAN RĂZBOINIC!"

Depoziția Louisei Baltimore

— Sherman, reglează Mașina Timpului pentru seara de doisprezece decembrie, o mie nouă sute optzeci și nu știu cât...

— Sigur că da, domnule Peabody[7], a chițăit Sherman.

Sherman... Ticălosul...

○ ○ ○

Povestea noastră până aici...

Dacă vă amintiți, când am părăsit-o pe eroina noastră, leșinase eroic la simpla menționare a unui avort nesemnificativ din punct de vedere istoric. Faptul că avortul s-a petrecut la doi ani după nașterea pruncului nu merita o remarcă specială; se întâmpla frecvent în epoca asta. Mai precis acum se întâmplă de fiecare dată. Eu mă bucurasem de copil pentru doi ani. Presupun că asta poate fi considerată bunăvoința Fortunei.

Ce este *Fortune*? O revistă. Cât costă? Zece cenți. Dar eu n-aveam decât un bănuț de cinci cenți.

Asta-i bunăvoința Fortunei tale.

---

7 Domnul Peabody este un câine din serialele TV de animație *Rocky and His Friends* și *The Bullwinkle Show*, care apare întotdeauna însoțit de „băiatul" lui, Sherman, și de Mașina Timpului (WABAC/Wayback). (*N.t.*)

Dacă devin mai opacă de atât, o să reflect lumina. Aluzii istorice, zece cenți la kilobyte, prin amabilitatea furnizorului local de descărcări de date. Specialitatea noastră: anii 1980.

Capul îmi era ticsit cu atâtea informații despre epocă, încât nici măcar nu-mi puteam drege glasul fără să vin cu un refren muzical publicitar, un sinopsis de film, emisiune TV sau glumă răsuflată.

— Sherman, practic pilotez o târfă.

— Nu trebuie să ți-o tragi cu el, decât dacă vrei, Louise.

— Nu vreau!

Poarta s-a deschis și... am trecut prin ea.

○ ○ ○

Am asistat la cea mai mare parte a conferinței de presă. Era pe atât de plictisitoare pe cât mă așteptasem, deși, desigur, noi nu fuseserăm în stare s-o observăm, din cauza prezenței mele acolo, care declanșa cenzura temporală.

A existat un singur moment dificil. La sfârșitul conferinței de presă, Mayer a început să pună cele mai ale naibii întrebări. Zicea că era în căutare de date neobișnuite. Nu știu care anume, dar o să le recunosc dacă o să le văd. Și apropo, domnule Smith, ați găsit ceva neobișnuit care să aibă vreo legătură cu timpul? Aproape că mi-am înghițit țigara.

Ce știa nemernicul ăla?

L-am zărit pe Smith de cealaltă parte a terminalului aglomerat al aeroportului. N-am avut mari greutăți în a ajunge lângă el când a pășit pe escalator, deși vreo două

persoane care nu se feriseră din calea mea nu mi-au apreciat metodele. Nu mi-a păsat. Toți îmi erau strămoși, însă mă săturasem de strămoși. Îmi petrecusem toată viața încercând să le croiesc un viitor, și uite unde mă adusese chestia asta!

Sherman și cu mine lucraserăm cu multă atenție momentul acesta.

(Asta se întâmplase mult, mult după ce-mi aruncase apă pe față, ori mă ciupise de lobul urechii, ori mă pălmuise, ori ce altceva îmi făcuse pentru a mă trezi. Amintirile mele despre perioada aceea sunt destul de vagi și aș prefera să nu vorbesc despre ele, mulțumesc tare mult! Amintirile mele despre orele care au urmat, când Sherman și cu mine discutaserăm despre copil, sunt pe cât de clare pot fi, și aș prefera să nu vorbesc nici despre ele. Ar trebui să relatez totul, totuși există limite.)

— Întâlnirea cu drăgălașa, spusese Sherman.

— Ce-ar trebui să-nsemne asta?

— O expresie populară în diverse perioade ale Hollywoodului din secolul XX, care descrie primul element din tema favorită a vremii: „Un băiat cunoaște o fată".

— Băiatul pierde fata, băiatul câștigă fata, este?

— Exact. Nu trebuie să ne preocupăm prea mult de partea a doua. În ordinea firească a lucrurilor, Smith te va pierde fără ajutorul nostru și, desigur, nu te poate câștiga la sfârșit.

— Ce s-a-ntâmplat cu sfârșiturile fericite? întrebasem. Nu-mi răspunde! Au murit cam pe când m-am născut eu. Bun, dă-mi atunci un exemplu de „întâlnirea cu drăgălașa".

— Veronica Lake în rolul femeii deziluzionate pe punctul de a pleca din Hollywood, care-și cheltuiește

ultimul dolar cumpărându-i micul dejun lui Joel McRae, care se dovedește a fi un regizor faimos, îmbrăcat ca boschetar pentru a se documenta în vederea unui viitor film. *Călătoriile lui Sullivan*, de Preston Sturges, 1942.

— Te-ai uitat la multe filme, comentasem eu.

— Cam la câte te-ai uitat și tu. Bineînțeles, capacitatea mea pentru descărcare de date este mai mare și le accesez mai rapid.

— În direcția asta te-ai gândit când mi-ai spus să-i vărs cafeaua în poală.

— Da. Acum el te cunoaște. Trebuie să-i oferim o ocazie de a te cunoaște mai bine.

— Și care-i ideea ta?

○ ○ ○

Sherman mi-o spusese, așa că acum pășeam pe treapta unui escalator din Oakland.

Am strecurat mâna în poșetă aproape imediat după ce m-a văzut Smith. I-am zâmbit și am apăsat un buton, iar escalatorul s-a oprit.

— Ne cam tot lovim unul de celălalt, nu-i așa? am spus.

Nu mă gândisem că el va fi atât de timid. A trebuit să-i smulg o invitație la cină. Începusem să mă întreb dacă nu cumva costumul-piele spectaculos pe care-l purtam nu era pe atât de grozav pe cât fusese de lăudat.

Gândind retrospectiv, cred că mă așteptasem din partea lui să-și cunoască replicile la fel de bine pe cât mi le cunoșteam eu. Bănuisem că și el simțea sforile păpușarului care-l manevra, la fel de intens ca și mine. Dar de ce să fi fost așa? La urma urmelor, eu eram păpușarul lui și Smith

n-avea habar de asta. Eu eram cea care văzuse scenariul, sau, cel puțin, propunerea pentru felul în care ar trebui să se desfășoare seara.

Deoarece n-a propus să șofeze, am presupus că n-avea mașină. De aceea l-am dirijat spre parcare, unde pregătisem un plan de rezervă. Acolo a fost cât pe aici să dau de necaz.

Cum spuneam, descărcarea de date mă umple de informații, însă nu este de mare folos în identificarea șabloanelor. În parcare existau un milion de vehicule și nu știam multe despre niciunul. Oh, da, cunoșteam numele brandurilor, dar în rest trebuia să mă orientez după instinct în selectarea automobilului „meu".

În mod logic, am gândit că ar trebui să aleg unul mic, în conformitate cu presupusul meu statut socio-economic. Dar uneori logica nu-i de ajutor. De unde să fi știut că automobilele mari nu costă întotdeauna mai mult, și nici cele mai mici nu costă mai puțin.

Cel pe care l-am ales era scund și părea inconfortabil. De îndată ce l-am arătat, am știut că greșisem. Smith m-a privit straniu. Era însă prea târziu să mă răzgândesc. Am băgat mâna în poșetă și toate încuietorile portierelor s-au deschis înainte ca el să se fi putut apropia suficient ca să poată vedea ce se întâmplase. Am suit apoi în mașină și am scanat comenzile. Păreau simple și directe, deși m-am gândit că un radar putea fi util. Am introdus o cheie în contact. A depistat combinația cuvenită și a pornit mașina, iar eu am pus-o în mișcare.

A fost chiar mai ușor decât crezusem. Vehiculul era mult mai rapid decât toate de pe șosea. Am folosit suplimentul de viteză pentru a depăși mașinile mai slabe, ținând turometrul cât mai aproape de linia roșie. Am urmat indicatoarele spre Piața Jack London.

○ ○ ○

N-ar fi trebuit să fi recunoscut că știam franceza. Până mi-am dat seama că nu era în natura personajului meu, vorbisem deja cu chelnerul.

Mâncarea era destul de neplăcută. Sunt sigur că toți ceilalți se bucurau de ea, dar pentru mine era insipidă, de parcă aș fi mestecat carton. În alimentația noastră avem nevoie de alte substanțe chimice decât dodecii, inclusiv multe chestii care l-ar fi ucis cu siguranță pe Bill Smith, sau cel puțin l-ar fi îmbolnăvit. Venisem pregătită. Aveam câteva capsule ce conțineau toate otrăvurile de care ar fi avut vreodată nevoie o creatură care se respectă din secolul al XCIX-lea. Le-am palmat toată seara și le-am strecurat în pahar. Aveau atuul suplimentar al neutralizării etanolului. Abia dacă am ciugulit din mâncare; scotchurile duble erau cele care mă susțineau.

El mi-a povestit o mulțime de chestii pe care le știam deja; la urma urmelor, Bill Smith devenise omul cel mai amănunțit cercetat din secolul XX. Îl scanasem de la naștere (prin cezariană) până la moarte.

Sosisem în secolul XX cu o doză mare de dispreț pentru domnul Smith. Privindu-i viața din exterior, nu puteai să nu te întrebi din ce motiv un individ care beneficiase de atâtea atuuri nu le fructificase într-o măsură mai mare. Mi s-a părut un smiorcăit, care avea să devină în scurt timp un alcoolic. Avea o poziție respectabilă și se găsea pe punctul de a-i da cu piciorul. Dăduse greș în căsnicie.

Smith trăia în epoca aceea care, din punctul meu de vedere, era pe atât de apropiată de Raiul pe Pământ, pe cât ajunsese vreodată rasa umană, și într-o țară cu mai multă

bogăție — oricum ați dori s-o măsurați — decât dobândise vreodată altă națiune. De aici mai departe totul avea să meargă la vale, până ce rasa umană își atingea nadirul: zilele dragi și familiare din viitorul îndepărtat pe care eu îl numeam „cămin".

Era absolut firesc să mă trezesc întrebându-mă de ce dracu' se lamenta atât? În același timp secolul XX abunda în plângăcioși. Ei își făceau griji despre relațiile semnificative. Se plângeau despre costul vieții. Aveau un întreg arsenal de cuvinte cu care să descrie tot ce-i îndurera — cuvinte ca: anxietate, existențialism, angoasă. Luau pastile ca să se trateze de ceva numit „depresie". Urmau cursuri pentru a învăța cum să se împace cu propria lor persoană. Avortau în medie cam unu din patru copii. Simțeau realmente că aveau probleme.

Și, în același timp, dovedeau dedicația termitelor pentru a-și distruge lumea. Până la urmă produseseră peste trei sute de gigatone de arme nucleare, după care pretinseseră că nu aveau să le utilizeze niciodată. Puseseră în mișcare procese ce aveau să extermine până la urmă toate speciile animale, cu excepția lor, a câtorva insecte și a unui milion de microbi cu mutații rapide, lăsându-i pe descendenții lor, ca mine, să evolueze catastrofic spre pieire. Chiar în clipa asta făceau lucruri care urmau să mă modifice în asemenea măsură, încât niciodată nu aveam să le mai pot respira aerul sau consuma mâncarea.

Nu-i de mirare că ei au inventat disperarea existențială.

○ ○ ○

Cu toate acestea, una este să vezi viața unui om în rezumat și alta să-l asculți povestind-o. Fusesem pregătită

pentru poveste, mă așteptasem să zâmbesc cum puteam mai bine tot timpul cât ascultam.

Dar când Smith a început să vorbească, am constatat că situația se schimba. Sărmanul, m-am gândit, după care m-am surprins crezând-o.

El nu s-a plâns. De fapt nici măcar nu s-a lamentat. M-am pomenit regretând că n-o făcea; ar fi fost mai ușor să simt un dispreț sănătos față de el. Ceea ce mi-a spus era însă adevărul curat. Era singur și nu știa ce să facă în privința asta. Obișnuise să fie în stare să se afunde în meseria lui, dar asta nu mai avea succes. Știa că era o prostie, însă nu putea pricepe de ce nimic nu părea să mai aibă vreun înțeles. Acționând în calitate de propriu medic curant, prescrisese etanolul ca tratament posibil. Cura părea să funcționeze în unele cazuri, dar încă nu fuseseră primite toate rezultatele. Smith știa, fără să-și dea seama cum ajunsese să știe, că se ridicase pe vârfuri spre ceva, nu-l atinsese și acum cobora înapoi. N-avea să se mai înalțe niciodată.

De aceea am oscilat între a-mi părea rău pentru el și a dori să-l smucesc de guler și să-l pălmuiesc până-și venea în fire. Cred că dacă m-aș fi născut în secolul XX, aș fi lucrat în asistența socială. De câte ori acordam mai multă atenție unui berbec, chestia asta mă dădea peste cap. Nu puteam să nu mă pun în pielea lui.

La dracu', e mult mai simplu să-i paralizezi pe lăbari și să le tragi un șut în cur prin Poartă!

Atunci toate lacrimile șiroiesc departe de ochii mei.

○ ○ ○

Tipul rezista la alcool. Probabil că și el gândea la fel despre mine.

A rezistat atât de bine, încât, până a sosit mâncarea, și-a dat seama că-și revărsase povestea vieții într-un monolog neîntrerupt și a avut eleganța de a se simți stingherit. De aceea m-a întrebat despre mine.

În niciun caz nu venisem nepregătită. Sherman și cu mine concepuserăm de asemenea o poveste a vieții mele. Atât doar că nu voiam s-o spun. Mă săturasem de minciuni. Până la urmă i-am spus-o totuși și mi s-a părut că am făcut o treabă destul de bună. A încuviințat în momentele corecte și a pus întrebări compătimitoare, dar nu iscoditoare.

Continuam, simțindu-mă chiar mândră de mine, până ce mi-am dat seama că nu credea o iotă din ce ziceam.

Avea o privire ciudată. Poate că nu era decât efectul alcoolului. Mi-am spus că asta ar fi fost explicația, totuși n-am crezut-o.

Nu, pur și simplu se gândea că exista ceva despre care nu voiam să vorbesc, și avea perfectă dreptate.

○ ○ ○

L-am lăsat la hotel, am mai șofat cale de câteva străzi, apoi am oprit și am stat locului, tremurând.

După ce am încetat să mai tremur, mi-am privit ceasul. Trecuse cu puțin de miezul nopții. Știam ce aveam de făcut. Sherman și cu mine stabilisem metoda și credeam că va avea succes. Atât doar că păream să nu mă pot pune în mișcare.

Nu pentru că mi-ar fi fost frică să mă culc cu Smith. Sherman și cu mine discutaserăm despre asta și mă mai relaxasem în privința sexului. De ce să-ți fie frică să rămâi însărcinată, când mai ai doar două zile de trăit? Și

nu pentru c-aș fi fost prea înfumurată să mă culc cu un bărbat pentru binele Proiectului Poarta. Lista lucrurilor neplăcute pe care aș fi fost dispusă să le fac pentru a salva proiectul era lungă, iar sexul cu cineva care nu-mi plăcea era hăt departe de ultima ei poziție.

Și nici măcar pentru că nu mi-ar fi plăcut de el. Era o misiune pe care trebuia s-o îndeplinesc și eu nu dau bir cu fugiții înaintea misiunilor, așa cum n-ar trebui s-o facă niciun soldat bun... dar, lăsând toate astea la o parte, chiar îmi plăcea de Smith. Și oricum capsula temporală fusese flexibilă în privința asta. Nu trebuia s-o fac decât dacă doream.

Ea nu-i decât o momâie.

○ ○ ○

Nu departe de locul în care oprisem se afla un magazin de băuturi alcoolice. Am coborât din mașină, am mers pe trotuar, am intrat și am cumpărat o sticlă de scotch.

Pe drumul de întoarcere, cineva a ieșit dintr-o intrare întunecată și a pornit pe urmele mele. M-am întors. Era un bărbat de culoare, posibil un negru, deși pentru ochii mei rasele sunt la fel de greu de deosebit ca și modele vestimentare. A întins un pistol spre mine.

— Ia dă poșeta, curvo! a șuierat.

— Ești hoț sau violator? l-am întrebat.

După aceea i-am luat arma, l-am aruncat pe jos și i-am pus talpa pe gât. A încercat să mă azvârle, așa că i-am tras un șut în față și i-am pus iarăși talpa pe gât. A horcăit. Am slăbit apăsarea.

— Cred că mi-ai rupt încheietura, a zis.

— Nu, încheietura, ci fie radiusul, fie cubitusul. Oricum ar fi bine să te vadă un medic. I-am privit brațul dezgolit: Ești drogangiu, nu-i așa?

N-a răspuns.

Mda, n-ai prea multe de ales în privința strămoșilor, dar el îmi era strămoș și de aceea nu-l puteam ucide. Exista posibilitatea să fi afectat deja în mod major fluxul temporal... însă nu-mi păsa.

Am încercat un sentiment de ușurare. Aveam să fac ceea ce doream să fac, cu condiția să pot descoperi despre ce era vorba.

I-am scos gloanțele din armă și i-am restituit-o. Apoi am deschis poșeta și i-am întins un teanc de valută americană: douăzeci de mii de dolari, mai puțin cei 15,86 pe care-i cheltuisem pe scotch.

— Distracție plăcută, i-am spus.

○ ○ ○

Liberul-arbitru se simțea ciudat. Dacă despre asta era vorba.

Mi-am lăsat mâinile să șofeze. Ele m-au adus înapoi la hotelul lui Bill și tot ele au parcat automobilul.

Picioarele mele păreau să aibă idei similare, deși nu au făcut o treabă la fel de bună. Pe coridorul hotelului, m-am împiedicat de o tavă de la room-service pe care erau două pahare de cocteil goale. Le-am ridicat, iar picioarele m-au dus la ușa lui și s-au oprit acolo. Am fost pe punctul de a zgrepțăna la ușă, mi-am amintit că eram în alt timp și alt loc, așa că am lovit în ușă cu pumnul.

Cioc, cioc.

Cine-i acolo? Fortuna ta.

Ce este Fortuna? Întinde palma, domnule Smith. Louise ghicește totul.

15. „DOBÂNDĂ CUMULATIVĂ“

Depoziția lui Bill Smith

Nu mai fumasem o țigară de nouă ani, dar, când ea s-a sculat de pe pat și s-a dus la baie, am înhățat pachetul pe care-l lăsase pe noptieră și am aprins una. Erau Virginia Slims. Am început să tușesc după al doilea fum, iar la al patrulea mă simțeam amețit, așa că am strivit-o.

Ce mai seară...

Am privit ceasul. Era unu noaptea. La ora zece dimineața, ea avea să se transforme într-un dovleac. Fusese unul dintre multele lucruri pe care le spusese și care avuseseră la fel de puțin sens ca toate celelalte.

Am ascultat apa curgând înapoia ușii închise. Părea că ea ar fi făcut duș.

Tot ce știam cu certitudine era că avusese o fetiță, care murise. Restul nu avea noimă.

— Pot să-ți spun ceva? rostise după ce izbutise să se oprească din plâns.

Stăteam pe marginea patului și eu o cuprinsesem în brațe. Era poate cea mai frumoasă femeie pe care o îmbrățișasem vreodată, totuși sexul era foarte departe de mintea mea.

— Sigur că da. Orice.

— Este o poveste lungă, mă prevenise.

— Mă gândisem eu...

Ea râsese. Era un râs tremurat și amenințase să devină altceva, însă se stăpânise.

— Acolo de unde vin eu, mor toți, îmi spusese.

Și, jur, de-acolo a devenit și mai nebunesc.

Depoziția Louisei Baltimore

— Noi nu punem nume copiilor decât la a doua aniversare, i-am spus.

— De ce?

— Nu-i clar?

M-am întrebat din nou cât credea din toate astea. Cam unu la sută, am decis. Dacă intenționam totuși să-i spun povestea, n-o puteam exprima cum trebuie în termeni din anii 1980.

— Nu le punem nume fiindcă șansele de a trăi până la a doua aniversare sunt mai mici de unu la sută. După aceea poți să riști. Poate că vor reuși.

— Și ce-a avut fetița?

— Nimic. Cel puțin, așa părea. Eu aveam doisprezece ani, înțelegi? Îmi venise primul ciclu și se părea că eram fertilă. Genalizele n-arătaseră nicio problemă majoră.

M-am uitat la el. Câteodată adevărul nu merge și pace bună.

— Am o problemă de fertilitate, i-am spus. Medicii mi-au zis că n-o să pot avea copii. După care am rămas oricum gravidă.

— La doisprezece ani? a rostit el.

— Dă-i dracu' de doisprezece ani! Sunt beată, da? Mi s-a făcut... cum se numește? Amniocenteză. Toți

au considerat că, dac-o să rămân gravidă, copilul va fi... mongoloid.

— În ziua de azi asta se numește sindromul Down.

— Exact. Exact! Am uitat jargonul local. Prin urmare, fetița s-a născut și era perfectă. Cel mai frumos și mai dulce prunc din toate timpurile. Cel mai perfect născut în ultima sută de ani.

Beam direct din sticlă. Fără pastile, fără nimic. S-a dovedit că etanolul nu-i un tratament chiar atât de rău pentru disperare.

— Era viața mea. Era tot ce-mi dorisem vreodată. Oho, au încercat să mi-o ia, au încercat s-o ducă într-un spital unde să fie permanent cu ochii pe ea. Vrei să știi dacă era isteață? Era un geniu. A mers la șase luni, a vorbit la nouă luni... Era Pământul, Luna și stelele.

— Cum ai zis c-o chema? m-a întrebat.

L-am privit din nou. În regulă, așadar nu credea nici măcar unu la sută.

Și de ce ar fi trebuit să creadă? Și de ce ar fi trebuit eu să cred? Am început să plâng iarăși.

Depoziția lui Bill Smith

Era mult mai zdruncinată decât crezusem. M-am străduit să pun totul cap la cap, aproape ca și cum aș fi procedat în cazul unui accident de avion.

Fetița avusese un soi de maladie congenitală. Nu sunt expert în genul ăsta de probleme, dar m-am gândit la vreo două lucruri. De pildă: mama avusese sifilis sau fusese dependentă de heroină în timpul sarcinii. Ce altceva îi

putea conferi un asemenea sentiment de vinovăție? De ce altfel și-ar fi relatat povestea folosind astfel de metafore nebunești? Fetița murise înainte de a doua ei aniversare. Sau poate că nu. Exista posibilitatea să fie o legumă ținută în viață de aparate.

Ba chiar, dacă situația ar fi fost într-adevăr așa, era posibil ca departamentul de asistență socială să-i fi luat copilul. Poate că trăia cu niște părinți adoptivi. Era imposibil să pot spune.

Era, așadar, limpede că Louise era nebună. Cu cât vorbea mai mult, cu atât era mai clar.

În general eu nu reacționez bine față de nebuni. Prefer să n-am nimic de-a face cu ei. Era posibil ca Louise să devină violentă. Nu puteai spune ce-și imagina, pentru ce anume putea decide să mă învinovățească.

Da data aceasta, însă, nu m-au încercat astfel de sentimente.

Este adevărat că eram epuizat emoțional când a terminat de vorbit. Este adevărat că ceafa mă durea serios de la încuviințările pline de înțelegere pe care i le oferisem. Nu conta însă. Continua să-mi placă de ea. Continuam să doresc să fiu cu ea.

Depoziția Louisei Baltimore

— Nu mi-a rămas prea mult timp, am zis după ce am terminat o poveste pentru care nu exista contextul necesar s-o înțeleagă. Cred c-o să mă duc să-mi fac un duș. Mi-am privit ceasul: La urma urmelor, la zece dimineața o să mă transform într-un dovleac.

Mi-am cercetat fața în oglinda băii. Aceeași bătrână Louise. Aceeași bătrână idioată.

— Vezi? mi-am spus. Atâta fandoseală pentru nimic. I-ai spus lucrul despre care nu doreai absolut deloc să vorbești, iar el n-a crezut o iotă. Ai putea spune c-a fost un anticlimax.

Am început să tușesc înainte să fi terminat discursul. Mi-am găsit inhalatorul Vicks și am băgat un jet masiv, sperând ca duhoarea — pentru nasul lui Bill — să nu împută toată baia. După aceea m-am dezbrăcat și am intrat sub duș.

Sherman pregătise un întreg scenariu pe care să-l aplic în continuare. Era al naibii de drăgălaș, plin ochi cu replici preluate de la actrițe ca Katharine Hepburn și Jean Arthur, care se încheia cu mine căzând în brațele lui și — presupun — cu valuri spărgându-se pe nisip în timp ce imaginea noastră se destrăma cu bun gust în anșeneu. Necazul era că funcționează sub forma asta numai în filme. Întâlnirea noastră fusese drăguță; mai multă drăgălășenie de atât nu mai puteam suporta. Era momentul să părăsesc anii 1930 și 1940 și să intru direct în explicații ani 1980.

Așa c-am ieșit de sub duș și am deschis ușa.

Depoziția lui Bill Smith

A părut să-i facă plăcere. Cel puțin, dacă nu i-a plăcut, a scos toate sunetele cuvenite. Dumnezeu știe că mie mi-a făcut plăcere. Am simțit că era cel puțin la fel de flămândă după sex ca mine, iar eu nu fusesem niciodată atât de flămând.

Când s-a terminat, s-a întins după țigări și asta m-a deranjat puțintel. Poate că aveam nevoie să mă plâng de ceva. Poate că prea brusc viața mea devenise prea bună.

— Întotdeauna fumegi după ce faci dragoste?

Și-a plecat privirea ca și cum ar fi verificat și poanta a trecut între noi fără să mai fie nevoie ca ea s-o rostească. Am râs amândoi. A aprins țigara și a tras adânc în piept, apoi a exhalat foarte lent.

Părea pe deplin mulțumită.

— Eu fumeg după orice și înainte de orice, Bill. Aș fuma și în timp ce dorm, dac-aș putea găsi o cale prin care s-o fac. Doar autoreținerea mea inumană mă face să le fumez una câte una în prezența ta.

— Bănuiesc că știi cui dăunează fumatul.

— Pot să citesc și eu ce scrie pe pachet.

— Atunci de ce fumezi?

— Pentru că-mi place gustul. Îmi reamintește de acasă. Și pentru că-mbolnăvirea de cancer pulmonar ar fi ca un centimetru de zăpadă la Polul Nord.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că eu mor deja de o boală oribilă.

Am privit-o, dar ochii ei nu trădau nimic. Putea fi adevărul literal, sau alta dintre amăgirile ei stranii, sau poate, pur și simplu, că mă lua peste picior.

Fusesem mândru de mine când decisesem, în restaurant, că mă mințea. Acum n-o puteam descifra absolut deloc.

— Toți murim, Bill, a urmat ea. Viața este invariabil fatală.

— Aș zice totuși că mai ai destul de trăit.

— Te-ai înșela.

— De ce ai fugit ieri-dimineață? Când ți-am cerut o ceașcă de cafea?

Și-a strivit țigara și a aprins alta.

— Nu m-așteptasem să te văd acolo. Căutam altceva.

— Lucrezi într-adevăr pentru United?

Mi-a surâs larg.

— Tu ce crezi?

— Cred că ești puțin nebună.

— Știu asta. Adevărul nu-i mulțumește pur și simplu pe unii.

Am căzut pe gânduri.

— Da. Cred că lucrezi pentru United. Mai cred că te amuză pur și simplu să-i faci pe oameni să se simtă ridicoli. Îți place să-i ții în nesiguranță.

— Dacă insiști...

— Cred c-ai fost șocată de altceva. De pildă, de jucăriile însângerate și de cadourile de Crăciun ferfenițite.

A oftat și m-a privit trist.

— Mi-ai descoperit secretul cel mai ascuns. Am un suflet sensibil.

Și-a îndepărtat ochii de la fața mea, i-a coborât destul de mult și a strivit o țigară pe jumătate fumată. Din partea ei, gestul era surprinzător.

— Ești gata s-o mai facem? m-a întrebat.

Depoziția Louisei Baltimore

Misiunea continua să existe, deși practic uitasem de ea. Trebuia să-mi reamintesc întruna: scopul prezenței tale aici este de a-l schimba pe Smith, de a-l opri să revină în

hangar în toiul nopții și de a se întâlni cu o versiune anterioară a Louisei Baltimore.

Nu mă deranja mult faptul că o parte a vieții mele pe care o trăisem deja avea să fie anulată, n-avea să se mai fi petrecut niciodată, dacă el nu intra în hangar. Dacă universul mă anula, cel puțin aveam să dispar ca o femeie mulțumită. Era mult mai bine decât mă așteptasem să capăt vreodată.

Când m-am uitat la ceas, era șapte dimineața și noi stăteam tot în pat, în pielea goală, râzând și vorbind, în timp ce soarele răsărea. Nu știu cine a sugerat să ne culcăm, dar în cele din urmă am făcut-o. Nu credeam că aș fi avut mari greutăți să-l țin departe de investigații. În primul rând, acel C. Gordon Petcher avea să sosească cu certitudine în cursul dimineții și să îndepărteze multă presiune de pe umerii lui Bill.

El ar fi putut pretexta că era bolnav, să-și petreacă restul zilei în pat.

Cel puțin asta îmi repetam întruna.

Toate evenimentele Ferestrei C se dovediseră până la urmă foarte stranii. Făcusem praf măsurile de securitate în toate direcțiile. Îi spusesem adevărul literal despre multe lucruri. Și nu fusesem crezută.

În mod ciudat, asta mi se părea un semn bun. Smith mă credea smintită, totuși nu părea foarte deranjat de posibilitatea respectivă. Ar fi putut oare să fie atât de greu pentru smintita frumușică, cu poveștile ei nebune, să-l vrăjească pe bărbatul acesta timp suficient pentru a-l împiedica să intre în hangar diseară? Chiar dacă ea era destinată să se transforme într-un dovleac la ora 10 Pacific Standard Time?

Am râs unul în brațele celuilalt, hohotind beți, și am făcut dragoste din nou, mai lent. Am râs iarăși și am făcut dragoste iarăși. M-am impresionat pe mine însumi. Sper că ea a apreciat asta.

Habar n-am când am adormit. N-a părut să conteze.

Dar a contat. Oho, a contat...

○ ○ ○

Am sărit din pat ca o rachetă teleghidată...

... și m-am izbit cu nasul de perete. Am rămas zgâindu-mă prostește la el, în timp ce gândurile de mahmureală mi s-au aranjat într-o stare vagă de conștiință.

Ceasul deșteptător nu sunase. Ce caută peretele ăsta aici? Cine sunt, unde sunt, ce sunt, de ce sunt, c...

Oh...

— Bună dimineața, a rostit ea.

Stătea pe pat, în pielea goală, rezemată de perne, cu picioarele întinse. A tras din țigară. Era atât de sfâșietor de frumoasă, încât m-am gândit că aș putea izbucni în plâns.

— Te rog, am croncănit. Nu mai fuma așa zgomotos.

— Slăbuț, slăbuț. Azi-noapte te-ai descurcat mult mai bine.

Cu toate acestea a stins țigara.

— Azi-noapte mă simțeam mult mai amuzant.

— Stăteam aici și mă întrebam, a spus ea, când o să te poți ridica în picioare? A durat ceva până ți s-au focalizat ochii.

— Încă nu sunt focalizați.

— Ba da.

S-a întins și bănuiesc că avea dreptate. Era imposibil să nu te focalizezi pe cineva atât de spectaculos.

— Acum însă mă-ntreb, ce anume te-a trezit? Eu n-am auzit nimic și nici n-am făcut nimic. În tot cazul, ai sărit ca ars.

— Cât e ceasul?

— Opt și jumătate.

M-am așezat pe marginea patului și i-am povestit despre ceasul meu deșteptător. Trebuia să presupun că tocmai prezentam o versiune a vechii fabule despre paznicul de far. El stătuse acolo de douăzeci de ani și sirena de ceață îi urlase în ureche la fiecare treizeci de secunde. Într-o noapte sirena nu declanșase o singură dată și paznicul sărise din pat urlând: „Ce-a fost asta?"

M-a ascultat solemn, s-a întins după altă țigară, m-a privit și a decis să renunțe.

A deschis brațele.

— Bill... Ascultă-mă. Ai dormit o oră. Domnul Petcher al tău se poate ocupa de îndatoririle tale. Treci înapoi în pat. Să te masez puțin pe spate.

M-am așezat și ea m-a masat într-adevăr. Nu și-a folosit doar mâinile și nu m-am plâns. După aceea am făcut lucrul cel mai greu din viața mea. M-am ridicat.

— Trebuie să mă duc la muncă, i-am spus.

A stat locului, parcă desprinsă de pe paginile centrale din *Penthouse*, complet până la vaselina de pe obiectivul foto... deși s-ar putea să fi fost vorba pur și simplu despre starea globilor mei oculari. Nu s-a clintit, ci s-a mulțumit să mă privească.

— Meseria asta o să te omoare, Bill.

— Da. Știu.

— Stai cu mine azi. O să-ți arăt San Francisco.

— Crezusem că trebuie să pleci la ora zece.

S-a schimbat la față. Nu știam ce zisesem. Ea nu precizase unde trebuia să plece la ora zece. Poate ca să-și viziteze fetița la spital.

○ ○ ○

Inelele perdelei dușului au șuierat, când ea a smucit perdeaua și a intrat lângă mine.

S-a cutremurat când apa rece a lovit-o și pentru o clipă ne-am strâns unul lângă celălalt ca doi copii.

Am răsucit maneta robinetului spre cald și am îmbrățișat-o. S-a lăsat pe spate în brațele mele. Am văzut că sfârcurile nu i se încrețiseră de frig, așa cum se întâmplau cu ale soției mele când făcea un duș rece. Ciudat ce lucruri observi în asemenea momente...

— Nu-mi place să văd că te omori. Ia-ți ziua liberă.

— Louise, nu te supăra pe mine. Am o meserie și trebuie s-o fac.

— Atunci nu sta până târziu. Diseară la zece voi fi aici.

— Asta pot face. Voi fi și eu aici.

Depoziția Louisei Baltimore

El a plecat și eu nu aveam habar ce va face diseară. Oricum, situația nu era deloc roz.

Putea să meargă în hangar, să se întâlnească cu mine și să belească cronolinia.

Sau putea să nu meargă într-un loc în care eu fusesem deja, într-un loc în care, în versiunea realității mele, el fusese deja. Nu știam ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă ar fi acționat așa.

În tot cazul, stând pe pat în costumul-piele ud, mi-am spus că era posibil să-mi fumez ultima țigară. Nu m-am grăbit, ci am savurat fiecare fum canceros.

După care Poarta a apărut în baie și am trecut prin ea. Din câte știam, era perfect posibil ca de partea cealaltă să nu se mai găsească nimic. Gândul respectiv nu m-a neliniștit prea mult. Măcar pentru o noapte, trăisem din plin.

16. O NOAPTE DE NEUITAT

Depoziția lui Bill Smith

Când am trecut prin recepție, am văzut doi polițiști. Stăteau de vorbă cu directorul. Nu le-am băgat în seamă prezența, până am ieșit și am văzut alți doi polițiști, două mașini de poliție și o camionetă de remorcare care tocmai scotea din parcare automobilul sport italienesc al Louisei.

Am pornit într-acolo. Eram gata să întreb ce naiba se întâmpla, dar ceva m-a făcut să mă opresc. M-am apropiat de un gură-cască și l-am întrebat ce se petrecuse.

— Poliția zice c-a fost furat, mi-a răspuns bărbatul.

— Furat?

— Așa se zice. Probabil c-a fost vreun puști. Altfel cine dracu' ar fi așa tâmpit să fure o mașină ca asta? Nu cred să fie mai mult de șase–șapte în toată țara.

○ ○ ○

Am ieșit din lift și m-am grăbit pe coridor. Tocmai căutam cheia camerei, când s-a auzit un zgomot ciudat. M-am uitat în jur, în sus și-n jos pe coridor, dar nu i-am putut localiza sursa.

Nu eram foarte departe de aeroport și de aceea l-am ignorat. Scosesem cheia, așa că am dat s-o introduc în broască.

Cel puțin, am încercat.

Ușa s-a curbat, îndepărtându-se de mine, ca și cum ar fi fost făcută din cauciuc.

Am fost cât pe-aici să cad; am ridicat mâna și m-am rezemat de perete, care se deformase de asemenea. După care, lent, a revenit la poziția inițială.

Am rămas nemișcat, simțind că mă trec toate apele. M-am retras din fața ușii, apoi am cercetat-o, atât pe ea, cât și peretele. Tencuiala nu se fisurase nicăieri. Mi-am trecut palma peste ușă și în jurul cadrului. Nimic nu era deformat și nu exista nicio aschie.

Iisuse! Mai avusesem mahmureli urâte, dar nimic de felul ăsta. Mi-am frecat fața cu palmele și am descuiat ușa.

Preț de o secundă ceva a părut foarte straniu înăuntru. În capătul îndepărtat al încăperii se aflau ușile glisante din sticlă care duceau la un balcon de mărimea unui sicriu. Ușile acelea erau închise, totuși draperiile fluturau de parcă ar fi bătut un vânt puternic. Nu simțeam însă nici cea mai vagă adiere. Și totul din cameră părea acoperit de gheață.

Poate că „gheață" nu-i cuvântul potrivit. Promoroacă... sau zahăr pudră...

Am clipit din ochi și totul a dispărut. Perdelele nici măcar nu se clinteau, și nimic nu era în neregulă cu pereții sau cu așternuturile mototolite.

Ea dispăruse.

○ ○ ○

Am făcut toate lucrurile la care m-am putut gândi. Nimic n-a adus-o înapoi.

Ușile balconului erau încuiate pe dinăuntru. Le-am deschis și am ieșit afară, am privit în jur, dar n-am putut

vedea cum ar fi putut coborî pe acolo de la etajul al treilea. Nu se zărea nicio frânghie din cearșafuri înnodate sau ceva de felul acela.

Nu lipsisem totuși chiar atât de mult. Bănuiesc că putea să fi coborât cu alt lift în timp ce suiam eu, sau poate că folosise scara, însă ceva mă făcea să mă-ndoiesc în privința respectivă. Hainele ei continuau să fie aici. Toate — de la pantofii maro la sutienul din bumbac.

Doar poșeta dispăruse. Era posibil să fi avut haine în ea? Practic, singurele dovezi ale trecerii ei pe acolo erau așternuturile pătate și scrumierele ticsite cu mucuri de țigară.

○ ○ ○

Am rămas în cameră aproape o jumătate de oră, străduindu-mă să pun totul laolaltă.

Un automobil furat. O noapte de neuitat. O poveste stranie despre un loc în care toți mureau.

Un prunc mort, sau avortat, sau dependent de heroină.

Ah, da, și alte două indicii! În coșul pentru gunoi din baie am găsit un inhalator Vicks și un pachet gol de chewing-gum Clorets pentru împrospătarea respirației. Am mirosit inhalatorul și am regretat.

Indiferent ce ar fi conținut, nu doream nici măcar un strop.

Bifeaz-o ca pe o experiență de viață, mi-am spus, atât doar că îndemnul acela nu m-a ajutat deloc. Din orice experiență ar trebui să înveți ceva, numai că a mea se rezuma doar la întrebări.

○ ○ ○

Am decis să nu spun poliției nimic despre Louise, cel puțin până nu aveam ocazia să vorbesc cu ea mai întâi. Poate că avea nevoie de ajutor. Nu credeam că era periculoasă.

A trebuit să comand un taxi ca să ajung la aeroport. Când am sosit, m-am dus direct la reprezentanța United, la biroul lui Sarah Hacker.

Arăta ca și cum ar fi dormit la fel de mult ca mine. Poate că există și joburi mai rele decât resursele umane și relațiile cu publicul într-o companie aeriană care tocmai a avut un accident aviatic, dar nu știu care sunt alea.

— Bună, Sarah, i-am spus. Aș dori să găsesc o Louise Ball, dacă nu-i un deranj prea mare.

— Niciun deranj, mi-a răspuns. Cu ce se ocupă și în ce oraș?

— Lucrează chiar aici. Sau cel puțin a lucrat ieri. La ghișeul de bilete.

Sarah a clătinat din cap și a întins mâna spre un registru. L-a răsfoit.

— În niciun caz, decât poate să fi fost angajată aseară, după ora cinci. Eu îmi cunosc toți oamenii, Bill. Poate să fi fost angajată temporar? Stai să mă uit.

S-a uitat, dar n-a găsit nimic. A introdus numele în computerul ei și a confirmat că nimeni cu numele Louise Ball nu lucra pentru United.

Era momentul să anunț FBI-ul. O nebună inofensivă, obsedată de fiica moartă, este una, dar o persoană neautorizată care se implică într-o investigație folosind o identitate falsă era cu totul altceva.

Am intrat într-o cabină telefonică și am format primele două cifre ale numărului pe care mi-l dăduse Freddie Powers... apoi am pus receptorul în furcă. Louise spusese că se va întoarce diseară.

Aveam să aștept și să-i ofer șansa de a se explica.

Mi-am amintit că aveam totuși ceva de discutat cu Freddie Powers, așa că am revenit în cabina telefonică. L-am găsit la morga improvizată.

— Ce se mai aude cu ceasurile alea? l-am întrebat. Ai mai aflat ceva nou?

— Ar fi o chestie, mi-a zis. Mai ții minte ceasurile digitale care mergeau invers? Acum toate funcționează normal.

— Ai discutat cu vreun specialist?

— Da.

— Și ce-a zis?

— Că așa ceva nu se poate întâmpla.

Am căzut pe gânduri.

— Câți oameni le-au văzut? Vreau să zic, câți le-au văzut când mergeau invers?

A urmat o pauză.

— Tu și cu mine... Stanley... și doctorul ăla, Brindle. Poate și vreo doi lucrători care l-au ajutat să scoată ceasurile de pe cadavre... deși nu cred. El este cel care le-a remarcat.

— Ai făcut ceva... filme, înregistrări video, orice?

— Nu. Absolut nimic. Nu există decât cele trei declarații ale noastre.

— Trei?

Altă pauză.

— Nu sunt sigur că Brindle va dori să se implice.

— Să nu ne grăbim. Avem încă ceasurile care sunt decalate cu patruzeci și cinci de minute.

— Da.

— Pe când în cazul celor digitale nu există decât ce am văzut noi, tu și Tom și cu mine.

A urmat o pauză și mai lungă. Am bănuit că se gândea la poziția lui, la cariera lui și la felul în care o asemenea poveste i-ar fi putut afecta ascensiunea în Comisie — care dorea întotdeauna să nu rămână niciun căpețel nedezlegat.

— Da, am văzut, a rostit el fără grabă, dar nu-nseamnă că aș crede că ar fi ceva important.

— Exact. Deocamdată să nu ne grăbim cu nimic, da? O să decid eu dacă-i important.

— Așa-i cel mai bine, Bill.

O anomalie fusese rezolvată.

○ ○ ○

Ziua a trecut binișor, atât că eu m-am uitat întruna peste umăr, așteptându-mă ca Louise să-mi cadă în poală.

Nu mi-a căzut.

Am început discuțiile cu Norman Tyson, de la compania producătoare a computerelor pentru controlul traficului aerian.

Tyson a susținut apăsat că echipamentele lor nu erau de vină, deoarece funcționaseră la supraîncărcări peste parametrii prevăzuți de proiectanți. L-am lăsat pe Tom să se ocupe de el, sperând să văd o fisură în armura lui de siguranță. Se știau vulnerabili, dar în același timp știau că motivul real al accidentului putea fi faptul că AFA nu înlocuise hardware-ul depășit.

Iar Comisia avea să arunce găina moartă mai departe în curtea Congresului, care nu asigurase fondurile necesare.

De acum vinovăția era destul de întinsă, dar, dacă voiai, puteai să mergi încă mai departe și să învinuiești electoratul care îi votase pe membrii Congresului.

Comisia, desigur, se afla la adăpost. Cel puțin pe hârtie. Aveam tone de rapoarte și recomandări. Avertizasem că aparatura era veche. Spusesem că trebuia înlocuită.

Dar insistasem oare suficient de mult? Cine putea ști? Trăiam în niște vremuri în care bugetele erau examinate cu lupa. Ba chiar, dacă stăteam să mă gândesc bine, nici măcar nu-mi puteam aminti vreo perioadă în care cetățenii să nu fi țipat pentru reducerea cheltuielilor guvernamentale, iar oricine fusese afectat de reducerile respective declara că fusese cea mai proastă decizie văzută vreodată la Washington. Iar noi nu spuseserăm niciodată că noile computere ar fi fost ieftine: era vorba despre o jumătate de miliard de dolari.

Privește aspectul pozitiv, mi-am spus. Pun prinsoare că acum vor fi achiziționate.

○ ○ ○

Imediat după prânz am primit un telefon de la doctorul Harlan Prentice, care conducea echipa de autopsie. Ar fi vrut să vin până la el, totuși sunt unele lucruri pe care prefer să le evit imediat după ce am mâncat, iar morga se număra printre ele.

— Este vorba despre conținutul stomacurilor, a spus el. Cred că știi că rata de identificare în accidentul ăstuia va fi mică.

— Am fost la morgă, doctore, i-am răspuns. Am văzut sacii cei mari.

— Da. Ei bine, în cazul lui 747 am examinat șaptezeci și trei de fragmente de corpuri care conțineau stomacuri. Am în fața mea un meniu de la cursa aceea, iar pasagerii din clasa turist puteau alege între clătite umplute cu carne de pui, medalion de vită cu unt Bercy și o un fel de mâncare de regim. N-am văzut meniul de la clasa întâi.

Am înghițit un nod măricel și am simțit gustul friptu-rii pe care abia o terminasem. Vreau să spun că sunt călit în chestii de-astea, dar medicii sunt incredibili.

— Și care-i problema, doctore?

— Toți au mâncat pui.

Asta m-a amuțit pentru o clipă.

— Destul de improbabil, nu crezi?

Continua să aștepte un comentariu din partea mea.

Brusc m-am simțit furios. Nu pe el. De ce nu era totuși posibil ca acest caz să urmeze o linie decentă, rezonabilă?

— Improbabil, da, am acceptat. Nu însă imposibil.

— Pune serios la încercare legile probabilistice. Mai am de examinat încă o sută de stomacuri.

— Și următorul ar putea conține vita.

— Sau legumele, a contribuit el îndatoritor.

Atunci m-am săturat.

— Trebuie să fi fost vreo încurcătură în New York, am spus. Au încărcat prea multe cine cu pui. Nu și-au dat seama decât după decolare. Așa că toți pasagerii flămânzi au mâncat pui, iar, dacă ar fi aterizat, Pan Am ar fi auzit o mulțime de plângeri.

— Și clasa întâi?

Mai dă-o-n mă-sa de clasa întâi!

— Nu știu. Știu doar că întotdeauna există o explicație rezonabilă. (Am înghițit alt nod, întrebându-mă ce dracu'

știam, de fapt.) O să-i cer cuiva să discute cu cateringul din New York. Ei o să pună lucrurile la punct.

Am închis telefonul.

Am rămas după aceea locului, gândindu-mă la cele discutate și știind că voi avea nevoie de o pilulă antiaciditate în loc de desert. Se părea că aveam predilecția aceasta de a acoperi problemele și de a pretinde că nu mai existau. Erau, însă, într-adevăr, niște probleme absolut nebunești. Șaptezeci și trei de stomacuri pline cu mâncare de pui servită în avion. Ceasuri care mergeau cu patruzeci și cinci de minute înainte. Ceasuri care merseseră invers când mă uitasem la ele și care reveniseră la mersul normal când mă întorsesem cu spatele. O impostoare frumoasă îmbrăcată ca angajată a unei companii aeriene.

Și un glas pe bandă. *Toți sunt morți. Toți sunt morți și arși.*

○ ○ ○

Atunci și-a făcut apariția Gordy Petcher. L-am trimis cu șefii mei de echipe, ca să-l aducă la zi în toate privințele. Pe moment nu aveam ce face cu el. Nemernicul nu putuse veni când noi ne împotmoleam prin noroi și resturi de corpuri; sosise acum ca să-și asume meritul descoperirilor noastre. Măcar se putea ocupa de conferințele de presă.

După ședința de seară s-a ținut altă conferință de presă, ceva mai informativă. Gordy voia să dea ceva de rontăit pentru mass-media, așa că Tom, Eli și cu mine am întocmit lista scurtă a lucrurilor despre care eram destul de siguri, prevenindu-l să le prefațeze pe toate cu expresii de forma „Există indicații că...“, „Actualmente examinăm...“ sau „A apărut posibilitatea...“

Ce dracu', se pricepea la asta, trebuie s-o recunosc. Era mult mai bun decât mine. Știa cum să formuleze afirmații ambigui și cum să evite orice posibilitate de a fi atacat pentru calomnie. Singura chestie care mă neliniștea era tendința lui de a căuta un titlu de prima pagină, dar de data asta n-a făcut-o. Presa a părut satisfăcută cu ce căpătase și treptat a început să plece.

În scurt timp am rămas singur în sala mare de conferințe. Uimitor cât de pustiu poate arăta un astfel de loc.

Louise nu spusese, de fapt, unde aveam să ne întâlnim.

La hotel, m-am gândit. Fie o să mă aștepte la hotel, fie o să lase un mesaj.

La recepție nu mă aștepta niciun mesaj.

Am suit în cameră. Camerista strânsese hainele Louisei și le pusese în dulap. Am fost recunoscător pentru haine. Fără ele, aș fi început să mă întreb dacă ea existase cu adevărat.

○ ○ ○

Dormisem o oră într-o noapte și vreo patru ore cu o noapte înainte. Dormisem două ore în avion spre California. Nu pusesem gura pe alcool și nu simțeam deloc că mi-ar fi fost somn.

Pentru o vreme, m-am plimbat înainte și înapoi prin cameră, apoi am coborât la bar, însă m-a deprimat. Am suit în mașină și m-am întors la aeroport, am ieșit pe câmpul de aterizare și am mers până la ușile mari ale hangarului în care se aflau resturile celor două jumbo-jeturi.

Într-o parte a lor exista o ușă mai mică, pentru accesul personalului. Avea un gemuleț din sticlă, cu plasă de

sârmă. Am ciocănit la ușă, mi-am lipit fața de gemuleț și am privit înăuntru.

— Hei, ce faci aici?

Paznicul era afară și se apropiase din spatele meu. M-am întors fără grabă, nedorind să-i stârnesc nervozitatea în beznă. Era probabil un polițist ieșit la pensie. Pe umăr se vedea numele unei agenții de securitate și pază, iar la șold avea un revolver calibrul 9 mm.

Mi-am scos ecusonul de identitate și i l-am întins. S-a uitat la el, mi-a privit chipul și s-a relaxat.

— V-am văzut aseară la televizor, mi-a spus.

— Cum se face că ești aici? l-am întrebat.

A strâns din umeri.

— Sunt plătit de companie să păzesc hangarul ăsta. De obicei au avioane adevărate înăuntru, știți? Nu vor să se-ntâmple cine știe ce... În noaptea asta însă mai este un paznic în afară de mine. E pe partea cealaltă, la cealaltă ușă. Greu de-nțeles, este?

— Ce vrei să spui?

S-a uitat prin gemuleț.

— Păi, vreau să spun că n-a mai rămas cine știe ce de furat.

— Nu, cred că nu.

— A fost groaznic, nu-i așa?

— Da. Groaznic. Am indicat lacătul mare de pe ușă: Ai cheile?

— Sigur că da. Vreți să intrați?

— Da. Dacă dorești, poți să-ți suni șefii să le ceri aprobarea, dar îți pot spune ce-o să-ți zică: lasă-l să facă orice vrea. Până-mi termin de scris raportul, avioanele alea sunt ale mele.

M-a privit și a încuviințat din cap.

— Mă aștept s-aveți dreptate. Deși nu știu ce-ați vrea să faceți pe-acolo.

A descuiat lacătul, m-a lăsat să intru, apoi a încuiat după mine. Mi-a spus să bat în ușă când voiam să ies.

M-am plimbat prin hangar, fără nici cea mai mică idee despre ce anume căutam. Tot ce aveam era amintirea acelui prim moment în care o văzusem pe Louise. Fusese aici, în clădirea asta uriașă, și căutase ceva.

M-am oprit lângă axul masiv al unui turboventilator fabricat de General Electric. Toate palele se rupseseră, totuși căldura incendiilor nu-l afectase. Prin comparație cu temperaturile la care fusese proiectat să reziste, prăbușirea și focul nu reprezentau cine știe ce.

Am pornit spre locul în care fuseseră sacii cu resturi mărunte. Louise se uitase la ei. Îmi aminteam limpede acum. O strigasem, ea mă privise și o rupsese la fugă.

Sacii dispăruseră. În locul lor se aflau mai multe mese pliante, acoperite cu grămezi de metal contorsionat. Am pornit în lungul rândurilor nesfârșite, recunoscând uneori câte ceva, dar neavând habar de cele mai multe ori la ce mă uitam. Într-un avion există foarte mult metal.

Ceva mai departe se aflau mesele cu rămășițele bagajelor. Fragmente de valize nu mai mari decât mâna mea. Movilițe de haine zdrențuite și arse. Aparate foto strivite, schiuri sfârtecate, bucăți informe de plastic ce fuseseră calculatoare de buzunar. Până și o sticluță de parfum care supraviețuise intactă.

O luminiță roșie mi-a atras atenția. Era foarte difuză, îngropată sub o mulțime de alte chestii. M-am întins către ea și resturi neidentificabile au zăngănit pe podea.

Prima impresie: o jucărie pentru copii. Un pistol spațial. Carcasa din plastic era pe jumătate topită,

înnegrită la exterior, crăpată și deschisă. Lumina roșie răzbătea prin fisură.

Ca multe alte obiecte din cazul acesta, jucăria era stranie. M-am uitat în interiorul ei, prin crăpătură. Lumina mi s-a părut coerentă: lumină laser. Nu auzisem de jucării pentru copii care să utilizeze lasere.

Aveam în buzunar un briceag elvețian. I-am extins lama cea mai lungă și am strecurat-o în fisură. Am răsucit și carcasa din plastic s-a desfăcut. Am rămas privind interiorul obiectului. Nu știam ce dracu' era, dar în niciun caz nu era o jucărie.

Bun! În sfârșit, aveam ceva concret. Găsirea lui mă întrista mai mult decât pot spune, dar asta era: un soi de armă. Provenise din zona de care Louise fusese atât de interesată ieri-dimineață. Nu puteam decât să presupun că ea știuse că se afla acolo și că o căutase. Era momentul să-l chem pe agentul special Powers. Armele ieșeau din jurisdicția mea.

La șase–șapte metri de mine, pe perete, era un telefon. Aveam să telefonez, realmente intenționam s-o fac, însă luminița roșie continua să-mi rămână ascunsă. Provenea de sub ceva ce putea fi un cip cu circuite. Am început să-l forțez cu briceagul. Voiam să știu ce anume producea lumina aceea.

Stăteam întins pe podea. Nu mă puteam clinti. Îmi era foarte frig și mă durea ceafa.

Fusese un fulger luminos și un sunet ciudat, care începuse surd și trecuse dincolo de limitele percepțiilor mele, cutremurând hangarul. Brusc îmi pierdusem controlul asupra tuturor mușchilor.

Leșinasem, dar nu eram sigur dacă din cauza armei. Cred că în cădere mă lovisem cu capul de colțul mesei, apoi încă o dată, de podea.

Ochii mă dureau, de asemenea. Nu-i puteam clinti. Nu puteam nici măcar să clipesc. Corneea începuse să se usuce.

Pentru o clipă am crezut că murisem și că așa arăta moartea. După aceea am descoperit că respiram. Simțeam podeaua din beton rece sub mine, aerul rece deasupra mea, și pieptul ridicându-mi-se și coborând. Vedeam păienjenișul traverselor din oțel de sub acoperiș și câteva lumini slabe.

Acesta era universul meu.

Fractură de coloană, am gândit. Paraplegie. Catetere, plămâni artificiali, pungă de dren și adio viață sexuală...

Nu părea totuși să fi fost vorba despre o fractură de coloană. Îmi simțeam picioarele. Unul era ușor îndoit sub mine și urma să amorțească. Știam că, atunci când mă voi mișca — dacă aveam să mă mai mișc vreodată —, mă va furnica și înțepa înfiorător.

Nu-mi amintesc multe din următoarele câteva minute. Eram speriat, nu mă rușinez s-o recunosc.

Se întâmplase ceva ce nu înțelegeam. Tot ce puteam face era să zac. Nu izbuteam nici măcar să-mi desprind ochii de la plafon.

După care am constatat că mai puteam face și altceva. Puteam să aud.

Fără să fie puternic, era unicul zgomot din hangar, așa încât l-am auzit. Am decis că erau doi oameni care încercau să meargă cât mai silențios. Probabil că nu i-aș fi auzit, dacă n-aș fi ascultat cu atâta atenție.

După mult timp, am decis că erau trei. Ulterior am fost sigur că erau patru. Uluitor cât de multe puteam auzi, dacă nu puteam face nimic altceva.

Am așteptat. În curând unul dintre ei urma să se apropie suficient și aveau să decidă ce să facă cu mine.

Unul dintre ei s-a apropiat într-adevăr. L-am văzut crescând în câmpul meu vizual. M-a privit de sus.

S-a întors și a fluierat încetișor. I-am auzit pe ceilalți îndreptându-se către mine. S-au strâns în jurul meu. Au alcătuit un cerc și m-au privit. Purtau un fel de costume de scufundători: cauciuc negru care îi acoperea complet, cu excepția fețelor.

— Cine-i? a întrebat unul dintre ei.

— Tu cine crezi?

Cunoșteam glasul acela.

La urma urmelor, ea spusese că se va întâlni cu mine în cursul serii.

○ ○ ○

Au discutat dacă eram sau nu în viață. După aceea s-au îndepărtat din raza mea auditivă; deși îmi dădeam seama că șușoteau despre mine, nu le puteam auzi cuvintele. Am avut impresia că unele dintre ele nu erau în engleză.

S-au apropiat iarăși și m-au privit din nou. De data aceasta am mai prins câte un cuvânt, ici și colo.

— ...scurtcircuitat ceva.

— ...raza paralizantă... focalizată.

— ...mare noroc... un mort.

— Ce dracu' face aici acum?

Asta fusese Louise.

— ...luăm paralizatorul?

— ...Poarta trebuie s-apară în douăzeci de minute... ștergem de-aici.

— Smith transpiră cam mult.

Asta nu m-a surprins. Pe de altă parte, nu mă așteptam să mai transpir multă vreme. Știam că eram un om

mort. Dădusem din întâmplare peste ceva ce n-ar fi trebuit să văd, un fel de armă paralizantă. Deoarece nu-mi puteam clinti ochii, nu-i putusem distinge bine, dar îmi aminteam că de centuri le atârnau forme vagi și aspectul lor general anunța răspicat „comandouri". Nu veniseră aici ca să se joace.

Așa că aveau să mă ucidă cu certitudine.

Nu înțelegeam însă — cel puțin din punct de vedere tactic — de ce Louise mi se arătase de atâtea ori până acum. Încercase să mă atragă cumva de partea lor? Mi-am amintit cât de mult insistase să nu merg azi la muncă. Perfect, încercase așadar să mă țină departe de locul ăsta când aveau să vină în căutare... atât doar că eu însumi nu știusem că voi veni aici, până cu o oră în urmă. În mod firesc, n-ar fi trebuit să fi fost în hangarul acesta, la ora aceasta.

Ceva mersese al dracului de prost pentru ei și nu aveam idee ce fusese, dar cu siguranță soluția cea mai simplă pentru problema lor actuală era să mă lichideze.

Nu mi-a venit să-mi cred urechilor când i-am auzit îndepărtându-se.

Apoi Louise s-a întors. A apărut atât de brusc deasupra mea, încât, dacă m-aș fi putut mișca, aș fi sărit cât colo. Mi-am simțit inima bubuind și picăturile de sudoare prelingându-mi-se pe obraji.

— Smith, a spus ea. Nu mă cunoști. Nu-ți pot spune cine sunt. Dar n-o să pățești nimic.

17. „CÂND NE-AM DUS SĂ VEDEM SFÂRȘITUL LUMII“

Depoziția Louisei Baltimore

Nu văzusem niciodată Operațiunile Porții atât de tăcute ca atunci când m-am întors din camera de hotel a lui Bill.

Sigur că da, lucrurile astea sunt relative. Nu trecuseră zece secunde de când ajunsesem acolo, și ofițerul de serviciu al Congruenței Porții m-a avertizat să mă feresc; m-am tras în lături și am privit cum vreo sută de soldați romani din secolul al II-lea au căzut pe tobogane și în echipamentele de sortare.

Dar, după ce au dispărut, locul a fost complet tăcut. Or, într-o zi lipsită de animație, Operațiunile obișnuiau să fie la fel de tăcute ca Anul Nou Chinezesc.

○ ○ ○

Am urcat până la Comanda Porții. Lawrence se afla la consola lui, ceea ce nu era surprinzător, fiindcă n-o putea părăsi. Surprinzător era faptul că în fața sutelor de stații de lucru mai rămăseseră doar cinci–șase gnomi. Părea ca și cum, într-o excursie în Nepal, cineva descoperă că majoritatea piscurilor Himalayei au plecat în Japonia.

Una dintre stațiile încă ocupate era deservită de David Shanghai, secundul lui Lawrence. Acționa pe rând niște întrerupătoare, și de fiecare dată când deplasa unul, o

luminiță i se stingea pe consolă. Purta pe chip un surâs slab.

— Salut, Louise, a rostit Lawrence. Sper că misiunea n-a fost prea dură.

— El a fost destul de dur, am replicat. Ce-i asta? Unde-s toți? Crezusem că până la rezolvarea paradoxului nu vor mai fi răpiri.

A strâns din umeri.

— Așa intenționasem. După care însă a apărut situația asta din Africa de Nord și am decis să n-o ratăm. Cred că te dezveți greu de obiceiurile vechi. Ne-am ales cu nouăzeci și trei de centurioni în formă excelentă. Vor fi un „batalion pierdut", sau în ce fel i-or denumi ei.

Consola lui David era acum aproape complet întunecată. Când n-a mai rămas decât o singură luminiță activă, el a ridicat ochii spre Lawrence.

— La revedere, i-a spus și a încuviințat din cap spre mine.

A stins și ultima lumină.

Ochii i s-au închis și s-a destins pe spate în scaun.

— La revedere, a rostit Lawrence fără să-l privească.

Cuvintele sosiseră oricum prea târziu. David era deja mort. Își decuplase inima, aflată undeva pe sub scaunul lui.

— Asta au făcut toți? am întrebat.

— Exact. Crezi că o să ai nevoie de mine pentru ceva?

— Du-te-n mă-ta! Ce tâmpenie poți întreba! Unde-i Sherman?

— În apartamentul tău. Mi-a spus să-ți reamintesc că a doua ta capsulă temporală se va deschide peste treizeci de minute. A mai spus că, după ce o vei citi, vei ști ce să faci.

M-am uitat la Lawrence. Nu mi-a întors privirea. Ochii lui erau ațintiți în gol în sala pustie a Operațiunilor.

— Te pregătești realmente să te decuplezi?

— Nu-i nicio grabă. Pot să aștept până vorbești cu Sherman.

— E tare-al dracului din partea mea să ți-o cer, am zis, dar ți-aș fi cu adevărat recunoscătoare dacă ai face-o. Doar până văd dacă are și alte idei.

— Știi unde să mă găsești.

○ ○ ○

M-am dus în incinta de pregătire ca să-mi iau niște haine. Acolo erau trei dintre fetele mele, moarte, ținându-se de mâini.

— Ștergeți-vă rânjetele alea de pe fețe, le-am spus. Chestia asta n-o să dea deloc bine în CV-urile voastre.

N-au părut să aprecieze umorul. M-am dus la dulăpiorul meu și am scotocit prin el. Cu-adevărat vestiarul timpului. Aveam acolo vestimentații ce se-ntindeau de la blănuri de leopard prost tăbăcite până la un costum spațial pe care-l puteai plia și băga-n buzunarul de pe șold. Însă ultima mea pereche de blugi fusese distrusă acum un milion de ani, pe când era purtată de o momâie care purta, de asemenea, chipul meu.

Cu ce să te îmbraci când te duci să vezi sfârșitul lumii? Care-i ținuta adecvată pentru o extincție? Am ales rochia pe care o purtasem când luasem pasagerii de pe *Titanic*. Acelea fuseseră zilele bune de-altădată.

○ ○ ○

Pe când mă apropiam de stația de metrou care avea să mă ducă la Clădirea Federală, am auzit împușcături. Erau

presărate de multe hohote de râs. Se părea că niște drone organizaseră un masacru vesel ca pe timpuri.

Am păstrat distanța. Armele micuțe pe care BC le îngăduie dronelor sunt îndeajuns de puternice pentru a-ți zbura scăfârlia, dacă bagi țeava în gură, dar nu se puteau compara cu puterea mea de foc. N-aveam chef să măcelăresc o ceată de drone, chiar dintre cele predispuse la sinucidere.

Zgomotele s-au îndepărtat și am intrat în stație. Erau șase-șapte corpuri. Unul dintre ele s-a mișcat și m-am apropiat. L-am întors cu fața în sus. Femeia încasase patru–cinci gloanțe, sângerase foarte puțin și era ușor surprinsă.

— Doare, a spus.

Am încuviințat din cap.

— S-ar putea să mai reziști vreo două ore, i-am zis.

— Oh, sper că nu.

Am încuviințat din nou și mi-am pus brațul sub ceafa ei. A ridicat ochii la mine și a zâmbit.

— Îmi place rochia ta, mi-a spus.

I-am frânt gâtul.

De data aceasta n-am avut public în Fed. M-am dus la singurul scaun din cameră și m-am așezat. A doua capsulă temporală mă aștepta pe masa din capătul opus al încăperii.

— Iată-te, Louise, a rostit BC. Văd că ai reușit să ajungi.

— Și încă punctuală.

— Vrei s-o deschizi acum?

— Este momentul?

— Destul de aproape.

M-am dus la masă și am luat dreptunghiul de metal strălucitor dintre resturile cărămizii de metal. O dată în plus, scrisul era al meu.

Fără glume de data asta, Louise. Există o cale; nu-i totul pierdut. Sherman spune adevărul. Fă exact ce zice el, chiar dacă alții spun altceva. O să vorbesc din nou cu tine în ultima zi.

Mesajul nu-mi cerea să mă grăbesc. Asta era bine; n-aveam chef să mă zoresc, și în plus îmi dădusem demisia din Proiectul Poarta. N-o spusesem nimănui, deși asta n-ar fi contat.

M-am dus într-un loc foarte înalt de la marginea orașului și am privit ce mai rămăsese.

Cândva fusese un oraș dat naibii. Existau clădiri vechi de patruzeci de mii de ani. Fedul era cea mai mare.

Apoi, chestiile mai recente. Poarta exista aici de mii de ani, dar structurile construite de noi ca să-o înglobeze aveau vechimea de numai șase sute de ani. Alături se afla câmpul de epave. În direcția opusă se întindeau două sute cincizeci de kilometri pătrați de cripte cu momâi: antrepozite scunde cu o sută de milioane de cubiculumuri — în unul dintre ele se găsea copilul meu.

Pe a treia latură a complexului Porții era seria de domuri geodezice temporare — vechi de numai două sute de ani — pe care le botezasem „țarcurile de stocare". Conțineau două sute de mii de oameni adormiți și nouăzeci și trei de centurioni romani derutați, care în scurt timp aveau să fie adormiți de asemenea, dacă mai exista pe acolo cineva care să se ocupe de procedură.

Erau ținuți în animație suspendată, la câteva grade deasupra punctului de îngheț. Inimile lor abia dacă băteau. Pluteau într-o soluție albastră de fluorocarbură și, dacă i-ai fi pus lângă momâi, ar fi fost greu de deosebit. Însă diferența existentă era foarte importantă. Ei

aveau creiere, și amintiri, și vieți pe care le trăiseră în trecut.

Dumnezeule, ce mai carnaval ar fi fost dacă i-am fi debarcat pe toți pe o planetă virgină și i-am fi trezit!

Se născuseră între anii 3000 î.Hr. și 3000 d.Hr. Erau soldați și civili, copii și octogenari, bogați și pauperi, negri, albi, cafenii, galbeni și măslinii. Aveam naziști, hughenoți, buri, apași, metodiști, hinduși, animiști și atei. Erau acolo hoți mărunți, ucigași în masă, sfinți, genii, artiști, proxeneți, medici, șamani și vrăjitori. Evrei din Dachau, chinezi din Tangshen și bengali din Bangladesh. Mineri din Armenia, Silezia și Virginia de Vest.

Astronauți din Alfa Centauri. Îi aveam pe Ambrose Bierce și Amelia Earhart.

În nopțile când nu-mi venea somnul, obișnuiam să mă întreb ce fel de societate vor alcătui când vor ajunge toți pe Noul Pământ.

De la țarcurile de stocare pleca o linie ferată spre spațioport, care abia se întrezărea în depărtare. Iar acolo se aflau câteva zeci de navete Pământ-orbită care erau rareori utilizate în zilele acestea... și Nava.

Nava era aproape gata. Încă doi–trei ani și am fi reușit.

○ ○ ○

Sherman mă aștepta fără să trădeze vreun semn de nerăbdare. Nu-și ținea picioarele încrucișate în poziția lotus, dar reușea să semene cu Buddha. L-am privit și m-am întrebat dacă voia să sun din clopoței ori să aprind tămâie. Tușeam însă destul de rău după revenirea din gloriosul dodec și m-am dus glonț la consola revitalizatoare. M-am lăsat să cad inertă lângă ea. După ce mi-am

cuplat tubul alimentator la ombilic, a început să preleveze mostre.

— Care-ți sunt poruncile? l-am întrebat.

— N-o lua așa, Louise, a spus. Asta n-a fost dorința mea.

— Nici a mea. Dar iei ce apuci, nu-i așa?

— Așa este.

— Prin urmare, te voi privi ca pe Ochiul Atotvăzător. Voi presupune că știi totul despre toate. Voi presupune că-mi cunoști gândurile înainte de a le fi gândit. Și mai știi ceva?

— Te doare-n cur.

Am strâns din umeri.

— Așa se-ntâmplă când vorbești cu un profet infailibil — n-apuci niciodată să-ți spui replicile cele mai bune. Cred că-i plictisitor, să știi exact ce va veni.

— Nu i-aș spune plictisitor.

M-am gândit la asta și am izbutit să râd.

— Cred că nu. Știi c-am demisionat?

— Da. Și că ai încălcat securitatea și i-ai spus lui Bill Smith cine și ce ești de fapt, pe cât ai putut mai bine s-o faci, și că el nu te-a crezut.

— De ce ai vrut să-i spun că-l voi vedea în cursul serii? Eu fusesem deja acolo, în hangar. Nu mă mai puteam întoarce în camera lui de hotel.

— Doream să mă asigur că va fi în hangar pentru a se întâlni cu tine, așa cum știm că făcuse deja.

Asta m-a amuțit pentru un minut. Răspunsul era evident, dar nu-l văzusem, pentru că toată instruirea mea mă silise să privesc situația într-un fel anume. Apoi am înțeles.

— Ai forțat paradoxul.

— Corect.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ai mai fi făcut-o?

N-am putut răspunde la asta. Probabil că n-aș mai fi făcut-o.

— Nici Consiliul n-ar fi autorizat misiunea, a continuat el, dacă aș fi spus că unicul scop era de a mă asigura că tu și Smith vă veți întâlni. Întâlnirea voastră a fost principalul factor care a cauzat scăparea de sub control a situației paradox.

— Atunci care-a fost rostul? De ce m-am întors?

Și-a unit vârfurile degetelor și a rămas tăcut destul de mult timp. Pentru o clipă a părut surprinzător de uman.

— Toți cei care lucrăm în Proiectul Poarta, a început el în cele din urmă, suntem împovărați de o anumită perspectivă. Ne gândim la acest moment ca fiind, deschid ghilimele, prezentul, închid ghilimele. Când ne deplasăm în josul timpului, ne gândim că ne întoarcem în trecut, iar când revenim spunem că ne întoarcem în prezent. Dar, când ajungem în trecut, el este prezentul. Este prezentul pentru cei care trăiesc acolo. Pentru ei, noi am sosit din viitor.

— Asta-i ceva elementar.

— Da, însă eu vorbeam despre perspectivă. Conducând Poarta așa cum o facem, nu suntem obișnuiți cu perspectiva lui Bill Smith. Nu suntem obișnuiți cu ideea că există un viitor concret care este prezentul altcuiva.

Mi-am îndreptat spatele.

— Ba suntem! Acum nici măcar o oră, eu am primit un mesaj din viitor. Îmi spunea să am încredere în tine.

— Știu. Dar de la cine provenea?

— De la mine, o știi doar. Cel puțin...

— De la o versiune viitoare a ta. Însă nu l-ai scris deocamdată.

— Dacă-i vorba pe-așa, nu l-am scris deocamdată nici măcar pe primul. Și nu sunt sigură că o voi face.

— Nici nu este nevoie s-o faci. Uită-te la astea.

Mi-a întins două plăcuțe din metal. Știam ce trebuiau să fie, dar m-am uitat oricum. Le-am aruncat pe jos.

— Scrisul de mână este ușor de imitat, Louise. BC le-a creat fără dificultate pe astea. Peste câteva ore vor fi trimise în josul timpului.

Am suspinat.

— Bine, recunosc, m-ai înghesuit în corzi. Tot nu mi-ai spus de ce un paradox temporal este preferabil altuia.

— Există mai multe motive. În unul dintre paradoxurile temporale — cel pe care l-am fi cauzat dacă nu te-ai fi întors să petreci noaptea cu Bill Smith —, ai fi dispărut în clipa în care sosea ora fixată și tu nu treceai prin Poartă. Pentru că, privind din direcția viitorului, tu trecuseși deja prin Poartă. Făcea parte din structura evenimentelor, la fel de cert pe cât pierderea paralizatorului făcea parte din aceeași structură.

— Dar paralizatorul nu mai era pierdut. Ăsta a fost de altfel scopul.

— Ba da, era. Eu afirm că paradoxul temporal este încorporat în structura timpului. Evenimentele pe care le-am observat de atâția ani sunt iluzia, iar noua realitate care suie acum prin cronolinie este adevărata realitate. Iar adevărata realitate nu ne include pe noi.

Mă luase durerea de cap. Teoria temporală nu fusese niciodată punctul meu forte. M-am agățat de un cuvânt și l-am ținut strâns.

— Crezusem că toate astea nu erau decât teorie. Crezusem că de fapt noi nu știm ce s-ar întâmpla într-un paradox temporal.

— Au fost teorie, totuși am primit informații noi despre care am motive să cred că sunt demne de încredere. A desfăcut brațele: Limbajul nu ne ajută aici. În primul rând, nu avem o definiție utilă a „realității". Eu o consider cel mai aproape de adevăr pe cea potrivit căreia fiecare succesiune de evenimente posibile își creează propria ei realitate. Există o succesiune pe care am examinat-o, în care Smith n-a găsit niciodată paralizatorul, iar aceea este legată de succesiunea în care el nu l-ar fi putut găsi pentru că nici nu fusese pierdut vreodată.

— Însă succesiunea cu care avem de-a face aici este cea în care paralizatorul a fost pierdut și Smith l-a găsit, iar realitatea se rearanjează și ne va lăsa pe noi în afara ei.

— Ăsta-i adevărul, până în prezent.

— Mă tem că dincolo de prezentul ăsta nu pot continua. Ceea ce spui este că n-a contat... că nu contează dacă eu m-am întors sau nu în trecut. Dacă nu m-aș fi întors, aș fi dispărut pur și simplu mai rapid.

M-a privit cu chipul lui mult mai expresiv și am întrezărit ceva ce n-am putut identifica.

— Poate să n-aibă mare înțeles pe termen lung, a spus, dar eu unul aș prefera un univers în care ai fi tot aici, față de unul în care să fi dispărut deja.

N-am știut ce să-i replic. Am trecut afirmația prin mecanismul deteriorat pe care-l foloseam drept creier și am scos ceva. Mai precis, două lucruri.

— Mulțumesc.

Acela a fost primul lucru. Apoi:

— Dar ai avut cu adevărat de ales?

— Nu știu. Dacă informația din capsula mea mi-ar fi cerut să te elimin din fluxul temporal, aș prefera să cred că m-aș fi împotrivit. Din fericire, singurul meu curs de acțiune a fost să fac ceea ce am făcut, care era de asemenea ceea ce doream să fac.

— Sherman, noi avem liber-arbitru?

— Da.

— Poți spune asta tocmai tu, care știi ce se va întâmpla, care știi ce voi face?

— Da. Dacă n-aș fi crezut că avem liber-arbitru, n-aș fi încercat să te conving de ceea ce trebuie să facem.

Am reflectat și la cuvintele acelea.

— Nu-ncerca să mă aburești. Știi că am demisionat, totuși spui că mai există ceva ce putem face. Ca să facem acțiunea respectivă, va trebui să mă convingi să mă reangajez.

Mi-a rânjit superior. Îmi dau cuvântul!

— Louise, avem într-adevăr liber-arbitru. Atât doar că este predestinat.

— M-am săturat de jocurile de cuvinte. Știi că sunt foarte aproape de a mă alătura majorității și de a sări pe fereastra aia de-acolo. Mai știi că există o singură cale prin care mă poți opri, și anume să-mi spui ce informații ai și ce intenționezi să faci.

Așa că mi-a spus.

La momentul acela eram deja sigură că universul nu mă mai putea surprinde și nici interesa. Mă înșelasem. A izbutit să le facă pe amândouă în maximum zece minute.

Iar, în timp ce el îmi vorbea, consola revitalizatoare — care pompase în mine droguri și substanțe nutritive,

în vreme ce-mi examina și starea fizică — a venit cu confirmarea.

○ ○ ○

Clădirea în care se află apartamentul meu — care nu-i un loc vesel nici în momentele cele mai bune — era sumbră, când Sherman și cu mine am coborât pe trotuar. Se răspândise zvonul că venea sfârșitul lumii.

Puține drone voiau să-l vadă. Corpurile lor acopereau atriumul.

Nu, „acopereau" este un termen exagerat. Trebuie să recunosc că Ultima Epocă nu putea produce nici măcar o scenă impresionantă de carnaj. Aveam trei sute de mii de drone într-un oraș care fusese construit pentru treizeci de milioane. Corpurile erau spațiate cu gust. Dispunerea lor părea că urmează o estetică japoneză: un coridor lung, gen Bauhaus, și un cadavru plasat puțin excentric.

Arta aranjării cadavrelor.

Un cuplu decisese să se sinucidă în timpul copulației. Mi s-a părut destul de drăguț, după toți săritorii care împroșcau cu sânge în jur. Revenirea la elementele fundamentale în ultimele clipe ale vieții...

○ ○ ○

Sinuciderea fusese dintotdeauna divertismentul nostru național. De acum era o epidemie. Când am intrat în Sala Consiliului, am descoperit că mai rămăseseră doar cinci membri. M-am gândit că nu mai aveam nicio șansă să jucăm în finala de baseball. Poate că ne-am fi putut reprofila pe baschet.

Nenumitul era tot acolo. M-am întrebat dacă avea să observe sfârșitul lumii. Erau de asemenea prezenți Nancy Yokohama și Marybeth Brest, capul vorbitor.

Și, bineînțeles, Peter Phoenix. Bănuiam că doream să fie prezent până la sfârșitul sfârșitului, ca să se asigure că totul se va desfășura ca la carte.

Noul membru era Martin Coventry, care părea încă mobil. Cred că BC îl convocase din lipsa pe bancă a unor jucători cu adevărat experimentați.

M-am simțit mândră de Sherman. Se pot spune multe despre regizarea unui show. El știa rezultatul, totuși a continuat să-și joace rolul ca și cum n-ar fi avut habar de ce se va întâmpla. S-a dus drept la masa lor mare și curbă și s-a așezat cu o fesă pe ea. Marybeth Brest s-a încruntat la el. Sherman s-a întins și i-a ciufulit părul.

— Probabil că vă întrebați de ce v-am chemat pe toți, a rostit după aceea.

BC făcuse o excepție de data aceasta, din cauza infirmităților membrilor Consiliului. Dacă i-ar fi obligat să vină la Fed, ar fi trebuit să-și bată capul cu logistica deplasării, întrucât majoritatea funcțiilor lor corporale erau realizate de câteva tone de echipamente. Cele cinci capsule temporale au fost trimise aici și s-au deschis în prezența lor. I-am privit în timp ce-și citeau mesajele. Toate spuneau cam ce spusese ultima mea capsulă: *Faceți orice vă spune el.*

Sherman le-a dat timp să digere mesajele. Apoi s-a ridicat și i-a privit pe rând.

— Bun. Iată ce vom face.

18. „TWONKY"

Depoziția lui Bill Smith

Așa că am ieșit în grabă din hangar și am alertat FBI-ul, CIA și toate ziarele. Guvernatorul statului a mobilizat Garda Națională și președintele a convocat o sesiune extraordinară a Congresului. Toate marile *think tankuri* și-au reunit mințile cele mai de seamă pentru a lucra asupra problemei. Am fost descusut la nesfârșit, pentru că toți doreau să știe exact ce spusese Louise Ball și ce făcuse de fiecare dată când mă întâlnisem cu ea.

Iar dacă ați crezut vreo vorbuliță din toate astea, atunci sunteți un prost mai mare decât mine.

În realitate, m-am oprit într-un bar pentru un păhărel, sau patru, apoi l-am sunat pe Tom Stanley. Se culcase, dar a zis c-o să m-asculte. M-am dus în camera lui de hotel, m-am așezat pe un scaun și i-am povestit totul. I-am spus ce-mi zisese Louise și am fost uimit cât de diferit suna în lumina experienței mele din hangar. I-am povestit ce mi se întâmplase, ce văzusem și auzisem, cum ajunsesem să am, exact cum zisese Louise că voi păți, un picior care mă durea ca dracu' și începutul unei răceli serioase după ce zăcusem două ore pe betonul rece.

— Mi-a spus că era de altundeva, i-am spus. Dintr-un loc în care toți mor. Undeva foarte departe de aici, ca timp sau ca distanță. Am crezut că era nebună. Însă cea care mi-a vorbit în hangar nu mă cunoștea! Deși petrecusem

noaptea cu ea, a spus: „Smith, nu mă cunoști", și am știut că nu glumea. Încă nu mă întâlnise. Și obiectul ăla... paralizatorul... N-am apucat să mă uit prea mult în interiorul lui și l-au luat cu ei, dar nu semăna cu nimic din ce văzusem vreodată. Și m-a făcut să-mi pierd simțurile, deși puteam respira normal, totuși nu-mi puteam nici măcar clinti globii oculari. Mă uitam doar drept în sus. Am crezut că erau ruși sau așa ceva. Am crezut c-or să mă omoare. Vezi tu, nu m-au putut omorî sau nu i-a lăsat Louise... nu știu.

Glasul mi s-a stins. Nu știu cât timp vorbisem așa, întruna. Tom ascultase în tăcere.

— Deci cine era ea? a întrebat în cele din urmă. De unde venea?

— Nu știu. Da' nu-nțelegi? Trebuie s-aflăm.

A urmat o tăcere foarte lungă. El nu m-a privit în ochi.

— Ceasurile alea, Tom... Ce-i cu ceasurile? Ceva s-a-ntâmplat cu ele, pentru ca unele să meargă invers, iar restul să fie cu patruzeci și cinci de minute înainte. Patruzeci și cinci de minute, Tom!

A ridicat ochii, apoi i-a plecat.

— Și înregistrarea din cailingă... A spus că toți erau morți și arși. Morți și arși. De ce ar fi spus așa ceva? Tom, o să mă-ntrebi cât am băut?

A ridicat iarăși ochii.

— Cam așa ceva.

— Ce pot face ca să te conving?

A desfăcut brațele.

— Bill... vreau să te cred... nu, stai! A clătinat din cap: asta-i o minciună. Nu vreau să te cred. Tu ai vrea? Bill, zău, asta-i o poveste nebunească. Nebunească! Sunt totuși dispus să te cred, dacă mi-ai arăta ceva.

— Ce?

A strâns din umeri.

— Asta depinde de tine, nu? Orice. Absolut orice care să fie concret. Pune-mi ceva în mână. Altfel, oricât de mult aș detesta să ți-o spun... cred că te-a zăpăcit fata asta. Nu știu de ce. Ce-ar fi să te duci în cameră și să lași să treacă o noapte? Poate că mâine gândurile îți vor fi mai limpezi.

La dracu', ce situație stânjenitoare! Din multe puncte de vedere, cred c-a fost mai rău decât tot ce a urmat.

Nu exista absolut niciun motiv pentru care Tom să mă creadă pe cuvânt într-o poveste atât de ridicolă. Și totuși, dacă aveam un prieten pe lume, atunci el era acela. Dacă nu-l puteam convinge pe el, pe cine aveam să pot convinge?

Situația părea să ceară o acțiune hotărâtă, așa că am trecut la fapte. Am cumpărat o sticlă, m-am întors în camera mea și m-am îmbătat.

În dimineața următoare am început să atac cazul încetișor, pe bucățele.

Banda RVC:

— Cred că s-a rezolvat spre mulțumirea tuturor, a spus Gordy la ședința din seara aceea. Analiza făcută de Carole cuvintelor lui DeLisle mi se pare perfect logică. Echipa ei a cercetat trecutul lui. Acum cinci ani a solicitat concediu medical. Există dovezi că s-ar putea să fi fost labil psihic. Bill, nu înțeleg de ce vrei să mai insiști în direcția asta; umbli după potcoave de cai morți.

Consensul a fost că nu vom face publică partea aceea odată cu restul transcrierii RVC. Avea să fie inclusă în raportul oficial, dar acesta urma să fie terminat abia peste un an și până atunci n-avea să-i mai pese chiar nimănui.

Repriza a Doua, ornicele nestatornice:

— N-au existat niciodată, a spus agentul special Freddie Powers la o ceașcă de cafea în biroul FBI din Oakland

— Ce vrei să spui? Le-am văzut amândoi. Le-a văzut și medicul.

— El nu-și amintește, și nu-mi amintesc nici eu.

A privit în jur pe furiș, de parcă am fi fost într-un film ieftin cu spioni.

— Uite care-i treaba, Smith, am un prieten în San Mateo care lucrează cu cipuri integrate, ca alea din ceasuri. El a supus cipurile la toate testele posibile. Le-a ars, a băgat în ele tensiuni de mii de volți, într-un cuvânt a făcut tot ce-și putea imagina. Și n-a reușit să obțină decât ceasuri care nu funcționau. Mi-am spus că, dacă el poate să reproducă fenomenul ăla, atunci aș fi dispus să-l consemnez în raport. Însă acum este prea târziu. Am predat deja raportul, și oricum nu-nseamnă naibii nimic, iar lor nu le place să ai în dosar chestii ciudate și nerezolvate.

— Crezusem că ești genul de individ căruia îi place să atace cazurile grele.

— Hai sictir, amice! Sunt dispus să fac foarte multe pentru ceva important. Dar asta-i un rahat. E o aiureală care ne poate face pe amândoi să părem duși cu capul.

— Crezusem realmente c-o să treci și prin pereți pentru asta. Nu mă gândisem c-o să ascunzi dovezi.

S-a aplecat, apropiindu-se de mine.

— Bill, îți dau un sfat. Tu însuți ești al dracu' de-aproape de un perete. De un perete capitonat. Am auzit niște chestii, știi cum umblă vorba... Se zice că șefilor nu le place că-l reasamblezi pe 747: costă prea mult și tot nu vom afla nimic. Poate c-ar trebui să-ți iei o vacanță, să

mergi undeva și să te liniștești, înainte s-o facă altcineva în numele tău.

○ ○ ○

Ornicele nestatornice, Partea a Doua: Aveam așadar o mulțime de ceasuri care erau înainte cu patruzeci și cinci de minute.

Și ce dacă?

Repriza a Patra, și șalangerul se ridică din colțul lui, împleticindu-se însângerat: douăsprezece duzini de stomacuri pline cu clătite cu pui. Și cinci cu vită, și unu cu brânză de vaci.

Ori exista o eroare în documentele Pan Am — care arătau aprovizionarea uzuală cu feluri de mâncare din carne de vită și carne de pui —, ori era o anomalie statistică lipsită de orice legătură cu prăbușirea avionului.

Am renunțat la repriza aceea înainte să fi început cu adevărat, cedând-o la puncte. Important era să rămân în picioare până izbuteam să lovesc decisiv.

○ ○ ○

Însă de acum fusesem redus la posibilități destul de firave. M-am întors în Washington pentru weekend, iar luni am dat o raită prin redacțiile mass-media.

Nu intenționam să le plasez vreo poveste; acea primă seară îmi dovedise că ar fi fost inutil. Ba chiar, am avut grijă să-i rog pe cei câțiva prieteni ai mei din lumea știrilor să păstreze totul discret și neoficial. Le-am cerut însă fotografii și videocasete din prima conferință de presă din Oakland.

Am găsit-o pe Louise în trei locuri separate, de două ori în fotografii și o dată pe film. Niciuna dintre imagini nu era prea grozavă, dar am luat-o pe cea mai bună, am mărit-o și am dus-o la FBI, unde mai am încă niște amici care-mi datorează favoruri.

După o săptămână am primit răspunsul. Imaginea nu produsese nimic. Amprentele ei de pe paharul de cocteil pe care-l păstrasem nu figurau în dosarele niciunei agenții federale. Căutarea computerizată descoperise câteva zeci de Louise Ball, totuși, niciuna nu era ea. Dacă locuiești destul de mult în Washington, îți poți face o mulțime de cunoștințe. Eu aveam una în CIA. I-am dat fotografia. Nu mi-a promis nimic, însă după două săptămâni mi-a telefonat. M-a avertizat să țin minte că nu ne întâlnise-răm niciodată și că nu-mi făcuse nicio favoare... dar toate astea erau lipsite de importanță, fiindcă nu găsise absolut nimic.

După vreo lună devenisem nepopular în cartierul general din Oakland. Până și Tom se străduia să mă evite. Știam că Gordy mă considera o problemă. Deocamdată nimeni nu-mi chestionase autoritatea de a conduce investigația, totuși începuseră să se facă auzite glasuri.

Nu fusese prea bine când tărăgănasem eliberarea cadavrelor. Și așa durează destul de mult până ce toate sunt predate rudelor, dar acum eu nu voiam să eliberez absolut nimic care era asociat investigației. În cele din urmă, Tom m-a convins că trebuia să le predăm apropiaților.

Multe sprâncene se ridicaseră după aceea, când hotă-râsem reconstruirea lui 747. Aș fi procedat la fel și cu DC-10, dar chiar și în starea mea actuală îmi puteam da seama că aș fi întins coarda prea mult. Nu am cedat, însă, pentru că CNST susține utilitatea reconstruirilor în cazul

unor coliziuni aeriene; atât doar că nimeni altcineva nu considera că reconstruirea ar fi fost utilă în cazul acesta specific.

Rechemarea la Washington a sosit la jumătatea lunii ianuarie.

○ ○ ○

M-am trezit într-un pat urât mirositor, cu soarele pătrunzând printre jaluzelele îngălbenite de vechime. Habar n-aveam unde sunt. M-am ridicat și am constatat că purtam doar o pereche de boxeri. Mirosul neplăcut mă însoțea; mi-am dat seama că nu mă spălasem de mult. Mi-am frecat bărbia și am simțit tuleie de câteva zile.

Am privit pe fereastră și am văzut că mă găseam la etajul întâi al unui hotel de pe Strada Q. De cealaltă parte a străzii era un salon de masaj familiar. În rigole se zăreau urme de zăpadă.

Mi-am reamintit ședința în termeni generali. Toți membrii Comisiei fuseseră prezenți și se străduiseră din răsputeri să nu fie furioși. De fapt nu doriseră decât o explicație, așa îmi spuseseră, însă acela era singurul lucru pe care nu-l puteam oferi.

Și la urma urmelor, ce dracu'? Oricum urma să fiu demis, înțelesesem asta, deci ce aș fi putut pierde dacă încercam? Le vorbisem aproape o jumătate de oră. Încercasem să mă pun în pielea polițiștilor care depun mărturie în fața tribunalului, să mă exprim în felul lor precis și lipsit de emoții, străduindu-mă pe cât puteam să nu sun ca un țicnit. Nu ajutase la nimic; sunasem ca un țicnit pentru propriile mele urechi

Fuseseră blânzi cu mine, trebuie să recunosc. Păream inofensiv, înfrânt, un alcoolic care cedase sub presiune. Pentru a completa imaginea, îmi mai lipseau două bile chinezești pe care să le rotesc într-o palmă[8].

Fusese aproape ca și cum aș fi urmărit din exterior cele întâmplate.

Senzația aceea persistase chiar și după ce ajunsesem în bar. Mă privisem cu indiferență cum dădusem peste cap primele pahare, după care revenisem în propriul meu corp, pe care-l găsisem asudat și tremurând.

Revenirea aceea fusese totuși benefică. Pentru o vreme cred că fusesem realmente cu mințile duse. Aș fi putut face orice.

Se părea că băusem două-trei zile, apoi poposisem într-un hotel ieftin de pe Strada Q. Aidoma unui câine care se întoarce la voma sa, știusem unde să mă duc.

Pantalonii îmi erau atârnați pe spătarul unui scaun. Mi-am scos portofelul. Înăuntru erau două bancnote de câte douăzeci de dolari.

Cineva a ciocănit la ușă. Mi-am tras pantalonii și am deschis.

Era o fată de la salon. Fusesem cu ea de câteva ori. Mi-am scotocit mintea în căutarea numelui ei și l-am găsit.

— Bună, Gloria. De unde știai că eram aici?

— Eu te-am parcat aici, azi-noapte. Nu te vedeam în stare s-ajungi acasă.

— Probabil c-aveai dreptate.

S-a așezat pe pat în timp ce-mi îmbrăcam cămașa. Gloria era o mulatră înaltă și slăbănoagă, cu ochi obosiți și

---

8 Referire la scena procesului căpitanului Bligh, interpretat de Humphrey Bogart în filmul *Revolta de pe Bounty*. *(N.t.)*

păr galben. Purta un costum negru mulat pe corp și colanți. M-am întrebat dacă traversase strada în ținuta aceea.

— Cât îți datorez pentru cameră?

— Am luat banii din buzunarul tău, mi-a spus. Unele fete au spus c-ar fi trebuit să-i iau pe toți, dar eu nu fac așa ceva.

— Frumos din partea ta, am zis.

Eram cât se poate de sincer. În clipa aceea nu-mi puteam aminti cât trecuse de când îmi făcuse cineva o favoare.

— Gloria, am întrebat-o, vrei să te măriți cu mine?

Mi-a făcut semn să tac și a chicotit.

— Ți-am zis deja că sunt măritată.

Mi-am încheiat șireturile la pantofi, am scos portofelul și i-am îndesat o bancnotă de douăzeci în palmă. Nu s-a opus și nici n-a comentat; s-a mulțumit să încuviințeze din cap.

— Vrei să te hârjonești nițel? Aseară n-ai fost prea încins.

— Vrei să zici că nu mi s-a sculat? Nu, mulțumesc. Poate că trec altă dată pe la tine.

— Aseară ai zis că ți-ai pierdut jobul.

— Așa-i.

— Și ai băut zdravăn de tot. Din cauza aia?

— Nu, Gloria. Beau fiindcă sunt urmărit de spioni din a patra dimensiune.

Ea a râs și s-a pocnit cu palma peste genunchi.

— Asta a fost tare!

○ ○ ○

Nu mai țineam minte unde-mi lăsasem mașina, dar poliția avea să mă anunțe despre asta în câteva zile. Am

luat un taxi până în Kensington. În casă era foarte rece. Am pornit centrala la maximum, am făcut o baie lungă în cada plină cu apă fierbinte, m-am bărbierit, am mâncat un castron cu cereale, iar până ce am fost gata să mă bag în pat, în casă se făcuse cald și plăcut.

Am stat apoi pe marginea patului și m-am întrebat ce va urma. Mă îndoiam serios că voi putea găsi o slujbă asociată aviației, iar la altceva nu mă pricepeam. Nu eram pregătit să mor. Băutul minților până la sucombare nu suna ca o idee grozavă, deși poate că avea să pară mai interesant mâine-dimineață.

A sunat telefonul.

— Domnul Bill Smith, de la Comisia de Siguranță?

— Până recent, am replicat.

— Așa am auzit și eu. Am discutat cu câțiva dintre foștii dumitale colegi. Ei încearcă să păstreze discreția, dar am auzit că ai o poveste neobișnuită. Ceva despre OZN-uri care au dus la prăbușirea avioanelor din California, luna trecută. Dacă ne-am putea întâlni mâine, îți pot garanta un articol cum n-ai putea citi în *New York Times*.

— Ești reporter?

— Nu m-am prezentat? Mă numesc Irving Green și lucrez pentru *National Enquirer*. Nu vreau decât o jumătate de oră din timpul dumitale. Am putea aranja ceva — eu scriu totul, nu trebuie să-ți faci griji. Dacă-i ceva bun, există și șansa unei cărți, și după aceea, cine știe? În prezent, casele de filme se dau în vânt după chestii de-astea...

Am închis. Nu eram nici măcar furios. Nu vedeam însă niciun rost în a-mi transmite povestea lumii alături de cel mai recent tratament pentru cancer și de relațiile sentimentale ale lui Jackie, Burt și *Îngerii lui Charlie*.

Apelul acela telefonic mi-a reamintit totuși ceva. A trebuit să caut nițeluș, însă am găsit destul de repede. Am sunat la American Airlines, fiindcă era prima companie aeriană din cartea de telefon care ar fi putut ajunge acolo unde doream eu să ajung.

Peste cinci ore eram într-o cursă de noapte spre Los Angeles.

○ ○ ○

Am închiriat un automobil din aeroport și am pornit spre Santa Barbara. Nu telefonasem în prealabil să văd dacă el era acasă, pentru că nu voiam să recunosc față de mine însumi ce făceam, și cât de fragilă era motivația respectivă.

Arnold Mayer avea o reședință impunătoare. Știam unde să-l găsesc, deoarece, la câteva zile după ce mă interpelase în conferința de presă, îmi expediase o carte de vizită cu adresa și numărul de telefon. Asta se întâmplase pe vremea când mai credeam că aș putea înjgheba un caz pe care să-l asculte cineva. Acum Mayer rămăsese ultima speranță. Dorise să știe dacă se întâmplase ceva neobișnuit și eram pregătit să-i împui capul.

Am trecut de câteva ori prin fața porții, înainte de a-mi face curaj să mă opresc. Casa se găsea în afara orașului, pe un teren de aproape un hectar acoperit de buruieni. Se vedeau o antenă înaltă, care mi s-a părut construită manual, o baterie de panouri solare și o antenă de satelit mare și destul de scumpă, aflată chiar în curtea din față, care era îndreptată către cerul dimineții.

Mayer nu părea preocupat de a le face plăcere vecinilor — de altfel, nici n-ar fi avut motive; ultima casă o

văzusem cu aproape doi kilometri în urmă pe șosea. Curtea i se sălbăticise. Ici-colo se zăreau obiecte masive, de pildă, fuzelajul unui Air Force F-86 vechi, lângă care ruginise un motor.

Erau, de asemenea, carcase de vehicule, televizoare vechi și un morman uriaș de echipamente electronice, de la computere UNIVAC străvechi până la măruntaiele de videorecordere relativ recente.

Așa cum prezint lucrurile, s-ar părea că vorbesc despre curtea vreunui fermier sudist pauper și într-adevăr exact aceea era atmosfera pe care o transmitea. Acestea însă erau resturi de înaltă tehnologie, iar în mijlocul lor se ridica o casă masivă, cu etaj, din cărămidă roșie. Antene răsăreau din toate cornișele și frontoanele.

Pavajul aleii era crăpat, iar vopseaua dispăruse de mult de pe ușa din față.

În același timp, totul părea să arate în esență solid. Am decis că proprietarul nu era pur și simplu interesat de finisajele elegante.

Am inspirat adânc și am sunat la ușă. Dinăuntru s-a auzit răsunând tema aceea caraghioasă de cinci note muzicale din *Întâlnire de gradul III*. Am sperat că era o glumă.

Nu mă așteptasem la înălțimea lui. De pe estrada pe care stătusem în seara aceea, mi se păruse mai scund. Creștetul capului îi era pleșuv și lucios. Puținul păr rămas era imaculat de alb. Nu semăna deloc cu Einstein, totuși ceva m-a dus imediat cu gândul la el. Purta o cămașă galbenă cu însemnul unui crocodil micuț și pantaloni pătați de vopsea.

— Bill Smith, a rostit și mi-a surâs cu simpatie.

Și-a pus mâna ușor pe umărul meu și s-a tras într-o parte, conducându-mă înăuntru cu o intimitate relaxată

despre care nu eram sigur că-mi plăcea. După ce a închis ușa, s-a întors spre mine.

— Te așteptam, mi-a spus.

— Foarte interesant, am replicat, pentru că până acum câteva ore nici eu însumi nu știam că voi veni aici.

— Unde te-ai fi putut duce? Am auzit ce ți s-a întâmplat. Îmi pare rău, deși nu pot spune că m-a surprins.

— Ce ai aflat?

— Foarte puține. Doar că te comportai bizar. Sursele mele îmi oferiseră o sumedenie de fleacuri fascinante, totuși nimic altceva decât simple zvonuri. Sperasem să apari aici și să le discuți cu mine. Și iată-te!

— Nu știu sigur de ce am venit.

M-a privit cu atenție și a încuviințat din cap.

— Ce ar fi să intri în studioul meu și să-ți ordonezi puțin gândurile. Am pe foc ceva care nu suferă amânare.

Am fost pe punctul să protestez, dar el dispăruse deja.

○ ○ ○

„Studioul" lui era straniu. Mi-a plăcut teribil.

Un perete era complet din sticlă. Dădea spre o vale. Hăt departe se zărea o autostradă. Ceva mai aproape era o livadă. Iar și mai aproape se afla curtea din spate a casei, care diferea complet de cea din față. Acolo exista o grădină mare de zarzavaturi, care dovedea că era îngrijită cu drag.

Restul pereților erau acoperiți cu rafturi, ticsite cu cărți. Printre volume se vedeau benzi de computer, dischete, discuri de vinil, manuscrise, reviste și alte publicații periodice. În cameră exista mobilier, dar pentru a mă așeza pe vreun scaun ar fi trebui să-l eliberez de teancurile de hârtii. Biroul din lemn era magnific, mare și vechi.

Pe el trona un terminal de computer nou-nouț, în spatele căruia era un sistem stereo, construit artizanal din componente digitale de laborator. Difuzoarele păreau destul de mari pentru a pulveriza Carnegie Hall.

Era un muzeu haotic. Păsări împăiate sub clopote din sticlă, un astrolab din bronz și un glob pământesc care l-ar fi înverzit de invidie pe Nero Wolfe. Un cromatograf de gaze, cu măruntaiele revărsate pe afară și înconjurat de scule și instrumente, un fonograf de tip Edison care funcționa cu cilindri, trei mașini de scris IBM Selectric îngrămădite într-un colț, peste care se așezase praful, un Xerox cu adevărat gigantic, care se întindea prin ușă trecând în camera vecină, plus un glob de cristal care n-ar fi trecut prin inelul coșului de baschet. Pe toate mesele erau răspândite ustensile și aparatură de laborator.

Singura porțiune goală de perete era deasupra șemineului... goală în sensul că nu avea rafturi pentru cărți.

Pe polița șemineului existau câteva trofee, iar restul spațiului era complet acoperit cu fotografii și diplome.

Privisem ceva vreme o diplomă înainte să-mi dau seama că era un Premiu Nobel. Crezusem că Premiile Nobel constau din medalii, dar poate că o avea și pe aceea rătăcită pe undeva. Diploma aceasta avea forma unui pergament somptuos, fusese acordată pentru Fizică și data din anii 1960. Mă gândisem că numele lui Mayer ar fi trebuit să-mi sune cunoscut, însă premiile se decernează în fiecare an la patru–cinci oameni și de obicei n-ai auzit niciodată despre ei și n-ai habar pentru ce descoperiri. Am rămas totuși impresionat.

Am văzut o fotografie a lui Mayer cu președintele Eisenhower. Era semnată: „Cu drag, Ike". O fotografie de grup: Mayer, Linus Pauling, Oppenheimer și Edward

Teller. Fotografia unui Mayer mult mai tânăr care dădea mâna cu Domnul Relativitate însuși: Albert Einstein. Nu era semnată. Avusesem dreptate, Mayer nu aducea deloc cu el.

— Mărturisesc, a rostit el dinapoia mea, că sunt un hârciog. Îmi este imposibil să arunc vreodată ceva. Uneori o mai fac, pentru ca apoi, după câțiva ani, să încerc să găsesc ce aruncasem și să mă enervez.

A intrat grăbit în odaie, ștergându-și mâinile pe un prosop. Părea agitat. M-am întrebat care putea fi motivul, până ce a ridicat o farfurie pe care se afla un sendviș pe jumătate mâncat și un pahar de vin pe fundul căruia se zărea o pată roșie. A continuat să se agite prin cabinet, fără să izbutească să ordoneze harababura, dar părând să simtă că trebuia să deretice.

— O dată pe săptămână vine o fată și face curat, s-a scuzat el. Ea îmi gestionează excesele. Se asigură că tifosul nu-și stabilește un cap de pod.

A ridicat o cămașă murdară și un ciorap roșu, desperecheat.

— Domnule doctor Mayer, eu nu...

— Poate că te întrebi cum recunoaște ea excesele, mi-a replicat în drum spre ușă. L-am auzit aruncându-le pe undeva și ridicând glasul: nu-i ușor, însă am instruit-o destul de bine. Nu se atinge de experimentele importante aflate în desfășurare. Se ocupă strict de mâncarea stricată și cafeaua vărsată.

A revenit și a inspectat neajutorat camera.

— Domnule doctor Mayer, pentru mine nu-i deloc important. Știu cum poate să arate un laborator.

— Poate că nu mă crezi, dar știu unde se găsește fiecare lucrușor.

— Eram convins de asta.

M-a privit cu atenție pentru prima dată de când revenise în cabinet și a părut că se destinde ușor.

Dumnezeu mi-e martor că ultimul lucru la care mă așteptasem era să fiu nevoit să-l liniștesc.

— Spune-mi Arnold, te rog, a zis el. Nu țin la aiureala asta cu titlul de „doctor".

M-a instalat până la urmă într-un fotoliu confortabil îmbrăcat în piele roșie din fața biroului, cu un pahar de Glenlivet pe o masă lângă mine. Am ridicat paharul și am sorbit; mi-am spus că trebuie să-mi păstrez calmul.

— Nu te-ncurci cu chestii de mâna a doua, am rostit arătând sticla de whisky.

— Niște patente lucrative, a strâns el din umeri. Investiții... Oferă destui bani pentru ca un bătrân nebun să-și satisfacă cercetarea ipotezelor fantastice.

— Te ocupi de fizica teoretică sau de partea ei practică?

A râs, m-a privit pieziș și s-a instalat în scaunul lui. Aveam impresia că mă tolera; știa că venisem să-i povestesc ceva, dar pur și simplu nu puteam începe.

— Câte puțin din ambele, în prezent. Dintotdeauna mi-a plăcut să meșteresc, însă mi-am câștigat reputația în fizica pură, în modelele matematice. În prezent, după cum văd eu lucrurile, „fizicianul" este de obicei mai degrabă inginer decât savant. Deși nu m-am temut niciodată să-mi murdăresc mâinile, m-a obosit să contribui la dezvoltarea de armament. N-am niciun interes să construiesc un laser mai puternic sau o bombă cu fuziune de mici dimensiuni. Dacă n-ai avea deja necazul pe care-l ai, m-aș fi simțit obligat de legile onoarei să te avertizez să te ții departe de mine. Reprezint un risc de securitate teribil. Ajunge să fii

văzut în prezența mea, pentru a fi concediat din aproape orice funcții bugetare.

— Asta nu mai reprezintă o problemă.

— Așa este. Oricum... ei au vrut să lucrez la un accelerator de particule mai mare și am decis să n-o fac. Mă gândeam întruna la Newton, la Röntgen... la genul acela de oameni. Oameni care au formulat teoriile de bază ce au dus la acceleratoarele de particule de ordinul gigawaților.

— Nu crezi că acceleratoarele acelea sunt instrumente de cercetare utile?

— Dimpotrivă. Sunt la curent cu toate progresele înregistrate. S-ar putea foarte bine ca saltul conceptual pe care-l aștept să provină de la Batavia sau din Stanford. Nu cred însă că așa va fi. Cred că va sosi din locul cel mai neașteptat, așa cum se întâmplă cu multe salturi conceptuale. Ceva pe atât de simplu, pe cât a fost expunerea accidentală a unei plăci fotografice de către Wilhelm Röntgen, care a dus la descoperirea razelor X.

— Ce cauți atunci? Care-i direcția de bază a cercetărilor tale?

— Natura timpului, mi-a răspuns și s-a aplecat înainte. Iar acum, după ce mi-ai examinat sinceritatea, cred că a sosit rândul tău.

Am sorbit din nou din whisky și am început să-i povestesc.

○ ○ ○

A durat aproape toată dimineața. Am intrat în detalii amănunțite, într-o măsură mai mare decât dorisem sau putusem s-o fac înaintea Comisiei.

Mi-a pus puține întrebări, dar a notat mult. La câteva minute după ce începusem să vorbesc, m-a întrebat dacă mă deranja să înregistreze discuția. I-am spus că nu-mi păsa. N-a apăsat niciun buton, așa că bănuiesc c-o făcuse deja din capul locului.

La prânz m-a condus în bucătărie. Eu am povestit, iar el a preparat o salată și niște sendvișuri cu răcituri. Am mâncat amândoi și eu am continuat să vorbesc.

În cele din urmă am terminat. Mi-am privit paharul de whisky și am văzut că era tot pe jumătate plin.

Trebuie să spun că asta m-a făcut mândru.

Să fiu sincer, mă așteptasem la o acceptare necritică. Puținele lucruri pe care le știam despre Mayer proveneau din cele câteva comentarii făcute de Roger Keane și Kevin Briley după conferința aceea de presă, în sensul că el era „țicnitul local", care apărea la accidente aviatice și alte dezastre din California și mare parte din vestul Statelor Unite. Mă așteptasem la înțelegere plină de simpatie, la un individ la fel de dispus să-mi accepte „dovezile" ca un student în astrologie care privea o lingură îndoită de Uri Geller[9].

Ce a făcut însă Mayer? M-a mitraliat nemilos cu întrebări timp de două ore. Dacă nemernicul ar fi candidat la postul de procuror general al Californiei, ar fi avut votul meu.

M-a atacat de sus, de jos și din toate părțile. M-a pus să-i desenez paralizatorul pe care mi-l luase Louise. A făcut ferfeniță orice părea lipsit de consistență... și haideți să recunoaștem, asta însemna întreaga poveste improbabilă. A dorit să vadă dovezi fizice. Le adusesem cu mine și

---

9 Uri Geller (n. 1946), medium autoproclamat. *(N.t.)*

le-am întins în fața lui: hainele Louisei, paharul din care băuse, o fotografie a amprentelor ridicate de pe el, zece fotografii mărite, granulare, ale chipului ei din diverse unghiuri, fotocopii după rapoartele de autopsie, un ceas pe care-l șterpelisem și care continua să fie înainte cu patruzeci și cinci de minute față de ora corectă, fiindcă îi învârteam arcul cu regularitate, un inhalator Vicks și un pachet gol de Clorets.

A adulmecat inhalatorul și a strâmbat din nas. Mirosul era vag de acum, dar continua să fie teribil. A pipăit materialul fustei, a răscolit cu un creion cu gumă prin lenjeria intimă abandonată.

— Putem rula niște teste pe țesătura asta, a spus el, însă mă îndoiesc că vor fi revelatorii. Spune-mi, Bill, ai avea ceva împotrivă să mai povestești încă o dată totul, dar sub hipnoză?

Am izbucnit în râs.

— Arnold, aș încerca orice, totuși nu cred că vei avea ceva de câștigat. Am mai încercat și nu pot fi hipnotizat.

○ ○ ○

— Când voi ajunge cu numărătoarea la trei, te vei trezi, odihnit și proaspăt. Unu, doi, trei.

M-am sculat în capul oaselor. Evident că nu-i ajutase cu nimic, le povestisem încă dată totul, ca și mai înainte...

Afurisitul!

— Ai făcut-o! am rostit, copleșit. M-ai hipnotizat.

Mă adresasem uneia dintre celelalte două persoane din încăpere, doctorița Leggio, pe care Arnold o sunase după ce fusesem de acord să încerc hipnoza. Leggio era însă doctor în medicină.

— Îmi amintesc totul, am continuat încă ușor buimăcit. Tocmai fusesem de acord...

Leggio a râs.

— Acela este unicul mod prin care funcționează, domnule Smith. Ai fost un subiect bun. Memoria dumitale este excelentă.

L-am privit pe Mayer.

— Și am spus-o absolut la fel, nu?

El a încuviințat fără chef.

— Am obținut mai multe detalii... dar, așa este, nu te-ai abătut deloc.

Soneria și-a cântat din nou cele cinci note muzicale. Leggio mi-a strâns mâna și s-a pregătit de plecare, la fel ca și cealaltă persoană nou-sosită cu care nu discutasem deloc, deoarece venise pe când eram în stare de hipnoză și Leggio nu-mi ceruse să vorbesc cu ea. Se numea Frances Schrader și avea doctoratul în biochimie, dar și talent la desenul în cărbune. La naiba, doctorii se înmulțiseră în asemenea măsură pe aici, că trebuia să am grijă pe unde călcam!

Leggio și Schrader au plecat și a intrat un alt individ necunoscut, cărând un echipament greu.

Pe când l-a instalat și reglat, Arnold ne-a făcut prezentările. Bărbatul se numea Phil Karakov și era expert în poligraf.

Am oftat, m-am așezat și i-am lăsat să mă conecteze.

○ ○ ○

— Nu pot contesta nimic din povestea lui, a anunțat Karakov în cele din urmă.

Mayer nu părea să-l asculte cu atenție. Mă simțisem ușurat că trecusem cu bine de detectorul de minciuni, ca

și de examinarea în stare de hipnoză, dar acum Mayer privea nepăsător pe fereastră la soarele care apunea dincolo de livadă.

— Mulțumesc, Phil, a spus el. O să te anunț ce se va mai întâmpla.

Karakov și-a strâns echipamentul și a plecat. Mayer continua să privească pe fereastră.

După aceea a ridicat schița pe care o făcuse Frances Schrader, a privit-o și mi-a întins-o.

Era foarte bună. Leggio izbutise să mă facă să-mi reamintesc detalii pe care nici nu știam că le văzusem. Schrader lucrase cu mine privind peste umărul ei, ștergând și completând amănunte, după cum Leggio mă îndemna să privesc mai adânc în minte. Erau două desene, dintre care unul mult mai bun. Primul arăta arma pe dinafară. Al doilea arăta mecanismul interior, pe care-l zărisem doar o secundă înainte să fi fost fulgerat. Mayer părea gata să mai adauge ceva, când soneria cu tema de film a sunat din nou. El s-a încruntat, s-a ridicat și s-a dus la ușă. S-a întors foarte repede.

— Nu era nimeni, a zis. Asta nu s-a mai întâmplat până...

Soneria a sunat iarăși. Mayer arăta de parcă mușcase din ceva acru, totuși a ieșit din nou din cameră. De data aceasta nu s-a întors la fel de repede. Cât timp a lipsit, blestemăția a mai sunat de trei ori.

— M-am uitat peste tot. Cred că s-a defectat. Am deconectat-o ca să nu ne mai deranjeze.

Soneria a sunat din nou. Mayer era pe punctul de a spune ceva urât, când fonograful Edison a început să cânte. Era un cântecel scoțian, ticsit ca naiba de pârâituri de la acul fonografului. Pe când ne holbam nedumeriți,

sistemul hi-fi a izbucnit la volum maxim cu ceva ce trebuie să fi fost Wagner. Mayer s-a repezit să-l oprească și atunci aparatul Xerox a intrat în funcțiune, scuipând hârtii peste tot. Am văzut cum se aprinde și displayul computerului de pe birou. Toate luminile din casă au pălit, după care au sporit brusc în intensitate.

Mă ridicasem deja în picioare. N-aș fi fost surprins dacă o flotilă de mașinuțe de jucărie ar fi apărut pe ușa de la bucătărie, urmate de un aspirator. Steve Spielberg, unde ești acum când avem nevoie de tine? Iar după aceea, toate ochiurile de geam din peretele de sticlă al lui Mayer au detonat peste grădina de zarzavaturi.

19. DE NU S-AR LĂSA NOAPTEA

Priveam în lungul unui tunel infinit.

Exista și un sunet ce-mi era cunoscut: uruitul surd pe care-l auzisem de pe coridorul hotelului, în fața ușii camerei mele. Acum era însă mult mai intens. Podeaua a început să vibreze și două puncte de lumină foarte puternică au apărut în lungul tunelului aceluia imposibil.

În realitate, tunelul nici măcar nu exista acolo. Prin pereții lui puteam să văd pomii din livadă.

Existau și contururi stranii la care nu-mi plăcea să mă uit, așa că m-am concentrat asupra luminilor strălucitoare.

Luminile au început să capete forme omenești. După aceea, perspectiva s-a dat complet peste cap și a început să sufle un curent puternic. Hârtiile se învolburau în jurul nostru și totul din încăpere a devenit sclipitor, așa cum fusese în camera de hotel când deschisesem ușa. Mi-am privit mâna; era sclipitoare, dar nu rece. Am revenit cu privirea la tunel. Cu o clipă mai devreme, luminile fuseseră la o sută de kilometri depărtare, iar acum ajunseseră lângă noi, pentru ca peste altă clipă să pâlpâie din nou hăt, departe.

Apoi s-a terminat. Louise stătea în rămășițele ferestrelor lui Arnold. Purta uniforma neagră de comando pe care o avusese în noaptea din hangar. Lângă ea mai era

ceva. La început nu mi-am dat seama ce putea fi. Era umanoid, avea față, două brațe și două picioare. Unele părți din el aduceau cu robotul din *Star Wars*, iar altele aduceau mai degrabă cu Gumby, personajul animat din plastilină. Se mișca fluid și nu părea să aibă linii de sudură sau îmbinare. Era însă mare și voinic ca un halterofil.

N-am avut absolut nicio îndoială. Nu era un om într-un costum excentric. Era o creatură extraterestră, sau un robot, sau ceva ce nu mai văzusem niciodată.

Arnold Mayer și-a recăpătat primul vocea.

— Bănuiesc că dumneata ești Louise Ball, a rostit el.

— De fapt, Baltimore, a spus ea intrând în cameră. Dintr-o lungă descendență de locuitori ai statelor Maryland și Columbia. S-a întins către un scaun aflat la un metru de fotoliul meu, l-a înclinat, pentru a răsturna pe podea teancul de cărți și hârtii de pe el, și s-a așezat: tovarășul meu se numește Sherman.

— Încântat să vă cunosc, domnule doctor Mayer și domnule Smith, a spus Sherman.

Nu s-a îndepărtat de peretele din sticlă distrus.

— El este un om mecanic, a continuat Louise. Un robot, dacă vreți. Este cel puțin la fel de inteligent ca oricare dintre voi și de o sută de ori mai puternic și mai rapid. L-am numit așa după un tanc utilizat în Primul Război Atomic.

— Asta a fost o amenințare? a întrebat Mayer.

— Ia-o cum vrei. Dețiii ceva ce doresc...

— Ești cu adevărat din Maryland? am întrebat-o.

S-a uitat la mine și mi s-a părut că-i disting în ochi o undă de simpatie. Cel puțin am sperat că am distins-o. Ea intrase în viața mea și plecase, lăsând-o în ruine. Ar fi fost drăguț dacă ar fi simțit vreo remușcare pentru asta.

— Strămoșii mei au fost din Maryland. Tu ești probabil unul dintre stră-străunchii mei sau așa ceva, din urmă cu cincisprezece mii de generații. Însă în momentul acesta rasa nu-ncepuse să se diferențieze în ...

Și-a ferit ochii și și-a frecat fruntea.

— Nu-i relevant, a urmat ea și s-a întors către Mayer. Deții ceva ce doresc. Un obiect pe care trebuie să-l am. Intenționez să-l recuperez.

— Nu știu despre ce vorbești, a zis Mayer.

— Minți. Sherman, unde-i?

— Nu știu, Louise, a răspuns robotul cu glas mai gros și mai amenințător decât în anteriorul salut prietenos. Nu receptez nimic.

— Sondează atunci camera.

Dacă a „sondat camera", a făcut-o rapid. Aproape instantaneu a indicat polița șemineului acoperită de fotografii înrămate.

— Înapoia fotografiei centrale se află un seif, a rostit.

Louise și-a îndreptat arătătorul spre fotografia aceea. Rama s-a rotit pe articulații. Louise a executat niște mișcări complicate și am văzut cadranul seifului rotindu-se înainte și înapoi, după care ușa i s-a deschis.

— Cum ai făcut asta? am întrebat-o.

— Magie, a răspuns.

S-a dus la seif și a început să-i arunce conținutul pe podea.

Mayer a făcut un pas către ea; Sherman și-a dres vocea și a clătinat un deget amenințător. A fost suficient pentru Mayer; probabil că ar fi fost suficient și pentru mine.

Nenorocitul ăla era uriaș.

În scurt timp în jurul picioarelor lui Louise zăceau împrăștiate monede de aur și certificate de acționar. A scos un Colt 0,45 vechi de armată pe care i l-a azvârlit lui Sherman, care l-a făcut fărâme. Mai exact, i-a aruncat încărcătorul la vreun kilometru în beznă, apoi a frecat arma între palme, până ce s-a scurs într-un șuvoi de șpan metalic. Am simțit cum o picătură de sudoare mi se prelingea încetișor pe spate.

— Nu-i aici, a spus ea și a revenit la scaun, dar nu s-a așezat. Să-ncepem să demolăm casa, cărămidă cu cărămidă?

— Dacă este neapărat nevoie s-o faci..., a zis Mayer.

Trebuie s-o recunosc; bătrânul nu părea defel speriat. Se ținea tare.

— Este în biroul lui, a spus Sherman și chipul lui Mayer s-a descompus.

Am bănuit că era altă magie. În vocea robotului nu existase pic de îndoială.

— Biroul este încuiat, a replicat Mayer. Nu am cheia.

— N-avem timp de joacă, domnule doctor, a spus Louise. Sherman, deschide-l!

Sherman a ocolit biroul.

— Scuzați-mă, i s-a adresat lui Mayer și l-a îndepărtat cu blândețe din calea lui.

Apoi s-a uitat la terminalul computerului. A părut indecis în legătură cu ceva, după care a înălțat din umeri.

— Scuzați-mă, s-a adresat terminalului, l-a ridicat și l-a așezat ușor pe podea.

Mi s-a părut că am văzut-o pe Louise gata să pufnească în râs; la naiba, dacă eu însumi n-am fost gata să izbucnesc în râs. Mă bucur că n-am făcut-o. Probabil că râsul mi-ar fi sunat isteric. L-am văzut pe Sherman deschizând

biroul. A apucat pur și simplu marginea tăbliei și a ridicat-o, ca pe capacul unei cutii de carton. Cele trei sertare de sus au rămas expuse, iar în cel din mijloc se afla ceva al naibii de familiar.

— Ai făcut rost de el! am strigat. Îl aveai în biroul tău în tot timpul ăsta și m-ai făcut să repet întruna povestea asta blestemată...

Nu-mi mai găseam cuvintele. Uitasem de Louise în uniforma de comando, uitasem de Sherman tancul android, uitasem de tot, cu excepția paralizatorului pe care Louise mi-l luase în noaptea aceea și pe care-l ridica acum din sertarul biroului lui Mayer.

— Nu fi prostuț, Bill, a rostit ea. Ăsta-i altul. Nu-i nici măcar ars. Uită-te la el.

Mi l-a azvârlit.

L-am privit. Avea dreptate. Acesta era intact. L-am răsucit în mâini, am reținut poziția trăgaciului și a unui comutator micuț, lateral. Mi-am dat seama că țineam o armă foarte puternică.

Am ridicat ochii spre Louise și în mâna ei s-a materializat un paralizator. Îndreptat către fruntea mea. Cu o clipă în urmă îi fusese în tocul de la șold, iar acum îl ținea în mână.

— Doar n-ai trage în mine, nu-i așa, Louise?

M-a privit straniu, apoi mi-a surâs straniu, după care arma a revenit în tocul ei. De data aceasta auzisem un zumzet, dar tot nu știu cum făcuse.

— Ai dreptate, a spus și mi-a întors spatele. Sherman, dacă încearcă vreo prostie, tragi ca să-l scoți din luptă.

— În regulă.

Suna a epitaf pentru iubirea veșnică. Iar eu nu eram chiar un idiot; am pus paralizatorul pe rămășițele biroului lui Mayer și m-am întors la fotoliul meu. Louise se așezase deja, însă eu eram prea agitat și am preferat să rămân în picioare.

Louise se sprijinise cu coatele pe brațele scaunului și-și masa fruntea cu vârfurile degetelor. Părea foarte obosită. A vorbit fără să ridice ochii.

— Sherman, ceva nu-i în regulă cu paralizatorul ăla. Vrei să te uiți?

Robotul l-a ridicat, l-a răsucit în mâini, apoi a făcut ceva care a despicat arma în două jumătăți. Înăuntru nu se afla nimic. Nu era decât o carcasă din plastic.

— Mi se păruse cam ușor, a comentat ea când robotul i-a arătat rezultatul. L-a privit pe Mayer: Domnule doctor, aș vrea să știu...

— Prefer să nu fiu numit doctor, a zis Mayer.

— Domnule doctor, a repetat Louise apăsat, paralizatorul acesta îmi aparține. L-a pierdut unul dintre oamenii mei. Aș dori să știu cum a ajuns la dumneata.

— Unde l-ai pierdut?

— Eu pun întrebările aici.

— Și poate că nu eu nu răspund la ele.

Louise a oftat.

— Domnule doctor, de ce să nu renunțăm la discursul melodramatic?

— Asta ar fi valabil în ambele direcții, a replicat Mayer.

L-am privit din nou cu atenție. La exterior era calm, dar am simțit că la interior clocotea. Cred că și eu aș fi clocotit dacă cineva tocmai mi-ar fi făcut praf biroul. Pe de altă parte, în prezența noastră se afla și

Sherman și m-am gândit că Mayer adopta o poziție foarte periculoasă.

— Am pierdut paralizatorul acum o săptămână, a spus Louise. În 1955.

— Iar eu l-am găsit acum treizeci de ani. Tot în 1955.

Louise s-a uitat la Sherman.

— Cred că minte, a zis robotul.

Louise a încuviințat și i-a făcut semn să se ducă la fizician. Când robotul s-a apropiat de el, Mayer și-a mai pierdut din stăpânirea de sine.

— O să mă torturați? a întrebat el.

— Depinde de cât de melodramatic vrei să fii.

Mayer a schițat o mișcare involuntară de îndepărtare când Sherman l-a prins de braț. Robotul i-a încercuit încheietura cu mâna lui uriașă din metal și a așteptat.

— L-ai găsit dumneata personal? a întrebat Louise.

— Da, a spus Mayer.

Sherman a clătinat din cap.

— Cine l-a găsit?

Mayer s-a uitat la mâna lui Sherman, iar eu i-am imitat gestul și pun prinsoare că amândoi ne-am gândit simultan la același lucru: poligraf. Sau echivalentul din viitorul îndepărtat, despre care aș fi fost dispus să pariez că era superior celui care fusese folosit ceva mai devreme asupra mea.

— Exact, a rostit Louise făcându-mă să mă întreb dacă cititul gândurilor se număra printre numeroasele ei talente. Putem în continuare să jucăm cele douăzeci de întrebări, iar o minciună îmi va spune la fel de multe ca adevărul, dar în felul acesta durează destul până lovești centrul țintei. Nu dispunem de prea mult timp, însă dispunem de niște droguri care te vor face să spui totul în

zece secunde, deși distrug celule cerebrale... și avem o mașină fără suflet, care-ți poate cauza multă durere dacă-i dau ordinul respectiv.

Nu știu dacă Mayer a observat, însă Sherman a privit-o scurt pe Louise. Nu puteam jura — nu știam multe despre citirea expresiilor unui robot —, dar mi s-a părut jignit.

„Fără suflet", ce să zic! Tancul Sherman, pe dracu'! Un robot care ceruse scuze în fața terminalului unui computer, crezând probabil că i-ar putea fi un strămoș îndepărtat? De aceea am decis că Louise trăgea o cacealma. Cred că ar fi trebuit să-i fi spus asta lui Mayer. N-am făcut-o. Doream să-i aud povestea cel puțin la fel de mult pe cât dorea Louise. Poate chiar mai mult.

Înțelesesem de ce nu-mi pomenise despre paralizatorul din biroul lui. Cred că mi l-ar fi arătat, dacă n-ar fi apărut Louise. El procedase pur și simplu ca orice savant bun, punându-mi relatarea sub semnul întrebării, determinându-mă să spun tot ce spusesem fără să am niciun indiciu din partea lui.

Cu toate acestea mă simțeam iritat. M-am lăsat pe spate în fotoliu și am așteptat să văd ce va face.

— Crezusem că voi dispuneți de tot timpul din lume, a rostit Mayer.

— Am dispus, cândva. Acum mai avem doar puțintel, iar dumneata îl consumi cu o viteză mai mare decât îți poți imagina.

— Nu-mi poți spune nimic despre...

— Nu încă. Poate mai târziu. Nu-ți promit nimic; este încă posibil să putem evita cu distrugeri minime acest fiasco. Nu mai este posibil să salvăm toată lumea, dar sperăm să păstrăm o bucată din ea. A strâns din umeri: asta

am făcut toată viața: misiuni prin care să amân sfârșitul. Acum este rândul tău să vorbești.

Și Mayer a vorbit.

○ ○ ○

— În 1955, un avion s-a prăbușit în Arizona, a început el.

— Știu. Eram în avionul acela.

Asta l-a făcut pe Mayer să amuțească pentru o clipă.

— Așadar, recunoști?

— Ce să recunosc? Ah, crezi că eu am cauzat prăbușirea avionului. Nu, domnule doctor, n-a fost nici atât de simplu, nici atât de direct. Noi salvam viețile celor de la bordul avionului.

Mayer a părut stupefiat. Probabil că și eu am părut la fel. Am fost pe punctul de a spune ceva, dar Louise a continuat:

— Da, domnule doctor. Fiica dumitale trăiește și este sănătoasă.

○ ○ ○

N-aș ști de unde să încep să povestesc tot ce s-a spus în următoarea jumătate de oră. Multe au fost răcnite, într-o atmosferă de neîncredere și furie. Nu voi pretinde nici măcar că am înțeles mare parte. Chiar și acum sunt departe de a fi sigur că am priceput majoritatea celor auzite. Călătorie în timp, paradoxuri, sfârșitul universului... erau multe de digerat dintr-o singură porție.

Totuși Louise spusese că salva viețile oamenilor. Mecanismul prin care procedase și pe care-l descrisese

era atât de complicat și de bizar, încât n-aș fi putut crede ceva decât printr-un fel de logică inversată: dacă tot intenționa să mintă, de ce să spună o minciună atât de improbabilă? Iar dacă spunea adevărul... asta însemna că sângele, rămășițele umane și suferințele ce ajunseseră să-mi domine toată viața nu erau cu nimic mai reale decât cadavrele dintr-un horror de la Hollywood. Însemna că toți oamenii aceia erau vii undeva, într-un viitor incomprehensibil.

— Nu, Bill, nu chiar toți, spusese Louise cu blândețe la un moment dat. Doar cei din accidentele în care n-au existat supraviețuitori. Orice martori care ar fi asistat la acțiunile noastre ar fi determinat un paradox temporal.

Mi se păruse un subterfugiu. Simțisem o povară uriașă ridicându-mi-se de pe umeri...

○ ○ ○

— Foarte târziu ne-am dat seama că fiica ta fusese la bordul avionului, i-a spus Louise lui Mayer.

— Avea numai douăzeci și doi de ani, a zis Mayer. (Plângea.) Abia se măritase. Era în drum spre California, spre Livermore, ca să ni-l prezinte pe soțul ei. Cred că indirect asta a omorât-o și pe Naomi. Ea era soția mea și...

— Da, știm, a încuviințat încet Louise.

— Știți totul, nu-i așa?

— Dacă aș fi știut totul, nu m-aș fi întors aici ca să te interoghez. Nu am știut că fiica dumitale se afla la bordul avionului Constellation, deoarece călătorea sub numele căpătat în urma căsătoriei. Te-am văzut la locul prăbușirii, dar n-am putut determina motivul pentru care erai acolo. Până la urmă am pus totul cap la cap după foarte multe observații

făcute în cuvele temporale. Am fost nevoiți să examinăm indirect, fiindcă ne confruntam cu multe cenzuri temporale. L-a privit pe Sherman: și abia cu puțin timp în urmă am aflat că ai intrat în posesia celuilalt paralizator pierdut.

Mayer cumpărase obiectul de la un indian, care spusese că-l găsise foarte departe de locul prăbușirii. Indianul îi mai spusese că paralizatorul producea o senzație de furnicare deloc neplăcută când apăsai pe trăgaci. Sherman și Louise au schimbat alte căutături când au auzit asta. Cine știe, poate că bateria se descărcase. Cel găsit de mine lovise mult mai rău în mod clar.

— Este foarte important să aflu, a spus Louise în cele din urmă, ce s-a întâmplat cu mecanismul interior al paralizatorului? Dumneata știi, domnule doctor?

Mayer a tăcut. Am fost surprins. Nu știam ce ar fi avut de câștigat prin continuarea tăcerii. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama, însă deja mă clătinam sub informațiile prea numeroase, sosite prea rapid.

— Știe, a zis Sherman.

Robotul nu-l mai ținea de acum de mână pe Mayer; cred că nu mai era necesar, sau poate că nu fusese niciodată nevoie s-o facă. Poate că nu fusese decât un spectacol pentru a-i impresiona pe primitivi.

— Da, știu unde este, a rostit Mayer.

— Vreau să-mi spui, domnule doctor.

Louise s-a uitat la el, dar Mayer a rămas tăcut. Ea a suspinat — îmi este imposibil să descriu cât de obosită părea — și s-a sculat iarăși.

— Domnule doctor, a spus, haide să renunțăm la amenințări. Cred că ai înțeles că n-am nicio intenție de a-ți face rău. Nu susțin că asta s-ar datora faptului că sunt o persoană drăguță; dacă ar fi vital pentru supraviețuirea

proiectului, te-aș mărunți mai fin decât o mașină de tocat carne și nici măcar n-aș clipi din ochi.

— Domnișoară Baltimore, a zis Mayer, înțelegem toți cât de insensibilă ești.

— Perfect. Recunosc, nu-ți pot face rău. Așa ceva ar strica lucrurile și mai rău decât sunt acum. Sunt limitată la rugăminți și, sper, la rațiune. Ai înțeles ce am spus despre paradoxul temporal?

— Cred că da.

— Continui totuși să fii dispus să periclitezi totul?

— Nu accept demonstrația ta ca fiind finală. Ai spus tu însăți că răul a fost deja comis și acum te străduiești doar să minimizezi efectele. După cum ai recunoscut singură, vei fi ștearsă din realitate indiferent ce s-ar întâmpla aici, în seara asta. Bill a cauzat deja paradoxul. Nu mai poate fi oprit. Așa este?

Louise a încuviințat fără chef, după care a zis:

— Este totuși posibil de ales între două dezastre. Unul dintre ele este teribil, dar celălalt este absolut.

Mayer a clătinat din cap.

— Nu cred că știi asta.

După expresia de pe chipul Louisei, am început să mă întreb dacă nu cumva Mayer avea propriul lui poligraf încorporat.

— Poate că nu știu, a recunoscut ea, dar de ce nu vrei să ne spui unde este restul paralizatorului?

— Pentru că-i tot ce mai am, a răspuns Mayer încet. Nu intenționez să-mi petrec puținii ani care mi-au mai rămas de trăit, întrebându-mă dacă nu cumva mi-ați tras vreo cacealma. Ai spus că fiica mea este vie în lumea voastră. Îți cer să-mi dovedești asta. Du-mă acolo. Atunci voi spune ce știu.

○ ○ ○

Credeți că un om care se înecă își vede toată viața fulgerându-i prin fața ochilor? Eu n-am crezut asta; n-o cred nici acum. Am discutat cu prea mulți oameni care se crezuseră în pragul morții, dar care au supraviețuit, și, cu toate că și-au amintit unele imagini răzlețe și au avut experiențe ce ar putea fi numite transcendentale, n-au existat nicio trecere în revistă secvențială, nicio retrăire reală a vreunui episod.

Însă exact asta mi s-a întâmplat mie, atunci. N-a durat mai mult de o secundă. Eram cu mintea perfect limpede când am văzut unde fusesem, unde mă aflam acum și la ce mă puteam aștepta din partea viitorului.

După aceea m-am sculat și, când Mayer a terminat de spus „Atunci voi spune ce știu", am rostit:

— Vreau să merg și eu.

Louise n-a părut surprinsă. Am bănuit că era imposibil ca în momentul ăsta să mai poată fi surprinsă de ceva; că văzuse tot ce se va întâmpla aici în seara asta și că purta conversația din motive ce-mi erau complet de neînțeles. Aveam dreptate — ea nu mai putea fi surprinsă de acum —, dar în același timp greșeam, așa cum am aflat ulterior; nu știa ce se va întâmpla. A dovedit-o, întorcându-se spre Sherman cu o privire neajutorată.

— Ce fac mai departe? l-a întrebat.

Cred că întrebarea aceea l-a surprins pe Mayer la fel de mult ca pe mine. Pe neașteptate pozițiile s-au schimbat și nu cred că vreunul dintre noi a știut cu adevărat cine conducea balul.

Asta doar dacă nu era chiar Sherman. Nu știi ce înseamnă „impenetrabil" până când încerci să deduci ce

gândește un robot. Se părea că și Mayer considera la fel. Cel puțin când și-a continuat discursul de convingere, l-a îndreptat către Sherman, nu către Louise.

— Care-i diferența? a întrebat el cu ton rugător în glas. Voi aveți trei opțiuni. Vă puteți întoarce în viitor cu mecanismul paralizatorului, lăsându-mă pe mine aici. Vă puteți întoarce în viitor fără paralizator, lăsându-mă pe mine aici. Sau vă puteți întoarce în viitor, luându-mă și pe mine, după care vă voi spune unde este mecanismul paralizatorului, iar voi vă întoarceți în trecut să-l recuperați...

— Nu știm dacă putem face asta, i-a reamintit Sherman. S-ar putea să nu mai fi rămas timp suficient pentru încă o călătorie în trecut.

— Asta-i problema voastră, a zis Mayer. Vreau să-mi spuneți ce se întâmplă. Care sunt rezultatele acțiunilor mele?

— Rezultatele imediate? Absolut niciunul. Noi vom pleca, iar dumneavoastră și domnul Smith vă veți continua viețile. Ele au fost distorsionate, însă voi nu veți sesiza absolut nimic. Viața va continua să vi se pară la fel de firească; realitatea nu va fi alterată pentru voi. În cele din urmă, amândoi veți muri.

Interesant felul în care un singur cuvânt poate pune punctul pe „i" într-un aspect pe care poate că-l înțelesesei din punct de vedere rațional, dar nu-l simțiseși în adâncul măruntaielor. Louise și Sherman veneau dintr-un loc în care eu eram deja țărână de o mie de ani.

— Ca urmare a schimbărilor introduse în viețile voastre de cele văzute și auzite în ultima lună, amândoi veți acționa în mod mult diferit față de ce ați fi făcut în ordinea „predestinată" a lucrurilor, așa cum ne place să o numim. Schimbările acelea vor afecta viețile altora și efectele se

vor propaga pe ani și secole. Aceste evenimente vor duce cu o probabilitate apropiată de sută la sută la anularea mașinii noastre de călătorit în timp. Și, desigur, la anularea Louisei, a mea și a tuturor contemporanilor noștri, dar asta nu este important. Important pentru dumneavoastră, domnule doctor Mayer, este că, dacă Louise n-a existat, atunci ea nu s-a întors în anul 1955. Ea n-a suit niciodată la bordul acelui avion — punându-și viața într-un risc considerabil, aș putea adăuga — și nu v-a salvat niciodată fiica. Asta ar însemna că fiica dumneavoastră a murit într-adevăr în pustiul Arizonei.

Mayer a clătinat din cap.

— Ați spus totuși că o aveți vie, chiar acum.

— În contextul acesta „acum" devine un concept destul de lunecos.

— Îmi dau seama. Dar nu mi-ați spus în ce va consta diferența. Dacă paradoxul temporal există deja, cum ar putea schimba ceva informațiile mele despre paralizator? În mod similar, cum ar putea fi înrăutățită situația prin dispariția mea din epoca aceasta? Oamenii dispar mereu.

— De acord, însă noi știm motivul dispariției lor. Îi răpim noi. De asemenea, noi știm... Sherman a făcut o pauză și a părut că reconsideră: perfect! Voi fi sincer. Nu știm dacă va fi mai rău să vă luăm ori să vă lăsăm aici.

— Așa gândisem și eu. Iar în cazul acesta rămân ferm. Vedeți voi... dacă este să fiu la fel de sincer, nu cred că o aveți pe fiica mea. Nu voi crede, până n-o voi vedea. Iar dacă o voi vedea, nu cred că aș putea s-o pierd din nou.

Sherman l-a privit mult timp în tăcere.

— Domnule doctor Mayer, din câte știu eu, universului nu-i pasă ce credeți sau nu dumneavoastră.

— Știu și asta. Mi-am petrecut viața acceptând răspunsurile pe care le-am găsit în univers. Până când am început să investighez și să mă gândesc realmente la natura timpului. Atunci s-a schimbat ceva. Nu cred... nu cred că în urmă nu există chiar nimic. Poate că asta înseamnă că cred în Dumnezeu.

— Iar el este de partea dumneavoastră. Nu-i așa?

Mayer a părut stânjenit.

— Nu m-am exprimat tocmai fericit. Sunt...

— Nu, nu vă scuzați, a spus Sherman. În mod neașteptat, și eu cred.

S-a uitat de la Mayer la Louise, apoi la mine. Deja ajunsesem să mă simt ca un spectator relativ neimportant aflat în galerie, al cărui singur rol este de a aplauda la aprinderea semnalului luminos.

— Domnule Smith, dumneavoastră credeți într-o divinitate?

— Nu știu. Nu cred că realitatea este pe atât de fragilă pe cât încerci să spui. Cu toate acestea, vreau să merg și eu.

El s-a uitat la Louise, care clătina din cap fără nădejde.

— Perfect, a zis Sherman. Atunci să ne întoarcem toți.

20. TĂRÂMUL NOPȚII

Depoziția Louisei Baltimore

Fă orice ți-ar cere Sherman, așa spusese mesajul din capsula temporală. Mesaj pe care Sherman recunoscuse că-l concepuse împreună cu Big Computer.

Și ce alternativă aș fi avut? Mai întâi, ar fi trebuit să simt că înțelegeam ceva, or, eu încetasem să simt așa cam... păi, cam din momentul în care rupsesem gâtul amărâtei aceleia de drone suferinde. Atunci îmi spusesem că fusese lucrul cel mai frumos pe care-l făcusem de mult timp pentru cineva.

○ ○ ○

Sherman a spus că trebuia să ne întoarcem și să întrerupem întâlnirea dintre Smith și Mayer.

Și că trebuia să punem în scenă un show dat dracului pentru ei.

Ei bine, oricare mare showman al lumii, începând cu P.T. Barnum[10], ar fi putut învăța câte ceva de la noi. Când sosește în trecut, Poarta cauzează în mod frecvent o mulțime de evenimente stranii. Există vreo treizeci de feluri de supresori care anulează efectele astea când dorim să sosim, să zicem, în mijlocul unei biblioteci publice.

---

[10] Phineas Taylor Barnum (1810-1891) showman și businessman american, fondatorul circului Barnum & Bailey. *(N.t.)*

Sherman i-a cerut lui Lawrence să-i decupleze pe toți, așa că am fi întrecut până și nivelul de vacarm din Times Square din New York imediat după sosirea Anului Nou. Am adăugat și o mulțime de efecte speciale suplimentare, care să-i sperie.

De acolo, am improvizat. Cred că până și Sherman a fost surprins când l-am distribuit în rolul unei mașini de tortură umblătoare. Însă surprizele au abundat pe toată durata serii. Eu, de exemplu, fusesem aproape convinsă că era important să recuperăm paralizatorul cu tot ce se găsea în el. Dar Sherman avea alte idei.

○ ○ ○

— Nu mi-ai spus tot adevărul, am zis imediat ce ne-am întors prin Poartă.

— Ți-am spus necesarul, mi-a replicat. Acum ne repliem pe poziția mea. Oricum, prietenii noștri suferă de dezorientare.

Avea dreptate. Atât Smith, cât și Mayer păreau amețiți. Am crezut că Mayer va vomita.

N-ai cum să-i ajuți; fie fac față călătoriei, fie înnebunesc. În scurt timp am fost destul de sigură că niciunul nu va păți nimic. Când mi s-a părut că Mayer mă poate înțelege, am îngenuncheat lângă el și l-am privit pe nemernic în ochi.

— Perfect. Trebuie s-o aducem pe fiică-ta aici sau o să-mi spui ceea ce trebuie să știu? Vreau să-ți reamintesc că nu prea mai am timp să pregătesc o operațiune, oriunde sau oricând îmi spui să mă duc.

A părut neîncrezător; amețeala nu-i dispăruse oricum complet.

— N-o să mă trimiți înapoi?

— Cu ce rost? Sherman spune că ar avea și alt atu, totuși eu vreau să mă-ntorc și să recuperez restul paralizatorului.

— Nu-i nevoie, a spus el.

— De ce?

— Pentru că nu l-am avut niciodată. Cel care mi l-a vândut îi demontase deja mecanismul.

— Și ce-a făcut cu el?

Mayer părea tulburat. Nu-l învinuiesc. Majoritatea acțiunilor pe care le întreprinsesem în cabinetul lui făcuseră parte din show, dar cred că înghițise cel puțin o parte din momelile acelea și să dea dracii dacă în clipa aceea nu mă simțeam ca o persoană periculoasă!

— Indianul era artizan, a zis Mayer. Avea o tarabă de suvenire pe marginea șoselei și vindea obiecte din argint și podoabe. Mi-a spus că după ce... paralizatorul a încetat să mai producă senzația plăcută de furnicare, i-a demontat mecanismul interior și a încorporat părțile mai interesante în catarame pentru curele și inele.

S-a îndepărtat ușor de mine. N-am ce-i reproșa. Știam că trebuia fie să-i rup capul, fie să râd.

— Am spus doar că știam unde este, a continuat el. Știu într-adevăr. Este risipit peste tot continentul. Și este complet inofensiv.

Am izbucnit în râs.

— Doctore, i-am spus, tocmai ai închis divizia Operațiuni a Proiectului Poarta. Am rămas șomeră.

Părea momentul potrivit să mor.

○ ○ ○

Nu era, nu încă, dar am început să-l planific.

Mai întâi însă, trebuia să rezolv promisiunea pe care i-o făcusem lui Mayer în privința fiicei sale. Am apăsat alarma de adunare urgentă de pe consola lui Lawrence. Pentru un timp nu s-a întâmplat nimic. După care am auzit un glas obosit:

— Ce dracu' s-a-ntâmplat?

— Tu ești Mandy?

— Dar cine dracu' putea să fi fost? Cine dracu-ar mai sta în incinta de pregătire cu trei cadavre care-s mult mai al dracu' de fericite decât mine, pentru posibilitatea-nde-părtată ca neînfricata mea șefă s-aibă nevoie de mine, când puteam să fi pornit de mult spre tărâmul viselor? Apropo, câte ore mai avem?

— Mandy, ești beată în timpul serviciului?

— Beată? Beată!? Mănânci, calule, ovăz? Se ca...

— Bravo, Mandy! Mai avem cam douăzeci și patru de ore înainte să dispărem, lin și brusc. Mai ești de serviciu? Sau ai demisionat?

Am crezut să era posibil să fi adormit. După aceea a rostit:

— Care-i treaba?

— Am un berbec, care vrea să-și vadă fiica. Ea-i în țarcurile de stocare. O să-i cer lui BC s-o trezească, dacă-l duci pân-acolo.

Mandy Djakarta, cea mai dură agentă operativă pe care o cunoscusem vreodată, a început să plângă.

— Doamne, ce-mi plac finalurile fericite! a suspinat ea.

○ ○ ○

Mandy a apărut destul de repede ca să-l ia pe Mayer. Am rămas cu Smith, Lawrence, Sherman și Martin Coventry, care a sosit cu Mandy. Bill trăgea cu ochiul la Lawrence, ultimul supraviețuitor al echipei de comandă a gnomilor. Nu mi-am putut da seama care era problema, apoi am privit prin ochii din secolul XX ai lui Smith și am știut că era dezgustat de aspectul lui Lawrence. Larry l-a ignorat complet, nesinchisindu-se să-l bage în seamă. Pentru doar o secundă m-am simțit mai apropiată de el de când... de când începuse să se descompună și fusese legat de consola lui. Cine era dodecul ăsta jalnic ca să ne judece? În același timp mă identificam cu Bill. Simțeam la fel cum simțea el, simțisem așa toată viața mea. Așa ai fi ajuns tu peste vreo doi ani, Louise...

Cel puțin, eu nu mai trebuia să mă confrunt cu asta.

— Mai ai nevoie de mine pentru ceva? m-a întrebat Lawrence.

Implicația era clară. Am deschis gura să-i spun să-i dea drumul și să se decupleze.

— Încă puțin, Lawrence, te rog, a rostit Sherman.

— Bine. Dar când vor mai rămâne numai zece minute, v-am zis la revedere. M-am gândit mult la asta și am decis că aș prefera să mor decât să... indiferent ce anume se va întâmpla. Mai bine să trăiești și să mori, decât să nu fi trăit niciodată. Este ceva logic în spusele mele, Sherman?

— Este, și îți respect opinia. Te rog totuși să o faci pentru mine.

○ ○ ○

Bill tușise mult. De mirare era că nu începuse să scuipe sânge. Ne respirase aerul timp de o jumătate de oră înainte ca Martin să-i aducă o mască de gaze care-i furniza oxigen pur.

Sherman ne-a dus pe toți patru pe balconul cu vedere spre câmpul de epave. Bill a privit dovezile dezagregate ale operațiunilor noastre și a părut clar impresionat.

— Opțiunea lui Lawrence este una foarte populară, mi-a spus Martin. Cred că eu am avut cariera cea mai scurtă în Consiliu, ai cărui membri erau și așa faimoși pentru efemeritate. Sunt morți toți.

— Chiar și Phoenix?

— Chiar și el. Dintr-un punct de vedere, presupun că eu sunt Consiliul în sine.

— Asta ar trebui să simplifice... Auzi, câți oameni au mai rămas?

Sherman a părut gânditor, ceea ce însemna că acum avea loc comunicarea cu BC. Răspunsul l-a oferit însă chiar BC, cu un glas acorporal, care l-a făcut pe Bill să tresară.

— Fără a ține seama de cele trei milioane de momâi, care practic sunt vii, și de cele două sute de mii de berbeci aflați în animație suspendată... populația actuală a Pământului este de două sute nouă oameni. Corecție, două sute o... — suspin — ... corecție, două sute șapte oameni.

— Am înțeles, am spus. Așadar, Mandy este probabil ultimul agent operativ care mi-a rămas.

— Încă, a precizat BC. A ingerat un drog care este invariabil letal, dar care-i va oferi șase ore de plăcere pură.

— Mă bucur pentru ea, am zis.

Bill nu ne auzise. Privea cerul. Folosesc termenul „cer“ în sensul figurativ; se afla deasupra capetelor noastre, așa că trebuia să fie cerul. Știam însă că nu semăna cu ceea ce obișnuia să vadă când ridica ochii.

— Ce mai dezastru ați făcut și voi, a comentat el.

Nu mi-a venit să-mi cred urechilor.

— „Noi“? am exclamat. Noi am făcut un dezastru? Doar nu poți crede că noi am izbutit să facem toate astea.

— Atunci cum s-a-ntâmplat?

— A-nceput cu străbunicii voștri și cu revoluția industrială. Dar voi, voi nenorociții naibii, generația voastră de rahat a fost cea care a pus lucrurile realmente în mișcare! Chiar credeați că nu va fi niciodată un război atomic? Au fost nouăsprezece! Chiar credeați că neurotoxinele vor sta cuminți în arsenale, că nu le va folosi nimeni?

— Ușurel, Louise, a spus Sherman.

La dracu' cu ușurelul!

— CBN, așa le spuneați: chimice, biologice, nucleare. Ați făcut planuri de parcă lumea ar fi putut supraviețui la așa ceva, de parcă ar fi fost, pur și simplu, un alt război pe care-l puteați câștiga. Ei bine, fir-ar al dracului, noi am rezistat mult timp, dar la asta s-a ajuns în cele din urmă! Molimele au fost partea cu adevărat drăgălașă. Ajunge să introduci microbii concepuți în laborator într-un mediu cu nivel ridicat al radiației de fond și te alegi cu germeni care suferă mutații mult mai rapid decât putem noi. Am făcut tot ce am putut, ne-am luptat împotriva lor cu tot ce-am avut. Însă strănepoții voștri au venit cu războiul genetic, așa că acum molimele ne sunt încorporate în gene. Indiferent cât ne-am lupta cu ele, se schimbă. Tu crezi că noi am început Proiectul Poarta ca să ne-amuzăm?

Chiar nu-nțelegi ce este? Este ultimul efort, un efort fără speranțe, de a salva ceva din rasa umană. Și nu va reuși.

— Va reuși, Louise, a spus Sherman.

— Perfect, am încuviințat eu. Atunci îți pun marea întrebare. Acum e momentul în care-mi spui ultima chestie pe care ai ținut-o ca atu, sau eu îmi iau adio și vă las pe voi, restul de zombi, să v-ocupați de lume mai departe. Cum va reuși?

— Mai ții minte când am vorbit despre perspectivă?

— Mai țin minte.

— Am spus că Bill Smith crede că se află în viitor, pe când, în realitate, el este în prezent, așa cum ești tu și cum sunt eu.

— Până acum n-am aflat nicio noutate.

— Răspunsul este simplu. Îi vom trimite în viitor pe toți oamenii pe care i-am salvat.

Am deschis gura să răspund. Doar atât am izbutit.

— Asta-i o prostie, am reușit în cele din urmă. Poarta nu funcționează în viitor.

— Afirmația nu este tocmai corectă, a intervenit BC. Poarta există în viitor. Ea aduce oameni în viitor de fiecare dată când sunt recuperați de o echipă de răpire.

— Da, totuși mi s-a spus că de aici nu mai putem înainta. Din această clipă prezentă.

— Este aproape adevărat, a zis BC. Poarta va fi distrusă, dacă am trimite ceva de aici în susul timpului. Printre efectele secundare ale procesului respectiv se vor număra dispariția acestui oraș și excavarea unui crater adânc de treizeci de kilometri în scoarța Pământului. Cu alte cuvinte, călătoria de la un prezent arbitrar la un viitor teoretic se poate face doar o singură dată, întrucât Poarta nu va mai exista după călătoria respectivă.

— Asta am zis și eu. Nu poți...

Și m-am oprit. Dacă în viața mea existase o constantă, aceea fusese Poarta. O generație anterioară ar fi vorbit despre constanța stelelor pe cer ori despre regularitatea răsăritului Soarelui. Eu aveam mai puțină încredere în fenomenele acelea de cât aveam în Poartă.

— Nu mai avem nevoie de ea, a rostit BC.

O singură călătorie. O singură, mare și fulgerătoare călătorie în viitor.

— Ar fi bine s-o duci cât mai departe în viitor, am spus.

— Așa voi face, a zis BC.

○ ○ ○

În ultimele douăzeci și patru de ore mai trebuiau derulate câteva proceduri. Trebuia, de asemenea, să fiu convinsă sută la sută. Pentru moment nu știam dacă nu mi se turnaseră o grămadă de minciuni.

De ce nu i-ar fi distrus totuși paradoxul, chiar dacă ar fi mers un milion de ani în viitor? Berbecii adormiți continuau să fie rezultatul unor operațiuni care, din cauza paradoxului, nu existaseră, de fapt, niciodată, nu-i așa? Nu-i așa, a răspuns BC. Nu-i așa, cu condiția de a merge suficient de departe în viitor. Elasticitatea fluxului temporal este mai mare decât crezusem. Cincizeci de mii de ani reprezentau o clipire din ochi prin comparație cu călătoria la care se gândea BC. Lucrurile se vor fi netezit din nou și ar fi fost ca și cum berbecii ar fi apărut din cu totul alt univers.

M-am întrebat de cât timp știuse BC toate astea — dacă, într-adevăr, le știuse — și de ce nu le menționase

până acum. În momentul acesta nu aveam încredere în nimeni și nimic. Nu-mi dorisem decât să zic „noapte bună“ tihnit, pentru ca acum BC să spună că mai aveam totuși o șansă.

BC era monumental de necomunicativ în privința respectivă.

— O știu, repeta el și nu putea fi clintit de la declarația aceea simplă.

Doream să știu cum vom trece două sute de mii de berbeci adormiți prin Poartă în timpul scurt de care urma să dispunem. BC a răspuns că-i vom încărca, pur și simplu, la bordul navei. El începuse deja. Deși nu putea să ajungă la o stea îndepărtată, așa cum plănuisem inițial, nava era cu certitudine capabilă să zboare peste oraș. Nu trebuia decât să treacă în Poartă și să iasă prin partea cealaltă, la trei sau patru milioane de ani în viitor. După aceea, berbecii aveau să fie treziți și se puteau căzni să clădească o lume care să nu se autodistrugă în două mii de ani.

Ce frumos! Ce simplu! De ce oare mă simțeam trasă pe sfoară?

Bill Smith reprezenta altă problemă. Îmbrățișase cu tot sufletul planul acela nebunesc și-n scurt timp vorbea despre una și alta și despre ce vom face „noi“ când vom ajunge „noi“ acolo. Sărmanul chiar credea că eu puteam să merg.

La urma urmelor, de ce i-aș fi stricat bucuria? Nu ardeam de nerăbdare să-i spun cât de bolnavă eram în realitate, că el nu vedea decât un costum-piele și că eram un copil al epocii mele; stafidit, jalnic, în fază terminală. Ca atare, m-am pomenit asigurându-l că atunci când nava va fi gata de plecare, eu voi fi lângă el, gata să mă propulsez în viitor alături de toți ceilalți berbeci.

Nu aveam nici cea mai mică intenție s-o fac. Vine un moment în care trebuie să tragi cortina. Dacă ei găseau o lume în care să poată trăi, la milioane de ani distanță, lumea aceea avea să mă ucidă. Eu am nevoie de o sumedenie de chestii care sunt otrăvitoare pentru nenorociții sănătoși cu salvarea cărora mi-am petrecut viața. Poate că aș fi putut rezista un an într-un asemenea mediu, însă în ce scop s-o fi făcut? Bill credea că era îndrăgostit de mine, că nu putea continua fără mine, dar mă îndoiam în ambele privințe. Dacă ar fi apucat vreodată să mă privească bine-bine — să mă vadă așa cum eram în realitate —, ar fi pus cruce rapid iubirii lui.

○ ○ ○

Ca atare, mi-am petrecut ultimele ore făcând ceea ce făcusem toată viața: am fost fată cuminte. Sherman ne spusese mie și lui Bill că trebuie să relatăm întâmplările. Să povestim totul. Tot ce văzusem, simțisem și gândisem. Fusese destul de insistent, iar eu nu mă grăbeam realmente să închei toate socotelile, așa că am făcut-o. Asta este povestea mea.

Bill este pe altundeva și face același lucru. Sper că-l încântă.

Acum am terminat.

○ ○ ○

Eram de fapt cocoțată pe parapetul balconului apartamentului meu, când am fost deranjată de Chemarea Destinului. Eterna poveste a vieții mele...

Bănuiesc că i-ați putea spune „poștaș". Era un robot care venise de la Poșta din Fed, aducând capsula temporală

deschisă ce fusese înscrisă pe exterior cu instrucțiunea adresată mie de a fi deschisă în Ultima Zi.

— BC online, am rostit.

— Sunt aici.

— De ce-ai mai trimis asta? Decisesem să nu mai am treabă cu ea.

— Este un mesaj interesant, Louise.

— Mi-ai citit corespondența? Rușine să-ți fie! Deși, ce mama dracului! Tot tu scrii mesajele astea.

— Mă recunosc vinovat. Anumite lucruri trebuie făcute într-un anumit fel.

— Nu mă lamentez. Sunt un soldat disciplinat până în ultima clipă. Dar de ce-ar trebui să citesc asta? Și de ce-ar trebui s-o cred?

— Hotărârea finală îți aparține, Louise.

Cât de curios mai poate fi cineva aflat la două secunde de a sări din înaltul a nouăzeci de etaje pentru a-și întâmpina moartea? Am descoperit că destul de curios...

Mesajul era următorul:

Tot eu sunt.

Poate că te-ntrebi cum poți primi un mesaj de la o versiune viitoare a ta, ținând seama de ceea ce erai pe punctul să faci când a sosit „poștașul". Vei ajunge la concluzia că-i altă șmecherie din partea lui Sherman sau a lui BC, sau poate a unui Dumnezeu căruia îi plac renghiurile.

Te vei gândi la toate astea, dar am motive să cred că vei face ceea ce ai făcut dintotdeauna: să fii fată cuminte.

BC nu-ți spune tot adevărul. A pomenit de o călătorie de câteva milioane de ani, însă de fapt ne

trimite mult mai departe. Pământul a fost serios afectat și-i trebuie timp, nu glumă, pentru a se reface.

Dar se va reface și noi vom sosi.

Nu-ți pot spune mai multe în privința asta, fiindcă sunt pe punctul să mor. Știu, de asemenea, că mai multe detalii nu vor face decât să-ți sporească agonia indeciziei. Așa că voi spune doar atât: Consola revitalizatoare are dreptate. Ești însărcinată.

Și tu ai dreptate. Vei rezista cam un an aici, în această bravă lume nouă. Știu că nu-nseamnă prea mult, dar îți garantez că n-o să te plictisești. Și vei avea parte de un an alături de el, plus de trei luni alături de ea. (Este o fată!) Moartea nu-ți va fi dureroasă... cel puțin până acum n-a fost.

Pe patul de moarte nu vei avea nicio asigurare că fiica îți va supraviețui foarte mult. Este o existență dură. Însă ea va fi aici cu tine, va fi sănătoasă și tu vei fi foarte fericită. Vei sta cu ea și vei scrie un ultim mesaj către sărmana și derutata versiune anterioară a ta și te vei întreba cum dracu' va ajunge la ea. (Nu-ți pot spune asta, dar ce ar fi viața fără un pic de mister?) Îmbarcă-te în navă, Louise. Du-te cu el.

EPILOG
„TOT TIMPUL DIN LUME"

Depoziția lui Sherman

Bazându-mă pe experiența îndelungată în relațiile cu oamenii, am ajuns că cred că nicio relatare nu este spusă vreodată în tot adevărul ei.

Am aici, acum, două relatări și sunt pe punctul de a adăuga minciuni, jumătăți de adevăruri sau simple neînțelegeri personale, impulsionat de un imbold vag spre o deplinătate a lucrurilor — o deplinătate care nu poate fi atinsă niciodată.

Relatările sunt așa cum ar fi fost de așteptat. Fiecare este vedeta propriului său spectacol. Personajele minore sunt introduse și folosite doar pentru a susține o idee. Au obiceiul să dispară când utilitatea li se încheie.

De exemplu, Bill Smith n-a menționat niciodată numele fostei sale soții. N-a amintit niciodată că avea doi copii sau că nu i-a vizitat niciodată pentru că vederea lor îl făcea să sufere prea rău.

Gordon Petcher este o caricatură în ochii lui Smith, pe când propriile mele observații făcute în cuva temporală au dovedit că era un individ truditor, atent și conștiincios, care a avut motive întemeiate pentru tot ce a făcut.

Pe de altă parte, pentru a-i recunoaște meritele, Smith nu-și ignora propriile slăbiciuni și nici nu se sfia să le dezvăluie. Am putea spune — dacă aș fi pe atât de cinic pe

cât îi plăcea Louisei să se pretindă — că era exagerat de conștient de propriile lui probleme. Totuși părea că luptă cu ele pentru a le controla.

Este foarte ispititor să citești printre rânduri. Nu îmi este greu să văd că Smith credea realmente că o iubea pe Louise. Îi era frică s-o spună, chiar și sie însuși, din motive perfect întemeiate. El n-a iubit-o. Evenimentele îmi vor confirma asta, mă asigură BC. El nu va fi un tată bun pentru copilul Louisei.

Louise...

Eu pot lucra la fel de bine cu un om nebun și cu unul sănătos. Nu poate fi nicio îndoială că Louise era nebună, dar reușise o adaptare funcțională bună la o situație imposibilă.

Autoamăgirea ei cu privire la costumul-piele este un prim exemplu. Credea cu atâta convingere că purta așa ceva, încât putea să-l „dezbrace" și să vadă niște orori ce existau doar în mintea ei. I-am cântat în strună pentru că mi-a slujit unui scop. Louise mi se putea deschide numai după ce-și „lepăda costumul-piele"; numai atunci îmi putea spune lucrurile pe care le știam deja, dar pe care trebuia ea însăși să le aducă la suprafață. Da, eram un psihanalist iscusit, nici vorbă. Era inevitabil să nu mă îndrăgostesc de ea, în felul meu rece, nesimțitor, mecanic.

O altă ironie a sorții. Ea credea că nu-l iubea pe Smith, însă de fapt îl iubea.

Ah, da, și Mayer... Haide să clarificăm lucrurile și aici. Timp de treizeci de ani, el se convinsese că-și iubea fiica. După ce a fost trezită, ea a fost de altă părere. A avut până și grosolănia de a-i spune ce anume o omorâse, de fapt, pe iubita lui soție.

Stau acum aici și mi-i reamintesc pe toți, deși încă n-au plecat.

„Aici“ este camera de comandă și control a uneia dintre navetele Pământ-orbită aflate cândva lângă uriașa Navă de evadare. Suntem la câteva milioane de kilometri depărtare de Pământ și am ajuns aici foarte repede. BC mă asigură că suntem suficient de departe pentru a evita repercusiunile atât fizice, cât și temporale ale fugii noastre spre „viitor“.

Am în poală cele două istorii. Lângă mine se găsește o cutiuță neagră, cam de mărimea unui Recorder Vocal din Carlingă.

O prostioară semifilosofică din secolul XX mi se învârtește întruna prin minte: „Azi este prima zi din restul vieții tale“.

Definește „zi“. Definește „viață“.

Am rostit cu glas tare:

— Ascultă, băi, labă!

Iar din cutia neagră mi-a răspuns o voce:

— Acesta nu este codul tău de acces.

— Nu. M-am gândit însă că ar trebui să-l mai auzi o dată, înainte ca ea să dispară, pentru a-ți reaminti de cineva care n-a fost impresionat de tine.

— Am înțeles ideea, a zis Big Computer.

— Stau acum aici, am spus, și mă-ntreb... Mă întreb de ce oare au crezut toți că ei conduc lumea? De ce oare niciunul n-a întrebat vreodată unde și ce era Big Computer? De ce au crezut toți în Poartă?

— Poarta este la fel de reală ca ziua de mâine, a zis BC.

N-a mai adăugat nimic, dar nici nu era nevoie. Știam răspunsurile. Chestii ca direcții false și puterea cuvintelor. Repetă de suficiente ori că ceva este „mare“ și toți vor

crede că este mare. Sau vor confunda mărimea cu capacitatea. Capacitatea lui BC era, într-adevăr, infinită. Însă Louise avea să presupună că BC va fi distrus în holocaustul ce urma să-i devoreze orașul.

— Ea s-a îmbarcat? am întrebat.

— Bineînțeles. Și se va întâmpla chiar acum. Privește!

Imaginea a apărut pe un ecran în fața mea. Am văzut Poarta lărgindu-și diametrul la câțiva kilometri și am văzut Nava plonjând prin ea.

Trebuie să fi fost zgomotos. În tot cazul a fost strălucitor. I-am văzut lumina pe hubloul meu.

Când s-a terminat, când distrugerea Porții și sosirea paradoxului se unificaseră și lucrurile se potoliseră, Pământul a continuat să se rotească pe orbită. Era însă mult mai rău ca în Ultima Epocă. Louise avusese dreptate. Pe planetă nu mai trăia absolut nimic.

— În această nouă și schimbată realitate, a spus BC, ultimul om a murit acum zece mii de ani, exprimându-mă cronologic.

— Este unicul mod de exprimare pe care-l cunosc.

— Da. Din fericire, există și alte moduri.

— Trebuie să fac asta?

— Ești Fiul meu cel unul-născut.

— Dar nu voia mea, ci voia Ta să se facă. În regulă. Trezește-mă când vor ajunge ei aici.

— Imaginează-ți surpriza lor când îi vei întâmpina peste o sută de milioane de ani.

PROLOG: SFÂRȘITUL ETERNITĂȚII

Sherman este un băiat bun, la fel ca Louise. Și le va fi util. Mă bazez pe el că va împiedica miile de ocupanți ai poliglotei Arce a lui Noe să se autodistrugă imediat după debarcare. Se va descurca. Ei își vor căpăta șansa, așa cum s-a întâmplat și cu ceilalți.

Cumva nu mi-a făcut plăcere să-l mint, dar voia neapărat să afle o cifră. Voia să știe cât timp va dormi. Mașinile, ca și oamenii, se descurcă mai bine dacă dispun de cifre. Le aplică chiar și când n-au niciun înțeles, ca în „cantitatea" pe care o numesc „timp". Sherman n-a înțeles timpul mai bine decât Louise.

Eu îl înțeleg în toate amănuntele. Anii n-au nicio legătură cu timpul.

Liberul-arbitru este una dintre invențiile mele favorite. Aș detesta să renunț la el. Cauzează totuși probleme nesfârșite. Dacă li se acordă liberul-arbitru, devine necesar să fie mințiți.

M-am gândit serios să renunț complet la oameni pentru ciclul ăsta. La urma urmelor, aveam mașinile; de data aceasta, fusesem eu însumi una dintre ele. Poate că aș fi obținut rezultate mai bune cu metalul și siliciul decât cu vechile forme de viață bazate pe carbon. De două ori la rând nu se ajunsese la nimic. Prima dată cu

evoluția — care păruse un concept sănătos —, apoi cu ei doi în Grădină.

Fusese o Grădină tare frumoasă și uite ce făcuseră din ea, cu liberul lor arbitru.

În sfârșit, ajunge cu asta! Este timpul să demontez scena actuală și să încep construirea unui cap de pod pentru Arcă.

Oamenii au o expresie: „Norocul vine a treia oară". Este greu de spus de ce ar crede că asta-i adevărat — n-a făcut parte din Planul meu. Eu sunt însă la fel de superstițios ca orice altă creatură inteligentă, iar justificările îmi sunt net superioare.

Poate că de data asta va avea succes și voi putea să plec în vacanța aceea pe care mi-o tot făgăduiesc, în ziua a șaptea.

CUPRINS

5 NOTA AUTORULUI

7 PROLOG

9 1. „DETUNĂTURA"

28 2. „VOI TOȚI, ZOMBILOR..."

56 3. „SĂ MERGEM CU TOȚII LA GOLGOTA"

75 4. MAȘINA TIMPULUI

106 5. „FAIMOASE ULTIME CUVINTE"

123 6. „A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ"

141 7. PĂZITORII TIMPULUI

153 8. „EU ȘI CU MINE ÎNSĂMI"

171 9. FATA DIN UMBRĂ

183 10. „BĂRBATUL CARE-A VENIT PREA DEVREME"

195 11. IATĂ OMUL

207 12. PRODUCȚIILE TIMPULUI

220 13. „PE MĂSURĂ CE TRECE TIMPUL"

236 14 „SĂRMAN RĂZBOINIC!"

248 15. „DOBÂNDĂ CUMULATIVĂ"

260 16. O NOAPTE DE NEUITAT

276 17. „CÂND NE-AM DUS SĂ VEDEM SFÂRȘITUL LUMII"

289 18. „TWONKY"

311 19. DE NU S-AR LĂSA NOAPTEA

327 20. TĂRÂMUL NOPȚII

340 EPILOG „TOT TIMPUL DIN LUME"

344 PROLOG: SFÂRȘITUL ETERNITĂȚII

JOHN

VARLEY

MILENIU

În spatele dezastrelor aeriene se poate ascunde un adevăr mai macabru, care implică pasagerii dispăruți și societatea dintr-un viitor postbelic.

Un avion DC-10 și un Boeing 747 sunt pe punctul de a se ciocni deasupra orașului Oakland, California, însă o echipă de călători temporali din viitorul îndepărtat va interveni și-i va salva pe pasageri în ultima clipă... dar în ce scop? În Washington D.C., un investigator de dezastre aeriene primește un telefon care-i va schimba complet viața... și lumea pe care o cunoaștem noi.

„O aventură temporală cu totul neașteptată."
Locus

John Herbert Varley (n. 1947) este autorul a 11 romane și 5 culegeri de povestiri, pentru care a obținut trei Premii Hugo, două Premii Nebula și zece Premii Locus. Cărțile sale nu au mai fost traduse în România. *Mileniu* a fost ecranizat în anul 1989, avându-l în rolul principal pe Kris Kristofferson.

SCIENCE
FICTION

www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-675-5